

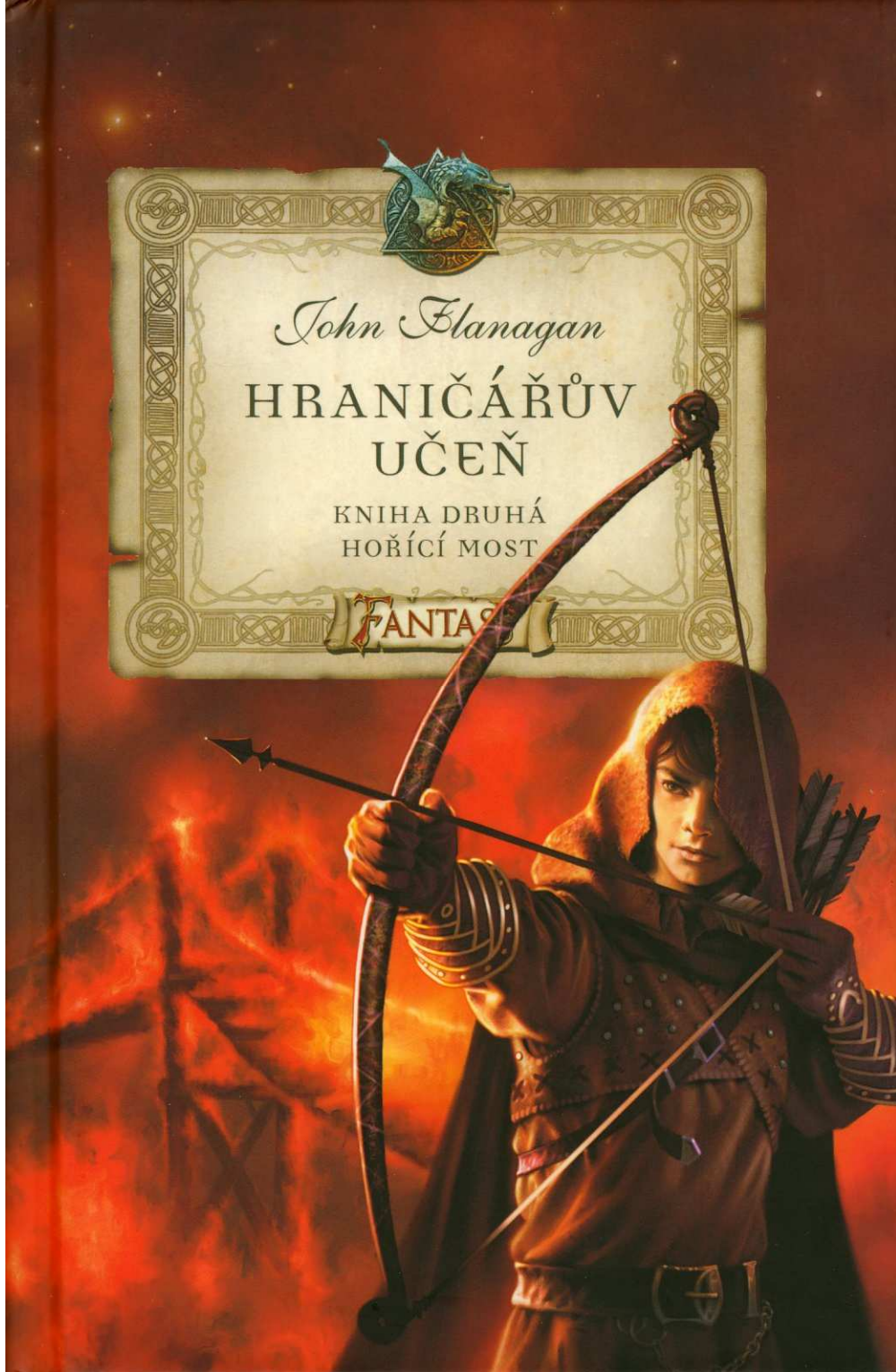

John Flanagan

HRANIČÁŘŮV UČEŇ

KNIHA DRUHÁ
HOŘÍCÍ MOST

FANTASY

John Flanagan
HRANIČÁŘŮV
UČEŇ

KNIHA DRUHÁ
HOŘÍCÍ MOST

www.egmont.cz
EGMONT

Copyright © John Flanagan 2005
© Cover Illustration: Paolo Barbieri
© Graphic Design: Arnoldo Mondadori Editore SpA, Milano.
All rights reserved

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMVIII jako svou 2152. publikaci
Z anglického originálu *Ranger's Apprentice. The Burning Bridge*
přeložila Zdena Tenklová
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.
Tisk CPI Moravia Books, s. r. o.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-1034-5

Tato je pro Katy.

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

OBECNÁ ÉRA, ROK 643

Prolog

Halt a Will sledovali stopu wargalů už tři dny. Čtyři velké medvědovité nestvůry, pěšáci vzbouřeného velitele Morgaratha, byly spatřeny, jak procházejí územím Redmontského léna a míří na sever. Jakmile se to k hraničáři doneslo, vydal se je se svým nedospělým učněm zastavit.

„Kudy asi mohli přijít, Halte?“ zeptal se Will při jedné z krátkých zastávek na odpočinek. „Je průsmyk Tří stupňů určitě už dobře zajištěný?“

Průsmyk Tří stupňů byl jedinou skutečnou spojnici mezi Araluenským královstvím a Deštnými a temnými horami, kde měl Morgarath svůj hlavní stan. Když se teď království připravovalo na nadcházející válku s Morgarathem, byla vyslána jednotka pěchoty a lukostřelců, aby malou stálou posádku v úzkém průsmyku posílila, než se shromáždí hlavní armáda.

„To je jediné místo, kudy můžou projít v poměrně velkém počtu,“ souhlasil Halt. „Ale malá skupinka jako tahle mohla do království proklouznout někudy přes hraniční útesy.“

Morgarathovým panstvím byla nehostinná náhorní plošina, která se vypínala vysoko nad jižním koncem království. Od průsmyku Tří stupňů na východě se k západu táhla linie

strmých skalních útesů, jež tvořila hranici mezi plošinou a Araluenem. Jak se útesy stáčely k jihozápadu, spadaly do další přírodní překážky zvané Trhlina – obrovské průrvy v zemském povrchu, která zabíhala až do moře a oddělovala Morgarathovo území od království Celtiků.

Právě tato přírodní opevnění v uplynulých šestnácti letech udržovala Araluen a sousední Celtiku v bezpečí před Morgarathovými vojsky. A zároveň také chránila vzbouřence před araluenskými jednotkami.

„Myslel jsem, že přes ty útesy se nedá projít,“ řekl Will.

Halt se smutně pousmál. „Projít se dá nakonec všude. Obzvlášť když je ti jedno, kolik životů to bude stát, abys toho dosáhl. Já bych myslel, že použili lana a hákovací kotvice a počkali si na bezměsíčnou noc a špatné počasí. Tak mohli hraničním hlídkám proklouznout.“

Vstal a dal tak najevo, že odpočinek je u konce. Will se zvedl s ním a šli ke koním. Když se Halt vyhoupl do sedla, malinko hekl. Rána, kterou utřil v boji se dvěma kalkary, pořád ještě trochu bolela.

„Mě ani tak nezajímá, kudy přišli,“ pokračoval Halt. „Spíš mě zajímá, kam mají namířeno a co mají za lubem.“

Ještě skoro ani nedomluvil, když odněkud zepředu uslyšeli výkřik, hned za ním bručivé zvuky a nakonec i řinčení zbraní.

„A to teď možná zjistíme!“ dořekl Halt.

Pobídl Abelarda do cvalu. Ovládal koně pouze koleny a jednou rukou hravě vytáhl šíp a založil ho do tětivy svého mohutného luku. Will vyskočil do Cukova sedla a cválal za ním. V umění jízdy bez držení se nedokázal Haltovi vyrovnat. Pravou rukou potřeboval držet otěže a luk měl připravený v levé ruce.

Ujížděli řídce zalesněnou krajinou a volbu nejlepší cesty nechávali na zkušených hraničářských koních. Najednou vyjeli na rozlehlou louku. Abelard na pokyn svého jezdce hladce zastavil, Cuk se k němu připojil. Willova pravá ruka pustila otěže na Cukovu šíji, instinktivně sáhla do toulce po šípu a připravila ho do drážky.

Uprostřed louky rostla velká smokvoň a pod ní bylo malé tábořiště. Z ohně ještě stoupal proužek dýmu a vedle ležel ranec a srolovaná pokrývka. Ti čtyři wargalové, které stopovali, obkličovali jediného muže, jenž stál zády ke stromu. V tuto chvíli si je díky dlouhému meči držel od těla, ale wargalové na oko podnikali drobné výpady a snažili se ho obelstít. Byli vyzbrojeni krátkými meči a sekýrami a jeden z nich měl těžké železné kopí.

Will hleděl na netvory se zatajeným dechem. Byl to pro něj najednou šok, když je po dlouhém sledování stopy měl přímo před očima. Stavbou těla připomínali medvědy, měli dlouhé čenichy a mohutné žluté tesáky, které teď cenili na svou kořist. Byli porostlí huňatou srstí a navlečení do černého koženého pancíře. Muž byl oblečený podobně. Odrážel jejich útoky a hlas mu strachy přeskakoval.

„Táhněte ode mě! Plním úkol lorda Morgaratha. Táhněte ode mě, poroučím vám to! Poroučím to jménem lorda Morgaratha!“

Halt natočil Abelarda a získal tak prostor, aby mohl natáhnout šíp připravený v těživě.

„Odhoďte zbraně! Všichni!“ zakřičel. Čtyři wargalové i jejich kořist se překvapeně otočili a na Haltu pohlédlo pět párů očí. První se vzpamatoval wargal s kopím. Zjistil, že muž s mečem se dívá jinam, vrhl se vpřed a vrazil mu kopí do těla. O vteřinu později se Haltův šíp zanořil wargalovi do srdce a mrtvý wargal se zhroutil vedle své těžce raněné oběti. Jelikož muž s mečem klesl na kolena, zbylí wargalové zaútočili na oba hraničáře.

I když se kolébali a vůbec vypadali neohrabaně jako medvědi, blížili se neuvěřitelně rychle.

Haltova druhá rána skolila wargala vlevo. Will vystřelil na toho vpravo a zjistil, že špatně odhadl jeho rychlost. Šíp prosvítl místem, kde byl wargal vteřinu předtím. Ruka vyjela k toulci pro nový šíp a Will zaslechl chraplavé bolestné heknutí, jak se Haltova třetí střela pohroužila do hrudi

prostřední obludy. Pak Willův druhý šíp minul posledního wargala, který byl už strašlivě blízko.

Divé oči a žluté tesáky Willa polekaly, takže sebou při střelbě škubl a bylo mu jasné, že šíp poletí mimo. Wargal byl už skoro u něj.

Wargal vítězně vrčel, když vtom přišel svému pánovi na pomoc Cuk. Koník se vzepjal a předními kopyty se ohnal po ohavné stvůře, která stála před ním. Nechtě tak poskočil o několik kroků vpřed, vstříc nebezpečí, místo aby raději ustupoval. Will, zaskočený a překvapený, se chytil hrušky sedla.

Stejně překvapený byl i wargal. Jako ostatní wargalové i on měl v sobě hluboce zakořeněný pudový strach z koní – strach, který se ještě prohloubil v bitvě na Hackhamské pláni před šestnácti lety, kde Morgarathovu první wargalskou armádu zdecimovala araluenská kavalerie. Na jednu osudovou vteřinu wargal nyní zaváhal a couvl před útočícími kopyty.

Haltův čtvrtý šíp ho zasáhl do krku. Při tak krátké vzdálenosti prošel šíp úplně skrz. S posledním zachroptěním se wargal skácel mrtev do trávy.

Will celý bledý sklouzl z koně a málem se pod ním podlomila kolena. Přidržel se ze strany Cuka, aby dokázal rovně stát. Halt se rychle zhoupl ze sedla a přistoupil k chlapci. Jednou rukou ho objal.

„Už je to pryč, Wille.“ Haltův hluboký hlas pronikl strachem, který zaplňoval Willovu mysl. „Teď už je po všem.“

Will ale potřásl hlavou, vyděšený tím rychlým spádem událostí.

„Halte, já netrefil... dvakrát za sebou! Zazmatkoval jsem a netrefil!“ Hluboce se styděl, že svého učitele tak hrozně zklamal. Halt ho přitáhl paží těsněji k sobě a Will se podíval na vousatou tvář a tmavé, hluboko posazené oči.

„Je velký rozdíl mezi střílením na terč a střílením na útočícího wargala. Terč se tě obvykle nepokouší zabít.“ Posledních několik slov pronesl Halt přívětivým tónem. Viděl, že Will je v šoku. A žádný div, pomyslel si mrzutě.

„Ale... já netrefil...“

„A poučil ses z toho. Příště trefíš,“ přerušil ho Halt. „Teď už víš, že je lepší vystřelit jednou pořádně, než dvakrát ukvapeně.“ Potom vzal Willa za ruku a otočil ho k tábořišti pod smokvoní. „Zjistíme, co se tu vlastně stalo,“ řekl a tím předchozí téma uzavřel.

Černě oblečený muž a wargal leželi mrtví vedle sebe. Halt poklekl k muži, obrátil ho a tiše hvízdal překvapením.

„To je Dirk Reacher,“ zabručel udiveně napůl sám k sobě. „Poslední člověk, kterého bych tu čekal.“

„Vy ho znáte?“ zeptal se Will. Jak Halt předpokládal, nenasytná zvědavost už Willovi pomáhala, aby zbavil svou mysl hrůzy prožité v posledních několika minutách.

„Asi tak před pěti nebo šesti lety jsem ho vyprovázel z našeho království,“ vyprávěl hraničář. „Byl to zbabělec a vrah. Zběhl z armády a dal se k Morgarathovi.“ Odmlčel se. „Morgarath se podle všeho zaměřuje na verbování lidí, jako byl on. Co ale dělal tady...?“

„Říkal, že má úkol od Morgaratha,“ připomněl Will, ale Halt zavrtěl hlavou.

„To sotva. Wargalové ho pronásledovali a to jim mohl nařídit jedině Morgarath, což by asi těžko udělal, kdyby Reacher opravdu plnil jeho úkol. Já bych myslel, že už zase zběhl. Utekl od Morgaratha a ten poslal wargaly, aby ho dostali.“

„Proč?“ zeptal se Will. „Proč by zběhl?“

Halt pokrčil rameny. „Blíží se válka. Lidi jako Dirk se takovým nepříjemnostem snaží vyhnout.“

Sáhl po ranci, který ležel vedle ohniště, a otevřel ho.

„Vy něco hledáte?“ zeptal se Will. Halt se zamračil. Očividně se mu nechtělo hrabat se v ranci, a tak vysypal jeho obsah na zem.

„No, napadlo mě, že kdyby byl na útěku od Morgaratha a vracel se zpátky do Aralueny, nejspíš by s sebou vzal něco, co by vyměnil za svou svobodu. Takže...“ Nedokončil větu a sáhl po pečlivě složeném pergamentu, který ležel mezi náhradním

prádlem a jídelními potřebami. Rychle ho prozkoumával. Povytáhl jedno obočí. Po téměř roce stráveném s prošedivělým hraničářem Will věděl, že to má stejnou hodnotu jako u jiného výkřik úžasu. Věděl také to, že i kdyby teď na Halta promluvil, on by si ho prostě nevšímal. Počkal tedy, až Halt pergamen přečte a složí, pomalu se zvedne, podívá se na svého učně a uvidí otázku v jeho očích.

„Je to důležité?“ zeptal se Will.

„Hm, dalo by se to tak říct,“ odpověděl Halt. „Zdá se, že jsme zakopli o Morgarathovy bitevní plány pro nadcházející válku. Myslím, že bychom je měli vzít na Redmont.“

Tiše zapískal a Abelard s Cukem přiklusali ke svým pánům.

Od stromů vzdálených několik set kroků, pečlivě po větru, tak aby hraničářští koně nezachytili cizí pach, je sledovaly oči nepřítele. Jejich majitel se díval, jak oba hraničáři odjíždějí z místa boje. Potom se obrátil k jihu a vydal se ke skalním útesům.

Bylo načase podat Morgarathovi zprávu, že jeho plán byl úspěšně splněn.

Jedna

Bylo těsně před půlnocí, když osamělý jezdec zastavil koně před malou chatou usazenou mezi stromy pod hradem Redmontem. Loudavě se zastavil i naložený nákladní pony, který krácel za osedlaným koněm. Jezdec byl vysoký muž a pohyboval se s přirozenou lehkostí mládí. Zhoupł se ze sedla, vystoupal na úzkou verandu a sehnul se, aby hlavou nenarazil do snížených okrajů střechy. Ze stáje v přístavku u domu se ozvalo slabé zařehání a jeho kůň zvedl hlavu a odpověděl na pozdrav.

Když jezdec zvedl ruku, aby zaklepal na dveře, všiml si, že za zataženými okny se pohybuje světlo. Zaváhal. Světlo se přesunulo místností a za malou chvíli se dveře otevřely.

„Gilane,“ řekl Halt bez sebemenšího překvapení v hlase. „Co tady děláš?“

Mladý hraničář stál tváří v tvář svému bývalému učiteli a nevěřícně se usmál.

„Jak to děláš, Halte?“ žasl. „Jak jsi jen mohl vědět, že jsem to já, kdo přijíždí uprostřed noci, a to ještě dřív, než jsi vůbec otevřel dveře?“

Halt pokrčil rameny a pokynul Gilanovi, ať jde dovnitř. Zavřel za ním dveře a přesunul se do útulné kuchyňky. Otevřel

větrací dvířka u kamen a dřevěné uhlí uvnitř hned ožilo a jasně zaplálo. Přiložil do kamen hrst třísek a na horký plát nad ohništěm postavil měděnou konvici. Nejprve s ní však potřásl, aby se přesvědčil, že je v ní dostatek vody.

„Před pár minutami jsem zaslechl tvého koně,“ řekl. „Když jsem pak uslyšel Abelarda, jak zdraví, věděl jsem, že to musí být hraničářský kůň.“ Opět pokrčil rameny. Když to vysvětlí, je to jednoduché, sděloval ten pohyb. Gilan odpověděl dalším úsměvem.

„Dobrá, tím se nám výběr zúžil na padesát lidí, že?“ řekl. Halt natočil hlavu ke straně a zatvářil se soucitně.

„Gilane, po těch předních schodech jsem tě slyšel škobrtat snad tisíckrát, když ses u mě učil,“ připomínal. „Věř mi, že když ten zvuk zase jednou slyším, tak ho poznám.“

Mladý hraničář bezmocně rozhodil rukama. Rozepnul si pláštěnku, pověsil ji přes opěradlo židle a přisunul se trochu blíž ke kamnům. Noc byla chladná a Gilan s jistou nedočkavostí sledoval Haltu, jak nalévá kávu do hrnku. Otevřely se dveře zadního pokoje a do malé obývací místnosti vešel Will. Oblečení si ve spěchu natáhl přes noční košili a vlasy měl ještě rozcuchané spánkem.

„Dobrý večer, Gilane,“ pozdravil, jako by se nechumelilo. „Proč jsi tady?“

Gilan se bezmála zoufale podíval z jednoho na druhého. „Copak to nikoho nepřekvapí, když se objevím uprostřed noci?“ vyslovil otázku, i když nečekal, že mu někdo odpoví. Halt něco kutil u kamen a sehnul hlavu, aby skryl úsměv. Před pár minutami, když se kůň přiblížil k domu, slyšel Willa, jak se žene k oknu. Učeň nepochybně potají vyslechl, co si s Gilanem povídají, a nejspíš se teď usilovně snaží svým vlastním způsobem předstírat lhostejnost ke Gilanovu nenadálému příjezdu. Jenže Halt znal Willa natolik dobře, že si byl jistý, že chlapec hoří zvědavostí, proč se Gilan tak znenadání objevil. Rozhodl se, že ho donutí přiznat barvu.

„Je pozdě, Wille,“ prohlásil. „Měl by ses vrátit do postele. Zítra máme spoustu práce.“

Willův nenucený výraz se okamžitě změnil ve zničený. Učitelova poznámka znamenala rozkaz. Veškerá předstíraná lhostejnost ihned vzala za své.

„Ale, Halte, prosím!“ zaprotestoval hoch. „Já chci vědět, co se děje!“

Halt s Gilanem se na sebe zazubili. Will netrpělivě přeshlapoval z nohy na nohu a čekal, až Halt odvolá rozkaz k návratu do postele. Prošedivělý hraničář zachoval kamennou tvář a postavil na kuchyňský stůl tři hrnky kouřící kávy.

„Tak to je dobře, že jsem nalil rovnou tři hrnky, ne?“ řekl a Will pochopil, že ho zase jednou tahali za nos. Usmál se, pokrčil rameny a usedl se svými dvěma zkušenějšími druhy ke stolu.

„Nu dobrá, Gilane, pověz nám, co je důvodem téhle nečekané návštěvy, nebo můj učeň pukne zvědavostí.“

„Totiž, souvisí to s bojovými plány, které jste objevili minulý týden. Teď už víme, co má Morgarath v úmyslu, a král chce, aby byla armáda připravená na Uthalských plánech, než nastane příští nov. To je doba, kdy hodlá Morgarath proniknout průsmykem Tří stupňů.“

Ukořistěný dokument jím prozradil hodně. Podle Morgarathova plánu mělo pět set skandijských žoldáků projít územím bažin a zaútočit na araluenskou posádku v průsmyku Tří stupňů. Až bude průsmyk bez obrany, Morgarathovy hlavní wargalské jednotky jím projdou a podle bojových rozkazů se rozmístí na plánech.

„Takže Duncan má v plánu ho předejít,“ řekl Halt a pomalu pokyvoval hlavou. „To je rozumné. Takovým způsobem ovládneme bojiště.“

I Will pokýval hlavou a stejně vážně pravil: „A uvězníme Morgarathovo vojsko v průsmyku.“

Gilan se trochu natočil, aby nebylo vidět, jak se baví. Napadlo ho, jestli v době, kdy sám byl učněm, se také snažil napodobovat Haltovo chování, a usoudil, že nejspíš ano.

„Naopak,“ vysvětloval Gilan. „Jakmile bude armáda na místě, má Duncan v úmyslu se stáhnout, pak ustoupit na připravené pozice a nechat Morgaratha vyjít na pláně.“

„Nechat ho?“ Willovi překvapením přeskočil hlas. „Copak se král zbláznil? Proč by...“

Uvědomil si, že oba hraničáři se na něj dívají, Halt s jedním obočím pozdviženým a Gilan s potutelným úsměvem v koutcích úst.

„Já myslel jen...“ Zaváhal, nebyl si jistý, jestli zpochybňování králova zdravého rozumu nemůže znamenat zradu. „To není urážka, nic takového. To je jenom –“

„Ale ne, krále by určitě neurazilo, kdyby se dověděl, že obyčejný hraničářský učeň si myslí, že se zbláznil,“ míní Halt. „Králové takové věci obvykle poslouchají rádi.“

„Ale, Halte... pustit ho na pláně, po všech těch letech? To vypadá...“ Už zase chtěl říct „bláznivě“, ale radši si to rozmyslel. Vtom si vzpomněl na svoje nedávné setkání s wargaly. Při představě, jak tisíce těchto odporných stvoření volně proudí ven z průsmyku, mu tuhla krev v žilách.

Jako první mu odpověděl Halt. „V tom to právě je, Wille – *po všech těch letech*. Už šestnáct let čekáme od Morgaratha nějakou špatnost a snažíme se zjistit, co má za lubem. Celou tu dobu naši vojáci střežili úpatí hraničních útesů a hlídali Tři stupně. A on na nás stejně zaútočil, kdykoli se mu zachtělo. Poslední příklad byli kalkarové, jak sám až moc dobře víš.“

Gilan se s obdivem podíval na svého někdejšího učitele. Halt okamžitě přesně odhadl důvody králova plánu. Gilan si zase jednou uvědomil, proč je Halt jedním z nejváženějších králových poradců.

„Halt má pravdu, Wille,“ řekl. „A je tu ještě další důvod. Po šestnácti letech života převážně v míru si lidé čím dál víc myslí, že se nemůže nic stát. Hraničáři ne, pochopitelně, ale venkovani, kteří posílají muže do našeho vojska, a dokonce i někteří z baronů a bojových mistrů v lénech daleko na severu.“

„Sám jsi viděl, jak neradi někteří lidé opouštějí svá hospodářství a jdou do války,“ přidal se Halt. Will pokyvoval

hlavou. Minulý týden objížděli s Haltem zapadlé vesnice Redmontského léna, aby získali muže, kteří měli tvořit převážnou část armády. Nejednou se přitom setkali s otevřeným nepřátelstvím – s nepřátelstvím, které se rozplynulo, jakmile Halt naplno využil sílu své osobnosti a váhu svého dobrého jména.

„Podle krále Duncana nastal čas to rozetnout,“ pokračoval Gilan. „Jsme tak silní, jak jen můžeme být, a každé zdržení nás jen oslabí. Tohle je nejlepší příležitost zbavit se Morgaratha jednou provždy.“

„Což mi připomíná tu mou původní otázku,“ připomněl Halt. „Co tě sem přivedlo uprostřed noci?“

„Rozkazy od Crowleyho,“ rázně oznámil Gilan a položil na stůl písemné poselství. Halt se na Gilana tázavě podíval, potom list rozvinul a četl. Will věděl, že Crowley je velitel hraničářů, nejvyšší ze všech padesáti hraničářů ve sboru. Halt dočetl, pak rozkaz znovu stočil.

„Vezeš tedy poselství pro celtického krále Swyddneda,“ řekl. „Předpokládám, že se dovoláváte smlouvy o vzájemné pomoci při obraně, kterou s ním před několika lety Duncan podepsal.“

Gilan kývl a s potěšením usrkával vonící kávu. „Král se domnívá, že budeme potřebovat všechny vojáky, které můžeme sehnat.“

Halt zamyšleně přikyvoval. „Mně nepřísluší jeho kroky hodnotit,“ řekl tiše. „Ale...?“ Pochybovačně rozhodil rukama. Jestliže Gilan veze poselství do Celtiky, tak čím dříve je odevzdá, tím líp, to tím měl zřejmě na mysli.

„Takže,“ řekl Gilan, „je to oficiální poselství do *Celtiky*.“ Poslední slovo trochu zdůraznil a Halt najednou chápavě přisvědčil.

„Jasně,“ prohlásil. „Ten starý celtický zvyk.“

„Pověra, přesněji řečeno,“ poznamenal Gilan a vrtěl hlavou. „Je to vyložená ztráta času, jestli můžu říct svůj názor.“

„Pochopitelně že ano,“ souhlasil Halt. „Jenže Celtikové na tom trvají, takže co můžeš dělat?“

Will těkal pohledem z Halta na Gilana. Oba hraničáři vypadali, že tomu, o čem mluví, i rozumějí. Pro Willa mohli stejně tak dobře mluvit espanardsky.

„Za normálních okolností to ještě jde,“ mínil Gilan. „Jenže při všech těch přípravách na válku je všude všeho jen tak tak. Prostě nemáme lidí nazbyt. Tak si Crowley myslel...“

„Myslím, že vím, kam míříš,“ skočil mu do řeči Halt. Ale Will už to nemohl dál vydržet.

„Tak to já tedy nevím ani náhodou!“ vyhrkl. „O čem to vy dva vlastně mluvíte? Mluvíte přece araluensky, že, a ne nějakou cizí řečí, která jen podobně zní, ale nedává vůbec žádný smysl?“

Dvě

Halt pomalu otočil hlavu ke svému dětsky netrpělivému Hučni a zareagoval na ten výbuch pozdvižením jednoho obočí. Will se zklidnil a zamumlal: „Omlouvám se, Halte.“ Hraničář kývl hlavou.

„No to bych prosil. Je víc než jisté, že Gilan chce vědět, jestli ti dovolím, abys ho doprovázel do Celtiky.“

Což Gilan potvrdil přikývnutím a Will svraštil čelo, zmatený tím náhlým obratem událostí. „Já?“ ptal se nevěřicně. „Proč já? K čemu budu já dobrý v Celtice?“

Svých slov litoval téměř v okamžiku, kdy je vypustil z úst. Už se mezitím poučil, že by Haltovi neměl dávat takovouhle příležitost. Halt našpulil rty a o té otázce přemýšlel.

„Celkem k ničemu, nejspíš. Správná otázka ale je, jestli je možné tě tady postrádat. A odpověď na ni zní: ‚Rozhodně ano‘.“

„Tak proč...“ Will se vzdal. Bud' mu to budou chtít vysvětlit, nebo ne. A sebedelší vyptávání by Halta stejně nepřimělo, aby mu něco vysvětlil třeba jen o vteřinu dřív, než si usmyslel. Will začínal mít dojem, že čím víc se ptá, tím víc si Halt užívá, že ho může napínat. Ale Gilan se nad ním

slitoval. Snad si vzpomněl, jak umí být Halt skoupý na slovo, když chce.

„Potřebuju tě do počtu, Wille,“ oznámil. „Podle tradice Celtikové trvají na tom, aby poselstvo tvořili tři lidé. A abych byl upřímný, Halt má pravdu. Tebe můžou při té nejdůležitější práci tady v Araluenu postrádat.“ Malinko omluvně se zazubil. „Jestli ti to pomůže, tak mě to poselství svěřili proto, že jsem nejmladší hraničář ve sboru.“

„Ale proč tři?“ ptal se Will, když viděl, že alespoň Gilan je ochotný odpovídat na otázky. „Jeden tu zprávu předat nemůže?“

Gilan vzdychl. „Jak už jsme řekli, je to zvyk, který platí u Celtiků. Pochází z dávných časů Celtické rady, kdy Celtikové, Skotiové a Hiberniové byli spojenci. Vládl jim tenkrát spolek tří vládců.“

„Vtip je v tom,“ dodal Halt, „že Gilan samozřejmě může jet se zprávou sám. Když bude ale jen jediný posel, nechají ho čekat a nebudou si ho všímat řadu dní nebo dokonce měsíců, a mezitím budou hloubat nad svými pravidly. A takovou ztrátu času my si nemůžeme dovolit. Je o tom jedno staré celtické rčení: *Jeden člověk může být podvodník. Dva mohou být spiklenci. Tři, to je počet, kterému věřím.*“

„Tak pošlete mě, protože já vám nebudu chybět?“ zeptal se Will, trochu dotčený tím pomyšlením. Halt usoudil, že už je načase pozvednout trochu jeho mladé sebevědomí – ale jen trochu.

„Nu, nebudeš, v podstatě. Ale s takovým poselstvím nemůže jet jen tak někdo. Ti tři poslové musejí mít jistou úřední roli nebo společenské postavení. Nemůžou to například být jen obyčejní vojáci.“

„A ty, Wille,“ dodal Gilan, „jsi členem hraničářského sboru. Toho si budou Celtikové do jisté míry považovat.“

„Jsem jenom učeň,“ namítl Will a byl překvapený, když oba hraničáři nesouhlasně zavrtěli hlavami.

„Nosíš dubový list,“ podotkl Halt. „Nezáleží na tom, jestli bronzový, nebo stříbrný. Jsi jeden z nás.“

Po učitelově prohlášení se Will znatelně rozzářil.

„Dobře,“ souhlasil, „když to stavíte takhle, tak se k tobě rád přidám, Gilane.“

Halt ho pobaveně sledoval. Pomyslel si, že už je nepochybně nejvyšší čas s tím vychvalováním přestat. Obrátil se proto ke Gilanovi.

„Tak,“ zeptal se, „víš ještě o někom, kdo je dočista k ničemu a mohl by být třetím členem?“

Gilan pokrčil rameny a usmál se, když viděl, jak Will zvadl. „To je další důvod, proč mě Crowley poslal sem,“ řekl. „Protože Redmont je jedno z největších lén, myslel si, že byste tu mohli oželet ještě někoho dalšího. Napadá tě někdo?“

Halt si zamýšleně mnul bradu, jistý nápad se rýsoval. „Myslím, že právě takového člověka, jakého potřebuješ, asi máme,“ řekl. Obrátil se k Willovi. „Možná by sis měl jít trochu schrupnout. Já pomůžu Gilanovi s koňmi a pak půjdeme nahoru na hrad.“

Will přikývl. Když teď Halt zmínil spaní, strašně se mu chtělo zívnout. Vstal a zamířil do svého malého pokojíku.

„Tak tedy ráno, Gilane.“

„Časně ráno,“ smál se Gilan a Will v předstíraném zděšení vyvalil oči.

„Věděl jsem, že to řekneš,“ prohlásil.

* * *

Halt s Gilanem v přátelském mlčení zvolna kráčeli přes pole k hradu Redmontu. Gilan se dobře vyznal ve zvycích svého někdejšího učitele, a tak cítil, že Halt má na srdci něco, co chce probrat. Netrvalo dlouho a starší z hraničářů promluvil.

„Tohle poselství do Celtiky by mohlo být právě to, co Will potřebuje,“ řekl. „Dělá mi trochu starosti.“

Gilan se zatvářil vážně. Neposedného mladého učně měl rád. „O co jde?“ zeptal se.

„Když jsme minulý týden narazili na ty wargaly, měl smůlu,“ vyprávěl Halt. „Myslí si, že selhal.“

„A selhal?“

Halt rozhodně zavrtěl hlavou. „Jistě že ne. Má víc odvahy než spousta dospělých mužů. Když nás ale wargalové napadli, střílel moc zbrkle a dvakrát minul.“

Gilan pokrčil rameny. „To přece není žádná ostuda. Nakonec, vždyť je mu teprve šestnáct. Neutekl, rozumím tomu dobře?“

„Ne. To vůbec ne. Zůstal stát pevně na místě. Dokonce ještě znovu vystřelil. Potom Cuk toho wargala odstrčil, takže jsem to mohl dokončit já. Je to vážně dobrý kůň.“

„Má dobrého pána,“ poznamenal Gilan a Halt přikývl.

„To je taky pravda. Stejně si ale myslím, že když bude kluk nějaký čas pryč od těch válečných příprav, jen mu to prospěje. Pár týdnů s tebou a s Horácem mu určitě pročistí hlavu.“

„S Horácem?“ opáčil Gilan.

„To je třetí posel, kterého navrhuju. Jeden z učňů bojové školy a Willův kamarád.“ Halt se na chvíli zamyslel a pak to sám sobě odsouhlasil. „Ano. Pár neděl s někým, kdo je v jeho věku, mu udělá dobře. Konec konců lidi přece říkají, že já jsem někdy trochu morous.“

„Ty, Halte? Morous? Kdo by něco takového mohl říct?“ podívoval se Gilan. Halt se na něj podezíravě zadíval. Gilanovi se až příliš nápadně dařilo zachovávat vážnou tvář.

„Víš, Gilane,“ řekl mu, „posmívat se není ten nejhorší druh humoru. On to vlastně žádný humor není.“

* * *

Přestože Halt s Gilanem dorazili na hrad až po půlnoci, v pracovně barona Aralda se ještě svítilo. Baron a sir Rodney, redmontský bojový mistr, měli plno práce. Připravovali pochod na Uthalské pláň, kde se k nim pak připojí další části královského vojska. Když Halt vysvětlil, co Gilan potřebuje, sir Rodney rychle pochopil, kam hraničář míří.

„Horác?“ zeptal se Halta. Malý vousatý hraničář téměř neznatelně kývl.

„Ano, to vůbec není špatný nápad,“ pokračoval bojový mistr a zamyšleně přecházel po místnosti. „Postavení, jaké je pro takový úkol třeba, má – je členem bojové školy, i když je pouze žák. Můžeme ho uvolnit z jednotky, která odjíždí koncem týdne, a...“ Zde se odmlčel a významně pohlédl na Gilana. „Dokonce možná zjistíte, že je užitečné mít ho s sebou.“

Mladší z hraničářů se na něj zvědavě podíval a sir Rodney se rozhovořil: „Je to jeden z mých nejlepších učňů – skutečný rozený šermířský talent. Už teď je lepší než většina členů bojové školy. Jen je někdy trochu úzkostlivý a nepružný v postoji k životu. Třeba ho plnění úkolu se dvěma neukázněnými hraničáři naučí trochu se uvolnit.“

Krátce se zasmál, aby dal najevo, že ten žert nemyslel nijak zle. Potom jeho pohled sjel k meči po Gilanově boku. Byla to u hraničáře neobvyklá zbraň. „Vy jste ten, co se učil u MacNeila, že je to tak?“

Gilan přitakal. „U šermířského mistra. Ano, to jsem byl já.“

„Hmmm,“ zabručel sir Rodney a prohlížel si vysokého mladého hraničáře s nově probuzeným zájmem. „Nu, tak to byste třeba mohl dát Horácovi cestou nějakou tu radu. Já bych to považoval za čest a vy byste zjistil, že je bystrý žák.“

„Bude mi potěšením,“ odpověděl Gilan. Pomyslel si, že toho bojovnického učně by rád viděl. Z doby svého učení u Halta věděl, že sir Rodney nemá ve zvyku žáky bojové školy přehnaně vychvalovat.

„Nuže, tedy domluveno,“ uzavřel baron Arald. Už se nemohl dočkat, až se opět vrátí k řešení spousty podrobností spojených s pochodem na Uthal. „V kolik hodin odjíždíte, Gilane?“

„Po východu slunce, co nejdřív to půjde, pane,“ odpověděl Gilan.

„Nařídím Horácovi, aby se u vás hlásil těsně před úsvitem,“ řekl mu Rodney. Gilan kývl. Pochopil, že schůzka je u konce. Což potvrdila i baronova další slova.

„A teď nás vy dva omluvte, musíme se vrátit k našemu celkem prostému úkolu, totiž k plánování války,“ prohlásil.

Tři

O bloha ztěžkla temnými dešťovými mraky. Slunce někde nejspíš vycházelo, ale tady po něm nebylo ani stopy. Clonou mraků pronikal pouze mdlý, šedivý přísvit a pomalu a neochotně zaplňoval nebe.

Když měla skupinka jezdců mohutnou siluetu hradu Redmontu za sebou a dosáhla vrcholu posledního horského hřebene, nový den se konečně mrakům vzdal a spustil se studený jarní déšť. Byl drobný a jemný, ale vytrvalý. Nejprve po nepromokavých vlněných pláštěnkách jezdců jen stékal. Nakonec se ale začal do tkaniny vsakovat. Po nějakých dvaceti minutách seděli všichni tři shrbeni v sedle a snažili se udržet si co možná nejvíc tělesného tepla.

Jak se tak vlekli, nachýlení ke koňským šíjím, Gilan se ohlédl po svých dvou společnících. Zasmál se pro sebe a promluvil na Horáce. Ten jel kousek za ním vedle nákladního ponyho, jehož Gilan vedl.

„Tak co, Horáci?“ zeptal se. „Připadáš si s námi v tuhle chvíli dost dobrodružně?“

Horác si setřel dotěrný déšť z obličeje a zatvářil se žalostně.

„Míň než jsem čekal, pane,“ odpověděl. „Ale pořád je to lepší než pořadová cvičení.“

Gilan pokýval hlavou a usmál se.

„To si tedy umím představit,“ prohlásil. Potom přátelsky dodal: „Víš, není třeba, abys jel až vzadu. My hraničáři si nepotrpíme na nějaká společenská pravidla. Pojed' k nám.“

Gilan kolenem šťouchl svého Blaze, hnědák uhnul a vznikla mezera. Horác s radostí pobídl svého koně vpřed a zařadil se mezi hraničáře.

„Děkuji, pane,“ řekl vděčně. Gilan zdvihl jedno obočí a koukl na Willa.

„Je zdvořilý, že?“ uvažoval nahlas. „Nejspíš je dneska v bojové škole učí dobrým mravům. Pro člověka je příjemné slyšet, když mu v jednom kuse říkají ‚pane‘.“

Will se zasmál dobře míněnému vtipu. Pak mu úsměv ve tváři zvadl, protože Gilan zamyšleně pokračoval.

„Není to špatné, být u druhých v úctě a dozvídat se o tom. Možná bys mi taky mohl říkat ‚pane‘,“ prohodil. Nato odvrátil hlavu a předstíral, že prozkoumává stromy po straně cesty, aby Will neviděl, jak mu cukají koutky úst.

Willovi to dočista vyrazilo dech. Nemohl věřit svým uším.

„Pane?“ hlesl konečně. „Gilane, ty vážně chceš, abych ti říkal pane?“ Potom, když se na něj Gilan trochu zamračil, chvatně a naprosto zmateně dodal: „Chci jen říct, pane! Chcete, abych vám říkal pane... pane?“

Gilan zavrtěl hlavou. „Ne. Já nemyslím, že je dobré ‚pane-pane‘. Ani ‚pane Gilane‘. Myslím, že jeden pán by bylo přesně to pravé, ne?“

Will nedokázal vymyslet zdvořilý způsob, jak vyjádřit, co ho právě napadlo, a tak jen bezmocně rozhodil rukama. Gilan pokračoval.

„A nakonec nám to všem bude i pěkně připomínat, kdo téhle výpravě velí, že?“

Konečně se Willovi vrátil hlas. „Tedy, já myslím, že ano, Gil... totiž, pane.“ Vrtěl hlavou, tak nečekaný požadavek ho od přítele překvapil. Několik minut tiše jeli dál, pak Will zaslechl, jak Horác vedle něj vyprskl, protože už dál nedokázal smích

udržet. Will se podíval na Horáce, potom se podezíravě otočil ke Gilanovi.

Mladý hraničář na něj hleděl s úsměvem od ucha k uchu. Potřásl hlavou a předstíral, že ho to mrzí.

„To byla jen legrace, Wille. Legrace.“

Willovi došlo, že je zase jednou pro smích a že Horác ho v tom nechal.

„To jsem po-cho-pil,“ odpověděl a uraženě odsekával slabiky, aby dal najevo své opovržení. Horác se už neudržel a hlasitě se rozchechtal. Tentokrát se Gilan připojil.

* * *

Celý den ujížděli k jihu a nakonec se utábořili u cesty do Celtiky na začátku pahorkatiny. Déšť počal někdy v polovině odpoledne zvolna polevovat, ale země byla všude kolem nich hodně nasáklá vodou.

Pod stromy s nejhustším listím pátrali po suchých spadaných větvích a postupně jich sebrali dost, aby vystačily na malý oheň. Gilan se k oběma učňům připojil a práci si spravedlivě rozdělili. Do jídla se pustili v přátelském, družném ovzduší.

Horác byl z vysokého hraničáře ale pořád trochu vedle. Willovi nakonec došlo, že tím, jak si z něj Gilan utahoval, se vlastně snažil zbavit Horáce ostychu, chtěl mu dát najevo, že k nim patří. Uvědomil si, že má díky tomu Haltova někdejšího učně ještě raději než předtím. Pomyslel si, že se má ještě hodně co učit o chování k lidem.

Věděl, že než bude vyučený, má před sebou přinejmenším další čtyři roky výcviku. Potom, jak se domníval, bude plnit tajná posláná, shromažďovat zprávy o nepřátelích království a možná dělat vůdce důležitým částem vojska jako Halt. Pomyšlení, že jednoho dne se bude muset spoléhat jen na svůj rozum a dovednosti, ho trochu děsilo. Will se cítil bezpečný ve společnosti zkušených hraničářů, jakými byli Halt a Gilan. Jejich znalosti a schopnosti jim propůjčovaly uklidňující

nepřemožitelnost a Will si nebyl jistý, jestli bude vůbec kdy schopný se jim vyrovnat. Právě teď, přiznával si nevesele, o tom pochyboval.

Povzdechl si. Někdy se zdálo, že smyslem života je zmatek. Ani ne před rokem byl jen bezejmenný, neznámý sirotek v opatrovnictví na hradě Redmontu. Potom se začal učit hraničářským dovednostem, a když pomohl baronovi, siru Rodneymu a Haltovi porazit strašlivé obludy zvané kalkarové, hrál se na výsluní obdivu a chvály všech obyvatel Redmontského léna.

Pohlédl na Horáce, soupeře z dětských let, z něhož se stal dobrý kamarád, a zajímalo ho, jestli i Horác zažívá takové protichůdné pocity. Vzpomínka na společné dny v opatrovně mu připomněla i další kamarády – George, Jenny a Alyss. Ti byli teď v učení u svých vlastních odborných mistrů. Bylo mu líto, že se s nimi nestihl před cestou do Celtiky rozloučit. Především s Alyss. Nepohodlně se zavrtěl, když si na ni vzpomněl. Po tom večeru v hostinci ho Alyss políbila a on si ještě pořád pamatoval příjemný dotyk jejích rtů.

Ano, především s Alyss, pomyslel si.

Přes táborový oheň, s očima napůl přivřenýma, Willa pozoroval Gilan. Není lehké být Haltovým učněm, to věděl. Halt byl bezmála slavnou osobností a to bylo pro každého, kdo se u něj učil, těžké břemeno. Pomyslel si, že Will potřebuje trochu rozptýlit.

„Tak!“ prohlásil Gilan a zlehka vyskočil na nohy. „A teď učení!“

Will s Horácem se po sobě podívali.

„Učení?“ zničeně zaúpěl Will. Po celém dni v sedle toužil ze všeho nejvíc po své smotané přikrývce.

„Přesně tak,“ zvesela potvrdil Gilan. „I když plníme důležitý úkol, je mojí povinností vás dva vyučovat.“

Teď byl s údivem na řadě Horác. „I mě?“ ptal se. „Proč bych se já měl učit nějaké hraničářské dovednosti?“

Gilan zvedl svůj meč a pochvu ležící vedle sedla. Z jednoduchého koženého pouzdra vytáhl štíhlou blýskavou

čepel. Když meč vytasil, slabě to zazvonilo a na čepeli zatančily odrazy plamínků ohně.

„Žádné hraničářské dovednosti, hochu. Bojové dovednosti. Je nad slunce jasné, že budeme hodně brzy potřebovat, aby byly co nejlepší. Připravuje se válka, vždyť víš.“ Kritickým pohledem si přeměřoval urostlého mládence před sebou. „Tak, teď se podíváme, jak to umíš s tím párátkem, co nosíš při sobě.“

„Tak dobře!“ souhlasil Horác, takovým vývojem událostí potěšený malinko víc. Trocha šermování mu nikdy nebyla proti mysli a navíc věděl, že mezi hraničářské dovednosti šerm nepatří. Sebejistě vytasil meč, postavil se před Gilana a hrot sklonil zdvořile k zemi. Gilan nejprve zabodl svůj meč do měkké půdy a natáhl ruku po meči Horácově.

„Můžu se prosím podívat?“ zeptal se. Horác kývl a podával meč Gilanovi, hruškou napřed.

Gilan meč potěžkal, pak ho zlehka vztyčil a cvičně s ním několikrát máchnul.

„Vidíš to, Wille? Přesně tohle má mít správný meč.“

Will se lhostejně podíval na meč. Nepřipadal mu kdovíjak zajímavý. Čepel měl jednoduchou a rovnou. Jilec tvořila kůže omotaná kolem ocelového dřívku a záštita byla z pěkného kusu mosazi. Pokrčil rameny.

„Vypadá docela obyčejně,“ řekl trochu rozpačitě, protože se nechtěl nijak dotknout Horáce.

„Důležité není, jak vypadá,“ poučoval Gilan, „ale jak ho cítíš v ruce. Například tenhle. Je dobře vyvážený, takže s ním můžeš mávat celý den a zbytečně se neunavíš. Čepel je lehká, ale pevná. Viděl jsem dvakrát tak silné čepele, které přerazila v půli dobře mířená rána kyjem. A taky přepychové,“ dodal s úsměvem, „vykládané a zdobené rytím a drahokamy.“

„Sir Rodney říká, že drahokamy na jilci jsou jen zbytečná váha navíc,“ řekl Horác. Gilan souhlasně přikyvoval.

„A kromě toho mohou i někoho zlákat, aby na tebe zaútočil a okradl tě,“ prohlásil. Potom se zas vrátil ke svému záměru, podal meč zpět Horácovi a zvedl svůj.

„Nuže, Horáci, viděli jsme, že meč je dobrý. Podíváme se, co dovede jeho majitel.“

Horác váhal. Nebyl si jistý, co má Gilan v úmyslu.

„Pane?“ řekl nejistě. Gilan mu levou rukou naznačoval, ať jde k němu.

„Zaútoč na mě,“ vybízel ho vesele. „Švihni mě. Prašť do mě. Uraz mi hlavu.“

Horác pořád nerozhodně přešlapoval. Gilan vůbec nestál ve střehu. Místo toho držel meč ledabyle v pravé ruce hrotem dolů.

„No tak, Horáci,“ volal Gilan. „Nenech nás čekat celou noc. Ukaž nám, co umíš.“

Horác spustil meč hrotem k zemi.

„Ale vy víte, pane, že jsem cvičený bojovník,“ upozornil. Gilan o tom zapřemýšlel a kývl.

„Pravda,“ prohlásil. „Ale zatím se učíš ani ne rok. Já bych myslel, že mě nějak zvlášť neposekáš.“

Horác hledal pohledem podporu u Willa. Ten však jen pokrčil rameny. Předpokládal, že Gilan dobře ví, co dělá. Ale neznal ho moc dlouho a nikdy ani neviděl, že by tasil meč, natož aby s ním šermoval. Gilan potřásl hlavou a schválně se tvářil zoufale.

„Do toho, Horáci,“ vybízel. „Něco o šermování vím.“

Horác zdráhavě a vlašně zaútočil na Gilana. Zřejmě měl strach, že kdyby hraničářův střeh prorazil, nemá dost zkušeností na to, aby úder zadržel a nezpůsobil mu zranění. Gilan dokonce ani nezvedl meč, aby se bránil. Místo toho klidně uhnul stranou a Horácova čepel ho neškodně minula.

„Tak pojd’!“ volal. „Jako kdyby to bylo doopravdy!“

Horác se zhluboka nadechl, široce se rozmáchl a plnou silou sekl po Gilanovi.

Je to jako báseň, pomyslel si Will. Jako tanec. Jako když voda stéká po hladkých skalách. Gilanův meč, zdánlivě ovládaný pouze prsty a zápěstím, švihl bleskovým obloukem, aby odrazil Horácův úder. Ocel zařinčela a Horác se udiveně

zastavil. Po Gilanově krytu ho brněla paže až k lokti. Gilan se po něm podíval se zdviženým obočím.

„To je lepší,“ zhodnotil. „Zkus to znovu.“

A Horác to zkusil. Rubové seky, střechy, údery vedené celou paží.

Gilanův meč pokaždé s hlasitým třeskem úder kryl. Jak pokračovali, Horác útočil tvrději a rychleji. Na čele se mu perlil pot a košili měl úplně mokrou. Teď už si vůbec nedělal starost, aby Gilana nezranil. Volně střídal seky a řezy a pokoušel se prolomit tu neproniknutelnou obranu.

Když začal Horácovi docházet dech, přešel nakonec Gilan od krytů, tak účinných proti Horácovým nejsilnějším úderům, k něčemu jinému. Gilanův meč narazil do Horácova, potom se otočil malým kruhovým pohybem, takže Gilanova čepel byla navrchu. Pak čepel s třeskem sklouzla po čepeli a Horácův meč najednou mířil hrotem dolů. Když se hrot dotkl vlhké půdy, Gilan ho bleskurychle přišlápl k zemi.

„Dobrá, to stačí,“ prohlásil klidně. Oči ale stále upíral na Horáce. Chtěl mít jistotu, že chlapec pochopil, že lekce skončila. Gilan věděl, že v zápalu boje se poražený šermíř někdy může pokusit ještě o jeden sek – ve chvíli, kdy jeho protivník už považuje souboj za skončený.

A navíc se to stávalo až příliš často.

Teď viděl, že Horác pochopil. Zlehka od něj ustoupil vzad a rychle se přesunul mimo dosah jeho meče.

„Nebylo to špatné,“ řekl Gilan uznale. Horác dotčeně pustil meč na trávník.

„Že nebylo?“ vykřikl. „Bylo to strašné! Ještě nikdy jsem nechtěl...“ Zaváhal. Nějak mu nepřipadalo slušné přiznat, že poslední tři čtyři minuty se snažil Gilanovi useknout hlavu až u ramen. Nakonec si to rozmyslel a řekl: „Ani jednou se mi nepodařilo prolomit vaši obranu.“

„Nu,“ přiznával Gilan skromně, „já už jsem něco takového předtím dělal, víš?“

„Aha,“ vyhekl Horác. „Ale vy jste hraničář. Každý ví, že hraničáři meče nepoužívají.“

„Tenhle podle všeho ano,“ prohlásil Will a zazubil se. Horác mu k jeho radosti úsměv unaveně oplatil.

„To ti teda řeknu.“ S velkou úctou se obrátil ke Gilanovi. „Smím se zeptat, kde jste se naučil tak mistrovsky šermovat, pane? Nikdy jsem nic takového neviděl.“

Gilan potřásl hlavou. „Už jsi tu zas s tím ,pane‘,“ vyčítal mu žertem. Potom odpověděl na otázku: „Můj šermířský mistr byl jeden starý pán. Seveřan jménem MacNeil.“

„MacNeil!“ vydechl ohromeně Horác. „Myslíte *toho* MacNeila? MacNeila z Bannocku?“

Gilan přikývl. „Přesně toho,“ odpověděl. „Ty jsi o něm tedy slyšel?“

Horác uctivě kýval. „Kdo by neslyšel o MacNeilovi?“

V tu chvíli se Will rozhodl do toho vložit. Už nemohl snést, že neví, o čem je řeč.

„Já tedy ne, například,“ prohlásil. „Ale uvařím čaj, když bude někdo ochotný mi o něm vyprávět.“

Čtyři

„Tak povídejte o tom Neilovi,“ vybídl je Will, když se všichni tři pohodlně usadili u ohně a ruce jim zahřívaly hrnky kouřícího bylinkového čaje.

„MacNeilovi,“ opravil ho Horác. „Je to legenda.“

„Ale skutečná,“ prohlásil Gilan. „Řekl bych. Učil jsem se u něj pět let. Začal jsem, když mi bylo jedenáct, pak jsem se ve čtrnácti stal Haltovým učněm. Ale on mi vždycky dal na nějakou dobu volno, abych mohl pokračovat v práci s mistrem šermířem.“

„Ale proč jste se dál učil šermovat, když jste začal s výcvikem na hraničáře?“ ptal se Horác.

Gilan pokrčil rameny. „Možná si všichni mysleli, že by byla škoda zahodit to, co jsem se naučil už předtím. Já jsem rozhodně pokračovat chtěl a mým otcem je sir David z Carawayského léna, takže myslím, že i proto mi nechali určitou volnost.“

Při vyslovení toho jména Horác zpozorněl a posadil se zpříma.

„Bojový mistr David?“ vyhrkl. Očividně to na něj udělalo velký dojem. „Nový nejvyšší velitel?“

Gilan přikývl a usmál se nad chlapcovým údivem. „Právě ten,“ přitakal. Pak si všiml, že Will pořád ještě tápe v temnotách, a tak vysvětloval dál: „Můj otec byl jmenován nejvyšším velitelem královských armád, protože lorda Northolta zavraždili. V bitvě na Hackhamské pláni velel jezdecku.“

Willovi se údivem rozšířily oči. „Když porazili Morgaratha a vyhnali ho do hor?“

Horác i Gilan kývali hlavami. Horác se nadšeně pustil do dalšího vysvětlování.

„Sir Rodney říká, že to, jak řídil jízdu a křídla lukostřelců v rozhodující části bitvy, může sloužit za vzor. Vždycky to uvádí jako příklad dokonalé taktiky. Žádný div, že vašeho otce vybrali, aby nahradil lorda Northolta.“

Will si uvědomil, že hovor se uchyluje od původního směru.

„Tak co měl tvůj otec společného s tím MacNeilem?“ zeptal se Gilana.

„Totiž,“ začal Gilan, „můj otec byl taky jeho bývalý žák. Bylo celkem přirozené, že MacNeila to táhlo právě k otcově bojové škole, ne?“

„Myslím že ano,“ souhlasil Will.

„A bylo celkem přirozené, že mě začal učit, jakmile jsem dokázal máchnout mečem. Byl jsem přece syn bojového mistra.“

„Jak to, že jste se stal hraničářem?“ zeptal se Horác. „To vás nevzali na rytíře?“

Oba hraničáři se na něj tázavě zadívali. Pobavila je jeho domněnka, že člověk se stane hraničářem až tehdy, když neuspěje jako budoucí rytíř nebo bojovník. Popravdě řečeno si Will ještě docela nedávno myslel totéž, teď na to ovšem velkoryse zapomněl. Horác si všiml dlouhého ticha, které nastalo, a pak i jejich tázavých pohledů. Najednou pochopil, jakou udělal botu, a pokusil se to zachránit.

„Myslím jako... víte přece. Skoro každý chce být rytíř, ne?“

Will s Gilanem mrkli jeden na druhého. Gilan zdvihl jedno obočí. Horác se trápil dál.

„Chci říct... to není urážka, nebo tak... ale každý, koho znám, chce být bojovník.“ Ukázal prstem na Willa a jeho rozpaky trochu ustoupily. „I tys to chtěl, Wille! Pamatuju, že když jsme byli malí, tak jsi vždycky říkal, že půjdeš do bojové školy a budeš slavný rytíř!“

Ted' byla řada na Willovi, aby se cítil trapně. „A ty ses mi pořád posmíval. A tvrdils, že na to nejsem dost velký,“ připomněl.

„Taky jsi nebyl!“ odsekl Horác.

„Myslíš?“ zvýšil Will rozzlobeně hlas. „A víš, že už předtím Halt mluvil se sirem Rodneyem a řekl mu, že mě chce za učně? A že proto mě nevybrali do bojové školy? Napadlo tě to vůbec někdy?“

Gilan jim skočil do řeči, aby přerušil hádku dřív, než se oba ještě víc rozpálí.

„Myslím, že těch dětinských tahanic je už dost,“ prohlásil nesmlouvavě. Oba kluci už měli pro toho druhého připravenou další jízlivost, ale poslechli, i když neradi.

„Aha... ano. Dobře,“ zamumlal Will. „Promiň.“

Horác několikrát kývl hlavou, nepříjemný výstup ho zamrzelo. „Ty mi to taky promiň,“ omlouval se. Jeho zvědavost ale byla probuzená, a tak dodal: „Takhle to tedy bylo, Wille? Halt řekl siru Rodneymu, aby si tě nebral, protože tě chtěl k hraničářům?“

Will sklopil oči a rozpačitě žmoulal nitku, která mu visela z haleny.

„Totiž... ne tak docela,“ přiznával. Potom připustil: „A ty máš pravdu. Když jsem byl malý, chtěl jsem vždycky být rytířem.“ Pak se rychle otočil ke Gilanovi a dodal: „Ale teď bych neměnil ani za nic!“

Gilan se na oba usmíval. „U mě to bylo obráceně,“ vyprávěl. „Nezapomeňte, že jsem vyrůstal v bojové škole. Sice jsem začal šermovat u MacNeila, když mi bylo jedenáct, ale se základním výcvikem jsem začínal někdy v devíti.“

„To muselo být skvělé,“ zasněně povzdechl Horác. Gilan však překvapivě zavrtěl hlavou.

Oba kluky to zmátlo.

„Člověk vždycky chce to, co nemá,“ vysvětloval Gilan a Horác i Will chápavě přikývli. „No, a takový jsem byl i já. Když mi bylo dvanáct, měl jsem už po krk cepování, drilu a přehlídek.“ Úkosem se podíval na Horáce. „Tak nějak to chodí v bojové škole, vždyť víš.“

Urostlý chlapec vzdychl. „To mi povídejte,“ přisvědčil. „Ale jezdeckví a praktický výcvik jsou dobré.“

„Možná,“ připustil Gilan. „Jenže mě víc zajímal život, jaký vedli hraničáři. Po Hackhamských pláních se můj otec a Halt spřátelili a Halt nás často navštěvoval. Vídal jsem ho přicházet a odcházet. Bylo to tak tajemné. Tak dobrodružné. Začal jsem si představovat, jaké by to bylo, přicházet a odcházet, jak se člověku líbí. Žít v lesích. O hraničářích se toho ví málo, připadalo mi to jako ta nejúžasnější věc na světě.“

Zdálo se, že Horác pochybuje. „Já se Halta vždycky trochu bál,“ přiznal se. „Myslel jsem si, že je něco jako čaroděj.“

Will nevěřícně odfrkl. „Halt? Čaroděj?“ divil se. „On přece nic takového není!“

Horác se na něj podíval a znovu se cítil dotčený. „Ale ty sis to tenkrát myslel taky!“ připomněl.

„No... asi ano. Jenže to jsem byl ještě dítě.“

„Ale já přece taky!“ zněla Horácova pádná odpověď.

Gilan se na oba usmál. Byli pořád ještě kluci. Halt měl pravdu, pomyslel si. Willovi udělá jen dobře, když stráví nějaký čas se stejně starým kamarádem.

Will se obrátil ke zkušenějšímu hraničáři. „Takže jsi požádal Halta, aby tě vzal za učně?“ zeptal se, a ještě dřív, než dostal odpověď, přidal: „A co on na to?“

Gilan zavrtěl hlavou. „Vůbec na nic jsem se ho neptal. Když jednou odjížděl od nás z hradu a zamířil do lesa, tak jsem ho sledoval.“

„Vy jste ho sledoval? Hraničáře? Vy jste sledoval hraničáře v lese?“ divil se Horác. Nevěděl, jestli má žasnout nad Gilanovou odvahou, nebo se děsit jeho bláznovství. Will si pospíšil s Gilanovou obranou.

„Gil se moc dobře umí pohybovat nepozorovaně. V hraničářském sboru je jeden z nejlepších,“ vysvětloval rychle. „Možná že úplně nejlepší.“

„Tenkrát jsem nebyl,“ povzdechl si Gilan. „Pochopte, myslel jsem si, že o nenápadném sledování něco vím. Jak málo toho vlastně vím, jsem pochopil, když jsem se pokusil připlížit k Haltovi. Zastavil, aby se naobědval, a první, čeho jsem si všiml, byla jeho ruka, která mě popadla vzadu za krk a hodila mě do potoka.“

Při té vzpomínce se zasmál.

„Počítám, že vás potom poslal s ostudou domů?“ zeptal se Horác, ale Gilan opět zavrtěl hlavou. Při vzpomínkách na ten den se stále mírně usmíval.

„Právě naopak, nechal si mě týden u sebe. Řekl, že v plížení po lese nejsem tak špatný a že pro nenápadné sledování mám možná vlohy. Začal mě učit, jak být hraničářem – a na konci toho týdne ze mě byl jeho učeň.“

„Jak to vzal tvůj otec, když jsi mu to řekl?“ zeptal se Will. „Určitě si přál, aby z tebe byl rytíř, jako je on, ne? Řekl bych, že ho to muselo zklamat.“

„Ani trochu,“ prohlásil Gilan. „A divné na tom bylo, že Halt ho už předtím upozornil, že ho možná budu sledovat do lesa. A můj otec dal souhlas, abych se stal Haltovým učněm, dřív než jsem já vůbec věděl, že to chci.“

Horác se zamračil. „Jak to Halt mohl vědět?“

Gilan pokrčil rameny a významně se podíval na Willa.

„Halt nějakým způsobem pozná všechno možné, vid', Wille?“ požádal s úsměvem o potvrzení. Will si vzpomněl na tmavou noc v baronově pracovně a na ruku, která vyrazila ze tmy a chytila ho za zápěstí. Tenkrát v noci na něj Halt čekal. Tak jako zřejmě čekal, že ho Gilan bude sledovat.

Will se zadíval do žhnoucích uhlíků v ohništi a potom odpověděl:

„Možná že Halt svým způsobem něco jako čaroděj je.“

Všichni tři společníci chvíli svorně mlčeli a přemítali o tom, co bylo právě řečeno. Pak se Gilan protáhl a zažíval.

„Tak, jde se spát,“ prohlásil. „Válka je na spadnutí, takže budeme hlídkovat. Wille, ty jako první, pak Horác, potom já. Tak dobrou, vy dva.“

A s těmi slovy se zabalil do své šedozelené pláštěnky a brzy zhluboka a pravidelně oddychoval.

Pět

Dříve než slunce vystoupilo nad obzor, byli opět na cestě. Mraky se stáhly. Odvál je čerstvý jižní vítr a vzduch byl ostrý a studený. Cesta začala klikatě stoupat skalnatým podhůřím vedoucím k hranici s Celtikou.

Stromy tu rostly zakrslejší a pokroucenější. Tráva byla drsná a hustý les vystřídala nízká, větrem ohýbaná kosodřevina.

Byla to krajina, kde nepřetržitě foukal vítr, a všude kolem to bylo znát. Těch několik obydlí, která v dálce spatřili, jak se choulí k horským úbočím, mělo kamenné zdi a prosté doškové střechy. Byla to studená a drsná část království, a jak jim Gilan řekl, bude ještě drsnější, až se dostanou do samotné Celtiky.

Když toho večera odpočívali u ohně, Gilan pokračoval s Horácem ve výuce šermu.

„Podstatou všeho je načasování,“ vysvětloval zpocenému uční. „Jen se podívej, jak máš při střehu ruku sevřenou a strnulou.“

Horác pohlédl na svoji pravičku. Skutečně byla sevřená, tuhá jako prkno. Zatvářil se však dotčeně.

„Ale já musím být připravený zastavit váš úder,“ namítl.

Gilan trpělivě pokyvoval, pak to předvedl se svým vlastním mečem. „Poslyš... víš, jak to dělám já? Když se blíží tvůj úder,

moje ruka i paže jsou uvolněné. Potom, těsně předtím než se tvůj meč dostane k místu, kde ho chci zastavit, provedu drobný protiúder, vidíš?”

Předvedl to a pouze rukou a zápěstím švihl ostrým mečem v malém oblouku. „Sevření se zpevní až v poslední chvíli a největší část síly v tvém pohybu pohltní moje vlastní čepel.“ Horác nejistě přikyvoval. Pro Gilana to byla hračka.

„Ale... co když to špatně načasuju?”

Gilan se široce usmál. „Nu, v takovém případě ti zřejmě přinejhorším useknu hlavu u ramen.“ Odmlčel se. Horáce ta odpověď zjevně nepotěšila. „Jde o to, načasovat to *správně*,“ mírně dodal Gilan.

„Jenže...” začal chlapec.

„A jakým způsobem se naučíš správnému načasování?” přerušil ho Gilan. Horác odevzdaně kýval.

„Já vím. Já vím. Cvičením.”

Gilan se na něj znovu zářivě usmál. „Správně. Tak, připraven? Raz a dva a tři a čtyři, to je lepší, a tři a čtyři... Ne! Ne! Jen malý pohyb zápěstím... a raz a dva...”

Třesk jejich čepelí zněl tábořištěm. Will je s jistým zájmem sledoval, se zájmem o to větší, že on se potit nemusel.

Když to takhle šlo několik dní, Gilan si všiml, že Will se tváří až moc spokojeně. Gilan právě seděl a brousil čepel meče po praktickém výcviku s Horácem. Potutelně se na hraničářského učně usmál.

„Ukázal ti Halt už způsob obrany dvěma noži proti meči?” zeptal se najednou. Will překvapeně zvedl hlavu.

„Dvěma noži... co?” zeptal se nechápavě. Gilan si zhluboka povzdechl.

„Proti meči. Hrom do toho! Mohlo mě napadnout, že to bude spíš práce pro mě. To mám za to, že jsem si s sebou vzal dva učně.” Ještě jednou okázale vzdychl, vstal a pokynul Willovi, aby ho následoval. Chlapec rozpačitě poslechl.

Gilan ho vedl na malou mýtinu, kde s Horácem procvičovali šerm. Horác tam ještě byl, zkoušel si stínové výpady a seky na neviditelného nepřítele a sám pro sebe si potichu odpočítával

doby. Po obličejí mu stékal pot a začínal mít propocenou i košili.

„Stačí, Horáci,“ volal Gilan. „Udělej si na pár minut přestávku.“

Horác s radostí uposlechl. Sklonil meč a ztěžka usedl na kmen padlého stromu.

„Myslím, že už mi to začíná jít,“ pochlubil se. Gilan pochvalně kývl.

„Výborně! Ještě tak tři čtyři roky a budeš to zvládat skvěle.“ Mluvil nadšeně, ale Horác při vyhlídce na slibované dlouhé roky únavného výcviku protáhl obličej.

„Dívej se na to z té lepší stránky, Horáci,“ doporučoval mu Gilan. „Pak už bude v království jen hrstka mužů, kteří by tě v souboji mohli porazit.“

Horácův obličej se trochu rozjasnil, opět se však protáhl, když Gilan dodal: „Jediná potíží je v tom, vědět kterých pár mužů to je. Bylo by dost nepříjemné, kdybys náhodou některého z nich vyzval a zjistil to až pozdě, že?“

Ani nečekal na odpověď a obrátil se k menšímu z chlapců.

„Tak, Wille,“ řekl. „Podíváme se na ty tvoje nože.“

„Oba dva?“ ujišťoval se Will a Gilan obrátil oči k nebi. Ten výraz se pozoruhodně podobal výrazu, jaký nasazoval Halt, když se Will zbytečně vyptával.

„Promiň,“ zamumlal Will, vytáhl oba nože a podával je Gilanovi. Starší hraničář si je nevzal. Jen zběžně prohlédl jejich čepele a zkontroloval, jestli na sobě mají jemnou vrstvičku ochranného oleje. Spokojeně kývl, když viděl, že všechno je tak, jak má být.

„Dobře,“ prohlásil. „Saxonský nůž přijde do pravé ruky, protože ten budeš používat ke krytu seků mečem...“

Gilan se natáhl dopředu a klouby prstů docela drsně poklepal Willovi na temeno.

„Zastavit meč, aby ti nerozpůlil lebku, je myslím dost dobrý důvod,“ podotkl.

„Ale Halt říká, že hraničáři zblízka nebojují,“ namítl Will. Gilan přikývl na souhlas.

„Naším cílem to určitě není. Jenže když se stane, že není vyhnutí, je dobré vědět, jak na to.“

Během jejich hovoru Horác vstal, přešel blíž a sledoval je. S lehkým posměchem se vmísil do hovoru.

„Snad si nemyslíte, že tenhle nožík může zastavit poctivý meč?“ zeptal se. Gilan na něj povytáhl jedno obočí.

„Laskavě si ten ‚nožík‘ prohlídni trochu zblízka, než něco prohlásíš s takovou jistotou,“ vyzval ho. Horác natáhl ruku po noži. Will nůž obratně otočil a vložil ho jilcem Horácovi do ruky.

V duchu dával Horácovi za pravdu. Saxonský nůž byl dlouhý. Vlastně byl skoro stejně dlouhý jako krátký meč. Ale ve srovnání s opravdovým mečem, jaký měl Horác nebo Gilan, vypadal žalostně malý.

Horác nožem zkusmo máchnul, zkoušel, jak je vyvážený.

„Je těžký,“ řekl nakonec.

„A tvrdý. Hodně, hodně tvrdý,“ poznamenal Gilan. „Hraničářské nože vyrábějí řemeslníci, kteří dovedli umění kalit ocel k pozoruhodně vysokému stupni dokonalosti. Ostří tvého meče by se na něm ztupilo, a na noži by přitom nezůstal ani škrábanec.“

Horác našpulil pus. „Ale i tak, celý týden mě učíte ty věci o pohybu a páce. Takováhle krátká čepel má přece mnohem menší páku.“

„To je pravda,“ souhlasil Gilan. „Takže musíme hledat páku někde jinde. A najdeme ji v tomhle kratším noži. Vrhacím noži.“

„To nechápu,“ zavrtěl Horác hlavou a nad nosem se mu udělala zamyšlená hluboká rýha. Nechápal to ani Will, ale byl rád, že někdo jiný se k tomu přiznal dřív. Nasadil proto sebejistý výraz a čekal, až to Gilan vysvětlí. Měl být ovšem trochu chytřejší. Ostrému zraku hraničáře unikne máloco.

„Co kdyby nám to třeba vysvětlil Will?“ řekl Gilan mile a obrátil se k hraničářskému učni.

„Tedy... je to ta... no... ehm... obrana dvěma noži,“ vykřikl Will. Nastala dlouhá odmlka, protože Gilan nic neříkal. A tak Will trochu nejistě dodal: „Že?“

„Jistěže ano!“ odpověděl Gilan. „Nechtěl bys nám to teď předvést?“ Ani nečekal, co Will odpoví, a téměř hned mluvil dál. „Nejspíš ne. Tak dovol, prosím.“

Vzal si Willův saxonský nůž a vytáhl z pouzdra svůj vlastní vrhací nůž. Potom menším nožem ukázal na Horácův meč.

„Zvedni to bodlo,“ vyzval Horáce. Horác nejistě poslechl. Gilan mu rukou naznačil, aby se přesunul doprostřed cvičné plochy, a pak se postavil do střehu. Horác udělal totéž a zvedl meč hrotem vzhůru.

„Teď,“ řekl mu Gilan, „na mě zkus střechu.“

„Ale...“ Horác nešťastně ukazoval na dvě malé zbraně v Gilanových rukou. Gilan dopáleně zakoulel očima.

„Kdy to vy dva konečně pochopíte?“ rozčilil se. „Já vážně vím, co dělám. Tak hod' sebou!“

Poslední slova na Horáce téměř vykřikl. Velký učeň, po řadě měsíců strávených na cvičišti naučený okamžitě plnit řízné povely, švihl mečem ve vražedném seku střechou na Gilanovu hlavu.

Ozval se zvonivý třesk oceli a čepel meče se náhle zastavila ve vzduchu. Gilan zkřížil oba hraničářské nože před ní, vrhacím nožem podepřel čepel saxonského nože a střechu lehce vykryl. Horác o krok ustoupil a tvářil se překvapeně.

„Vidíš?“ řekl Gilan. „Menší nůž poskytuje oporu, neboli dodatečnou páku, pro ten větší nůž.“ Vysvětlení bylo určené především Willovi, který vše s velkým zájmem sledoval. Nato Gilan promluvil opět k Horácovi. „Výborně. Prosím sek zespodu.“

Horác švihl zespodu. Gilan znovu zaklesl dvě čepele a úder kryl. Pohlédl na Willa a viděl, že ten kývá na srozuměnou.

„A teď boční sek,“ poručil si Gilan. Horác opět švihl mečem. A opět byl meč zastaven.

„Už chápeš?“ zeptal se Gilan Willa.

„Ano. A co přímý výpad hrotem vpřed?“ zajímalo Willa. Gilan pochvalně přikyvoval.

„Dobrá otázka. Na to se musí trochu jinak.“ Otočil se zpátky k Horácovi. „Kdyby ses náhodou někdy dostal do střetu s mužem, který bude mít v rukou dva nože, je pro tebe nejjistějším a nejúčinnějším druhem útoku přímý výpad hrotem vpřed. Tak ho prosím proved’.“

Horác vyrazil pravou nohou vysoko a dopředu, aby útoku dodal větší prudkost. Tentokrát Gilan použil pouze saxonský nůž a čepel meče odrazil stranou, takže sklouzla po oceli mimo jeho tělo.

„Tohle zastavit nedokážeme,“ vysvětloval Willovi. „Proto meč prostě odkloníme. Ale výhodou je, že výpad hrotem vpřed nelze vést takovou silou, takže nám stačí jen saxonský nůž.“

Jelikož Horác při výpadu nenarazil na žádný vážný odpor, v okamžiku, kdy byla jeho čepel odražena, klopýtl směrem vpřed. Gilanova levá ruka okamžitě sevřela Horácovu košili a přitáhla si ho blíž, až se skoro dotýkali ramen. Přišlo to tak rychle a znenadání, že Horác překvapeně vykulil oči.

„A právě tady se krátká čepel vlastně výborně hodí,“ upozornil Gilan. Saxonským nožem naznačil bodnutí zdola do Horácova nechráněného boku. Chlapec si naplno uvědomil důsledky toho, co Gilan právě předvedl, a vykulil oči tím víc. A bylo mu ještě hůř, když Gilan v ukázce pokračoval.

„A pochopitelně, když ho nechceš zabít, nebo když má na sobě drátěnou košili, můžeš saxonskou čepel vždycky použít, abys ho zmrzačil.“

Naznačil krátký švih zezadu pod Horácovo koleno, při němž se masivní, jako břitva ostrá čepel zastavila malý kousek od Horácovy nohy.

Horác zalpal po dechu. Jenomže lekce ještě neskončila.

„A taky nezapomínej,“ pokračoval vesele Gilan, „že i v levé ruce, kterou ho držíš za košili, máš ostrý nůž.“ Zahýbal krátkým vrhacím nožem se širokou čepelí, aby jim ho připomněl.

„Rychlé bodnutí vzhůru pod čelist a dobrou noc, šermíři, že?“

Will okouzleně kroutil hlavou.

„To je nádhera, Gilane!“ vydechl. „Nikdy jsem nic takového neviděl.“

Gilan pustil Horácovu košili a Horác se rychle stáhl, aby nedošlo k nějaké další ukázce jeho neschopnosti.

„Moc se s tím nechlubíme,“ připustil hraničář. „Je lepší narazit na šermíře, který neví, jaká nebezpečí v sobě skrývá obrana dvěma noži.“ Omluvně se podíval na Horáce. „Samo sebou, že v bojové škole se to taky vyučuje,“ dodal. „Ale až ve druhém ročníku. Sir Rodney vám příští rok všechno ukáže.“

Will přešel na cvičnou plochu. „Můžu si to zkusit?“ zeptal se nedočkavě a už vytahoval vrhací nůž.

„Samozřejmě,“ souhlasil Gilan. „Odted'ka to klidně můžete vy dva spolu po večerech procvičovat. Ale ne s opravdovými zbraněmi. Poříd'te si na cvičení nějaké klacky.“

Horác kýval hlavou, že je to rozumné. „To je pravda, Wille,“ prohlásil. „Ty se to teprve začínáš učit a já bych tě nerad poranil.“ Zamyslel se nad tím, pak se usmál a dodal: „No, každopádně ne nějak těžce.“

Úsměv mu povadl, když ho Gilan doplnil. „Jistě, to je jeden důvod,“ prohlásil hraničář. „Ale nemáme ani čas na to, aby sis každý večer znovu a znovu brousil meč.“

Významně pohlédl na Horácův meč. Učeň jeho pohled sledoval a bolestně zaúpěl. Na ostří meče byly dva pořádné zuby, zřejmě následky střechy a spodního seku, které Gilan kryl. Horácovi stačil jediný pohled a pochopil, že aby se jich zbavil, stráví nejméně hodinu broušením a ostřením. Zvědavě se podíval na saxonský nůž, v naději, že uvidí stejnou spoušť. Gilan zvesela zavrtěl hlavou a zvedl čepel, aby si ji Horác prohlédl.

„Ani škrábnutí,“ zubil se. „Říkal jsem ti přece, že hraničářské nože se vyrábějí zvláštním postupem.“

Horác smutně prohrabal svůj ranec a našel ocílku. Potom se posadil na udusaný písek a začal s ní přetahovat ostří meče.

„Gilane,“ ozval se Will. „Tak mě napadlo...“

Gilan v hraném zoufalství zdvihl vysoko obě obočí. Ten výraz Willovi znovu silně připomněl Halta. „To je pořád něco,“ posteskl si hraničář. „A co tě napadlo?“

„Tedy,“ začal Will pomalu, „tahle věc s dvěma noži je vážně dobrá. Ale nebylo by lepší toho člověka s mečem prostě zastřelit dřív, než se dostane moc blízko?“

„Ano, Wille. To by určitě bylo,“ trpělivě souhlasil Gilan. „Jenže co kdyby ses to chystal udělat, a zrovna ti praskla tětiva?“

„Mohl bych utéct a schovat se,“ navrhl Will, ale Gilan přitlačil.

„Co kdyby nebylo kam utéct? Jsi v pasti a za zády máš strmý sráz. Není kam uhnout. Tětiva ti právě praskla a na tebe se řítí rozzuřený válečník s mečem. Co pak?“

Will potřásl hlavou. „Myslím, že pak bych asi musel bojovat,“ připustil neochotně.

„Přesně tak,“ souhlasil Gilan. „Vyhýbáme se takovému boji, jak to jde. Když se ale stane, že jiná možnost není, je dobré být připravený, ne?“

„To ano,“ souhlasil Will. Pak se do vyptávání zapojil Horác.

„A co válečník se sekerou?“ zajímal se. Gilan po něm loupil očima. Na chvíli byl poněkud v koncích.

„Se sekerou?“ opáčil.

„Ano,“ potvrdil Horác, nadšený tou představou. „Co když máte před sebou nepřítele s válečnou sekerou. Zvládnou to vaše nože?“

Gilan přemýšlel. „Nikomu bych neradil, aby se postavil válečné sekeře jenom se dvěma noži,“ prohlásil opatrně.

„Tak co bych měl v tom případě udělat?“ přidal se Will. Gilan se pronikavě zadíval z jednoho chlapce na druhého. Měl pocit, že na něj šijou boudu.

„Zastřelit ho,“ řekl stručně. Will vrtěl hlavou a usmíval se od ucha k uchu.

„To přece nemůžu,“ namítl. „Mám prasklou tětivu.“

„Tak utéct a schovat se,“ ucedil Gilan mezi zuby.

„Jenže je tam ten sráz,“ připomněl Horác. „Na Willa se řítí rozzuřený chlap se sekerou a za Willem je strašná hloubka.“

„Co mám udělat?“ dotíral Will.

Gilan se zhluboka nadechl a podíval se jim zpříma do očí, nejdřív jednomu, pak druhému.

„Skočit dolů ze srázu. Z toho není tolik krve.“

Šest

„**K**de k čertu všichni jsou?“ Gilan zastavil Blaze a rozhlížel se po opuštěném hraničním postu. U cesty stál malý strážný domek, velký sotva na to, aby se v něm dva nebo tři muži ukryli před větrem. Dál vzadu byla trochu větší vojenská pevnůstka. Obvykle bývala na takhle malém, zastrčeném postu posádka čítající půl tuctu mužů, bydleli v pevnosti a střídali se ve strážnici u cesty.

Obě budovy byly, jako většina staveb v Celtice, postavené z našedlého vápence typického pro tuto oblast a podélně naštipaných plochých říčních balvanů. Střechy kryly tašky ze stejného materiálu. Will Celtiku skoro neznal. Všude, kde to šlo, se na topení používalo uhlí nebo rašelina. Veškeré stavební dříví, které bylo k dispozici, se spotřebovalo na výdřevu štol a chodeb celtických dolů na uhlí a železnou rudu.

S nepříjemným pocitem se Will pátravě rozhlížel po hustém vřesu, který pokrýval holé kopce, jako by čekal, že se z něj každým okamžikem vyhrne horda Celtiků. Kolem vládlo tísnivé a téměř naprosté ticho – nebylo slyšet žádný jiný zvuk než slabé kvílení větru v kopcích a ve vřesovištích.

„Třeba je právě doba střídání?“ nadhodil. Zaznělo to nepřirozeně hlasitě.

Gilan zavrtěl hlavou. „Je to hraniční post. Posádka by tu měla být pořád.“

Zhoupl se ze sedla a Willovi a Horácovi dal pokyn, aby zůstali na koních. Cuk vycítil Willův neklid a nervózně zahrabal kopyty. Will ho uklidňoval jemným popleskáváním po krku. Na dotyk ruky svého pána koník zareagoval stříháním ušima, jako kdyby svoji nervozitu chtěl popřít.

„Nemohl je zahnat nějaký útok?“ napadlo Horáce. Jeho úvahy se vždy ubíraly směrem k boji, což Will v případě učně bojové školy považoval jen za přirozené.

Gilan pokrčil rameny, strčil do dveří strážnice, a když se pootevřely, nahlédl dovnitř.

„Možná,“ připustil a prohlížel si vnitřek. „Ale nevypadá to, že by se tu bojovalo.“

Zamračeně se opřel o rám dveří. Budova strážnice měla jednu místnost, skromně vybavenou několika lavicemi a stolem. Nebylo tu nic, co by nějak naznačovalo, kam odešli její obyvatelé.

„Je to jen méně významný post,“ uvažoval nahlas. „Možná ho Celtikové prostě přestali obsazovat posádkou. Konec konců, mezi Araluenem a Celtikou je už víc než třicet let mír.“ Přesunul se ze dveří a palcem ukazoval za záda k pevnůstce.

„Třeba najdeme něco tam,“ řekl.

Oba chlapci sesedli z koní. Horác přivázal koně a nákladního ponyho k závoře, která sloužila k uzavření cesty. Will pustil Cukovy otěže jednoduše na zem. Hraničářský kůň byl vycvičený tak, aby se nikdy nezaběhl. Will vzal z koženého pouzdra za sedlem luk a navlékl si ho křížem přes ramena. Luk byl připravený ke střelbě, to byla u hraničářů naprostá samozřejmost. Horác si těch příprav všiml, takže trochu uvolnil meč v pochvě a vydal se za Gilanem k budově pevnůstky.

Malá kamenná stavba byla také opuštěná. Zde však byly alespoň známky toho, že obyvatelé odcházeli ve spěchu. Na stole leželo několik talířů s přischlými zbytky jídla a dvířka některých skříněk zůstala otevřená. Na podlaze ložnice se povalovaly kusy šatstva, jako by jejich majitelé před odchodem

chvatně sbalili do uzlíku jen to nejnnutnější. Na několika kavalcích chyběly přikrývky.

Gilan přešel ukazováčkem po kraji jídelního stolu. Ve vrstvě usazeného prachu po něm zůstala viditelná čára. Prozkoumal špičku prstu a stiskl rty.

„Už je to nějaký čas, co odešli,“ oznámil.

Horác právě nakukoval do malé komory se zásobami, která byla pod schody. Při zvuku hraničářova hlasu sebou trhl a uhodil se hlavou o nízký rám dveří.

„Jak to můžete vědět?“ zeptal se, spíš aby řečí zakryl vlastní rozpaky než ze skutečné zvědavosti. Gilan rychle přešel místnost očima.

„Celtikové jsou pořádkumilovní. Ten prach se tu musel usazovat od té doby, co odešli. Řekl bych, že tohle místo opustili tak před měsícem.“

„Možná je to tak, jak říkáš,“ řekl Will. Sestupoval po schodech z velitelské místnosti. „Třeba se rozhodli, že na tomhle postu už není nutné dál držet posádku.“

Gilan několikrát pokýval hlavou. Nevypadal však přesvědčeně.

„To ale nevysvětluje, proč odešli tak nakvap,“ podotkl. Máchl rukou kolem sebe. „Podívejte se na tohle všechno – jídlo na stole, otevřené skřínky, šaty poházené na podlaze. Když se zavírá post, jako je tenhle, lidi po sobě uklidí a vezmou si všechny svoje věci s sebou. Celtikové v první řadě. Jak jsem řekl, jsou velmi pořádkumilovní.“

Vedl chlapce opět ven a rozhlížel se po opuštěné krajině, jako by doufal, že objeví nějakou nápovědu k řešení téhle hádanky. Jenže nebylo vidět nic jiného než jejich koně, jak líně ukusují krátkou travu, která rostla před pevnůstkou.

„Podle mapy je nejbližší vesnicí Pordellath,“ řekl. „Je to pro nás trochu zajížďka, ale možná tam zjistíme, co se tu děje.“

* * *

Do Pordellathu to byly jen tři míle. Vzhledem k hornatému rázu krajiny se cestička klikatila mezi kopci, takže ve vesničce se octli málem dřív, než ji vůbec spatřili. Už se připozdívalo a Willa i Horáce trápil ukrutný hlad. Na běžné polední jídlo nezastavili, nejprve kvůli tomu, že chtěli napřed dojet k hraničnímu postu, a potom proto, že spěchali do Pordellathu. Ve vesnici bývá hostinec, a tak oba hoši natěšeně přemýšleli o teplém jídle a studeném pití. V zajetí těchto představ je překvapilo, když Gilan přitáhl koni uzdu, jakmile se vesnice objevila na dohled, usazená kolem úbočí hory ani ne dvě stě kroků od nich.

„Co se to tam k čertu děje?“ divil se. „Podívejte se na to!“

Will s Horácem se dívali. Will za nic na světě nedokázal pochopit, co mladému hraničáři vadí.

„Já nic nevidím,“ přiznal se. Gilan se k němu otočil.

„No právě!“ přisvědčil důrazně. „Nic! Žádný kouř z komínů. Nikde ani noha. Je tu podle všeho stejně prázdné jako na tom hraničním postu!“

Pobídl Blaze koleny a hnědák se dal do cvalu po kamenité cestě. Will vyrazil za ním, Horácův kůň se přidal trochu se zpožděním. Roztažení v řadě za sebou, za hlasitého klapotu kopyt vjeli do vesnice a nakonec zastavili na malém náměstí.

Pordellath nebyl nijak velký – jen krátká hlavní ulice, kterou sem vjeli, lemovaná po obou stranách domy a krámky a na konci se rozšiřující v náměstíčko. Tomu vévodila největší stavba, kterou bylo, podle celtického zvyku, sídlo riadaha. Riadah byl dědičnou hlavou vesnice – náčelníkem klanu, starostou a soudcem v jedné osobě. Měl neomezenou moc a bez odporu vládl vesničanům.

Pokud nějakí byli, aby jim vládl. Dnes tu nebyl žádný riadah. Nebyli tu žádní vesničané. Jen slábnoucí ozvěna úderů koňských kopyt na náměstí vydlážděném kameny.

„Haló!“ zakřičel Gilan a jeho hlas se rozlehl úzkou hlavní ulicí, odrazil se od kamenných stavení a nesl se do okolních hor.

„Ó – ó – ó...“ zněla ozvěna Gilanova výkřiku, dokud se nevytratila. Koně sebou nervózně trhli. Willovi se moc nechtělo vypadat, jako že Gilana napomíná, ale nedělalo mu dobře, jakým způsobem upozorňuje na jejich přítomnost.

„Možná bys to neměl dělat,“ řekl nesměle. Gilan se po něm podíval, a když pochopil, co asi Willovi vadí, vrátilo se mu trochu jeho obvyklé dobré nálady.

„Proč myslíš?“ zeptal se.

„No,“ řekl Will a celý nespokojen se rozhlédl po opuštěném náměstí, „jestli někdo odvedl zdejší lidi pryč, tak možná nechceme, aby se vědělo, že jsme přijeli.“

Gilan pokrčil rameny. „Myslím, že na to už je trochu pozdě,“ řekl. „Přihrnuli jsme se sem jako královská kavalerie a ani jsme se nepokoušeli skrývat. Kdyby vesnici někdo sledoval, už by nás dávno viděl.“

„To asi ano,“ připustil Will nejistě.

Horác se mezitím s koněm přiblížil k jednomu z domů, nakláněl se v sedle a pokoušel se nahlédnout nízkými okny dovnitř. Gilan si jeho snahy povšiml.

„Porozhlédneme se,“ prohlásil a sesedl.

Horácovi se nijak zvlášť nechtělo následovat jeho příkladu.

„Co když tu řádí mor nebo něco takového?“ namítl.

„Mor?“ opáčil Gilan.

Horác nervózně polkl. „Ano. Totiž, já slyšel, že takové věci se před spoustou let stávaly. Celá města úplně vylidnil mor a prostě... tak nějak... všichni lidi na místě pomřeli.“ Za řeči se stáhl s koněm od stavení do středu náměstí. Will se k němu bezděčně přidal. V okamžiku, kdy Horác vyslovil svoji domněnku, Will už měl před očima obrázek, jak tam všichni tři leží mrtví na náměstí se zčernalými obličejí, vyplazenými jazyky a očima vytřeštěnými v poslední smrtelné křeči.

„Takže ten mor by se tu mohl objevit jen tak, z ničeho nic?“ zeptal se Gilan klidně. Horác několikrát přikývl.

„Nikdo vážně neví, odkud se bere,“ potvrdil. „Slyšel jsem, že mor přináší noční vzduch. Nebo někdy západní vítr. Ale ať

přijde jak chce, udeří tak rychle, že nikdo neuteče. Zkrátka tě na místě zabije.“

„Všechny muže, ženy i děti, co mu přijdou do cesty?“ rozvíjel tu myšlenku Gilan. Horác znovu prudce kýval hlavou.

„Všechny! Jsou úplně a dočista mrtví!“

Will cítil, jak mu z těch jejich řečí vysychá v ústech a svírá se mu hrdlo. Pokusil se polknout, ale jazyk měl jako struhadlo. Na chvilku propadl panice, jestli to není první příznak morové rány. Zrychlil se mu dech, až málem přeslechl Gilanovu další otázku.

„A pak prostě... se mrtvá těla rozpustí ve vzduchu?“ zeptal se mírně.

„Přesně tak!“ přitakal Horác, ale pak mu došlo, co hraničář řekl. Odmlčel se, rozhlédl se po pusté vesnici, ale nikde nebylo ani památky po lidech na místě skosených smrtí. Willovi se zároveň uvolnilo hrdlo a v puse přestal mít sucho.

„Aha,“ řekl Horác, když si uvědomil, že jeho vysvětlení postrádá logiku. „No tak je to třeba nějaký nový druh moru, který opravdu rozpouští těla ve vzduchu.“

Gilan naklonil hlavu na stranu a nevěřícně se na něj podíval.

„Nebo tu třeba zůstalo pár lidí, kteří moru odolali a všechny mrtvé pohřbili?“ nevzdával se Horác.

„A kde jsou ti lidi teď?“ zeptal se Gilan.

Horác pokrčil rameny.

„Třeba byli tak nešťastní, že už tu nemohli dál žít,“ prohlásil ve snaze udržet své vysvětlení ještě chvíli při životě.

Gilan zavrtěl hlavou. „Horáci, ať ty lidi odsud vyhnalo cokoli, mor to nebyl.“ Podíval se na rychle tmavnoucí oblohu. „Už je dost pozdě. Porozhlédneme se kolem a najdeme si místo k přenocování.“

„Tady?“ podivil se Will a hlas mu úzkostí přeskočil. „Ve vesnici?“

Gilan kývl. „Pokud ovšem nechcete tábořit venku v horách,“ řekl. „Tohle je dobré místo, kde se můžeme schovat, protože v noci tady obvykle prší. Já osobně bych raději strávil noc pod střechem – i pod opuštěnou.“

„Ale...“ začal namítat Will, jenže nedokázal najít žádný rozumný důvod proti.

„Vím určitě, že i tvůj kůň by radši trávil noc schovaný, než venku na dešti,“ mírně ho upozornil Gilan a to u Willa rozhodlo. Základní instinkt mu velel postarat se o Cuka a asi by nebylo moc hezké odsoudit ponyho k nepříjemné deštivé noci v horách jen proto, že jeho pán má nahnáno z několika prázdných domů. Will přikývl a zhoupł se ze sedla.

Sedm

V Pordellathu nebylo slyšet ani hlásku. Všichni tři procházeli vesnicí a objevili stejné známky chvatného odchodu, jaké spatřili na hraničním postu. Vypadalo to tu jako po překotném balení, ale v mnoha domech zůstala většina věcí jejich majitelů na svém místě. Vše nasvědčovalo tomu, že obyvatelé se vzdálili ve spěchu a vzali si s sebou jen tolik, kolik mohli unést, nebo jen o malinko víc. Náradí, kuchyňské potřeby, oblečení, nábytek a osobní věci tu zůstaly. Nepodařilo se jim ale najít nic, co by napovídalo, kam lidé z Pordellathu odešli. Nebo proč jsou pryč.

Začalo se stmívat, a tak Gilan vyhlásil konec pátrání. Vybrali si riadahův dům, kde odsedlali koně a v malém přístřešku před budovou je ustájili a vytřeli do sucha.

V domě strávili neklidnou noc. Alespoň pro Willa taková určitě byla a tušil, že Horác se necítí o nic lépe. Pokud šlo o Gilana, ten vypadal klidně, a když ho Will po první hlídce vystřídal, zabalil se do pláštěnky a okamžitě usnul. Byl ale zamlklejší než obvykle a Will tušil, že tenhle záhadný obrat událostí mu vrtá hlavou víc, než dává najevo.

Když Will držel stráž, udivilo ho, kolik zvuků může v takovém domě vznikat. Dveře skřípaly, podlaha vrzala a ve

stropě praskalo snad pokaždé, když vítr zesílil. A ve vesnici jako by se nacházelo plno věcí, které byly špatně připevněné a bouchaly a rachotily. Willa to neustále nutilo, aby neklidně a s vykulenýma očima seděl v parádním pokoji domu u nezaskleného okna s dřevěnými okenicemi zajištěnými háčky tak, aby se nepřibouchly a zůstávaly pootevřené.

Zdálo se, že k šálení smyslů se s radostí připojuje i měsíc. Rychle stoupal vysoko nad vesnici a jeho svit vrhal mezi domy hluboké tůně stínů. Stínů, které budily zdání, že se lehounce pohybují, pokud jste je zachytili jen koutkem oka, a zastavily se, jakmile jste se na ně podívali zpříma.

Všechno se zdánlivě rozhýbalo ještě víc, když se přes měsíc hnaly mraky a hlavní náměstí bylo střídavě plně osvětlené, nebo zcela ponořené do tmy.

Těsně po půlnoci, jak Gilan předpověděl, se spustil vytrvalý déšť a k dosavadním zvukům se přidalo šumění vody a šplouchání, pleskání a cákání kapek dopadajících z okrajů střech do kaluží na zemi.

Zhruba ve dvě hodiny po půlnoci Will vzbudil Horáce, aby převzal hlídku. Narovnal si hromádku polštářů a dek na podlahu v hlavní místnosti, zahalil se pláštěnkou a ulehl.

Potom ještě další hodinu a půl nemohl usnout, poslouchal skřípání a vrzání, bublání a šplouchání a uvažoval, jestli Horác náhodou nespí a jestli se právě teď k domu nepozorovaně, krvežíznivě a nezadržitelně neplíží něco strašného.

Měl z toho strach ještě ve chvíli, kdy konečně usínal.

Časně ráno druhého dne už byli na cestě. Déšť ustal krátce před úsvitem a Gilan chtěl rychle pokračovat dál do Gwyntalethu, prvního většího města, které měli při cestě, a tam hledat odpovědi na záhady, s nimiž se zatím v Celtice setkali. Pojedli rychlou, studenou snídani, umyli se v ledové vodě ze studny ve vesnici a potom nasedli a vyjeli.

Jízda po klikaté a hrbolaté kamenité stezce z vesnice jim zabrala dost času. Když ale opět vjeli na hlavní cestu, pobídlí koně do cvalu. Dvacet minut cválali, pak nechali koně

odpočinout při jízdě krokem dalších dvacet minut. Tento stejnoměrný střídavý způsob jízdy udržovali celé dopoledne.

V poledne spěšně pojedli a pokračovali dál. Projížděli hlavní důlní oblastí Celtiky a minuli přinejmenším deset dolů na uhlí a železnou rudu. Byly to velké černé díry, vykutané do úbočí hor a kopců a obklopené smrkovým pažením a kamennými budovami. Nikde však neviděli ani živáčka. Zdálo se, že obyvatelé Celtiky prostě zmizeli z povrchu zemského.

„Mohli opustit hraniční post, a dokonce i vesnice,“ bručel Gilan spíše sám pro sebe. „Ale ještě nikdy jsem nepotkal Celtika, který by opustil důl, když v něm zbývá k vytěžení třeba jen jediná unce.“

Konečně někdy v polovině odpoledne překonali horský hřeben, a v údolí, které se před nimi otevřelo, spatřili úhledné řady kamenných střeš města Gwyntalethu. Malá štíhlá věž uprostřed města označovala chrám – Celtikové měli své vlastní náboženství a jeho součástí byli bohové ohně a železa. Další, větší věž, byla hlavním strategickým bodem obrany města.

Byli příliš daleko na to, aby rozeznali, jestli se po ulicích pohybují nějaké lidi. Ale stejně jako předtím tu nebylo ani stopy po kouři z komínů, a co bylo podle Gilana ještě mnohem významnější, neslyšeli žádný hluk.

„Hluk?“ nechápal Horác. „Jaký hluk?“

„Bouchání, klepání, řinčení,“ stručně odpověděl Gilan. „Nezapomínej, že Celtikové se nezabývají jen těžbou železné rudy. Zpracovávají ji na železo. Při jihozápadním větru, který fouká teď, by bylo slyšet kovárny až sem, i na takovou dálku.“

„Tak se na to podíváme,“ prohlásil Will a začal pobízet Cuka vpřed. Gilan ale zvedl ruku, aby ho zastavil.

„Myslím, že bych měl jet napřed sám,“ řekl pomalu a nespouštěl oči z města v údolí pod nimi. Will se na něj zmateně podíval.

„Sám?“ podivil se a Gilan přikývl.

„Včera jsi říkal, že jsme moc nápadní, když jsme vjížděli do Pordellathu. Je možná načase být trochu opatrnější. Něco se tu děje a já bych rád věděl, o co jde.“

Will musel uznat, že to je dobrý důvod, aby Gilan jel dál sám. Když se to tak vezme, Gilan je v umění pohybovat se nepozorovaně nejspíš nejlepší z celého hraničářského sboru a hraničáři jsou zase nejlepší v celém království.

Gilan jim pokynul, ať sestoupí z hřebene, kde stáli, a přejdou na druhou stranu k místu, kde voda stékající po úbočí vytvořila mělký žlab vhodný pro táboření a chráněný před větrem.

„Tamhle se utáboříte,“ řekl jim. „A žádný oheň. Budeme si muset vystačit se studeným jídlem, dokud nezjistíme, co se děje. Já se vrátím někdy po setmění.“

A s těmi slovy otočil Blaze a klusal zpátky přes hřeben a dolů směrem ke Gwyntalethu.

Will s Horácem měli tábořiště vybudované zhruba za půl hodiny. Moc práce s tím nebylo. Nepromokavou plachtu připevnili k zakrslým keřům, které vyrůstaly z kamenné stěny žlabu, a dole ji zatížili kameny, kterých tu byl přímo nadbytek. Vznikl tak trojúhelníkový přístřešek pro případ, že by znovu začalo pršet. Před ním nachystali ohniště. Gilan jim sice kladl na srdce, aby oheň nerozdělávali, ale kdyby se vrátil o půlnoci a příkaz změnil, byli by na to připraveni.

Podstatně delší dobu jim zabralo sbírání dřeva na oheň. Dal se použít jedině keřovitý vřes, kterým bylo porostlé úbočí hor. Kořeny i větve keřů byly tuhé, ale velmi dobře hořely. Nasekali jich dostatečnou zásobu – Horác používal malou sekyrku, kterou měl v ranci, a Will saxonský nůž. Když se postarali o vše, co bylo třeba, sedli si k prázdnému ohništi a zády se opřeli o skálu. Will několik minut přetahoval brouskem saxonský nůž, aby měl zase ostří jako břitva.

„Já mám vážně radši táboření v lesích,“ prohlásil Horác a snad podesáté si u skály poposedl, aby ho tolik netlačila do zad.

Will jen něco neurčitě zabručel. Jenže Horác se nudil, a tak mluvil dál, spíš proto, aby něco dělal, než že by se mu skutečně chtělo.

„V lese máš taky spoustu dřeva, hned u ruky. Prostě ti spadne ze stromu.“

„Ale ne zrovna tehdy, když to potřebuješ,“ odtušil Will. I on mluvil jen tak, aby řeč nestála.

„Ne. To ne. Obvykle k tomu dojde, ještě než přijedeš,“ prohlásil Horác. „Navíc v lese máš obvykle na zemi jehličí a listí. A díky tomu můžeš spát na měkkém. A jsou tam kmeny a stromy, u kterých se dá sedět a opírat se. A ty mají podstatně méně ostrých hran než skály.“

Znovu se zavrtěl a hledal alespoň dočasně příjemnější oporu pro záda. Podíval se na Willa, tak trochu doufal, že hraničářský učeň se s ním začne přít. Aspoň by se nějak zabavili. Jenže Will znovu jen něco zabručel. Prozkoumal čepel saxonského nože, zasunul ho zpátky do pouzdra a natáhl se. Neleželo se mu pohodlně, a tak se opět posadil, rozepnul opasek s nožem a přehodil ho přes svůj ranec vedle luku a toulce. Nato si lehl a hlavu položil na placatý kámen. Zavřel oči. Po bezesné noci, kterou měl za sebou, byl vysílený a zničený.

Horác vzdychl, pak si vzal meč a začal ostřit jeho čepel – poměrně zbytečně, protože i tak byl ostrý jako břitva. Ale aspoň měl co dělat. Brousil a pokukoval po Willovi, aby zjistil, jestli kamarád už spí. Na chvíli to vypadalo, že ano, ale pak se menší chlapec najednou zavrtěl, posadil se a natáhl se pro pláštěnku. Svinul ji, položil ji na kámen, který mu sloužil jako podhlavník, a opět si lehl.

„S těmi lesy máš pravdu,“ prohodil mrzutě. „Jsou to o moc příjemnější místa na táboření.“

Horác na to neřekl nic. Usoudil, že meč už je ostrý dost, a zasunul ho zpátky do naolejované kožené pochvy a zbraň i s pouzdem opřel o skálu vedle sebe.

Znovu sledoval Willa, jak se pokouší najít pohodlnější polohu. Ať se kroutil a otáčel jak chtěl, pokaždé se našel kamínek nebo kousek špičaté skály, který ho tlačil do zad nebo píchal do boku. Uplynulo dalších pět nebo deset minut a Horác nakonec navrhl:

„Nechceš se trochu pocvičit? Zabijeme čas.“

Will otevřel oči a uvažoval o tom nápadu. Ač nerad, musel si přiznat, že na takové tvrdé, kamenité zemi se mu nikdy nepodaří usnout.

„Proč ne?“ Vyhledal v ranci cvičné zbraně, potom přešel na druhou stranu přístřešku, kde Horác v písčitém dně úžlabiny upravoval prostor pro cvičení. Oba zaujali své místo a na Horácovo znamení začali.

Will se zlepšoval, ale Horác byl při tomhle cvičení bezesporu mistr. Will musel obdivovat rychlost a jistotu, s jakou ovládal dřevěný meč v ohromujících sledech seků zleva i zprava, šikmých seků a střech. A co víc, když zjistil, že dokáže prolomit Willovu obranu, na poslední chvíli ránu zadržel a Willa neudeřil. Místo toho pokaždé lehce ťukl do místa, kam by jinak úder dopadl, aby si to Will uvědomil.

Nedělal to však s pocitem nějaké nadřazenosti. Cvičení se zbraněmi, třeba jen s dřevěnými, se nyní stalo důležitou součástí Horácova života. Neměl důvod vychloubat se, když byl zrovna v něčem lepší než protivník. Horác se při desítkách cvičných zápasů v bojové škole až moc dobře naučil, že se nikdy nevyplácí soupeře podceňovat.

Raději svou převahu využil, aby Willovi pomohl, a vysvětloval mu, jak předvídat údery, ukazoval mu základní sestavy, které užívají všichni šermíři, a učil ho, jak je co nejlépe krýt.

Will si neradostně přiznával, že vědět, jak na to, vůbec nestačí. Něco úplně jiného znamenalo skutečné cvičení. Zjistil, jak moc jeho někdejší protivník vyzpěl, a uvažoval, jestli jsou stejné změny vidět i na něm. Nemyslel si to. Nepřipadal si jiný. A kdykoli někde spatřil svůj odraz, nezdálo se mu, že by se nějak změnil.

„Spouštíš pravou ruku moc nízko,“ upozornil Willa Horác, když si udělali přestávku.

„Já vím,“ řekl Will. „Čekám boční sek a chci být na něj připravený.“

Horác vrtěl hlavou. „To je všechno hezké, ale když ji spustíš moc nízko, já tě můžu jednoduše oklamat, předstírat boční sek a pak švihnout nahoru do střechy. Chápeš?“

Předvedl Willovi to, co popisoval, nejprve zeširoka máchl mečem do strany, pak ho obratným pohybem zápěstí zvedl vysoko nahoru do prudkého seku směřujícího shora dolů. Zadržel dřevěnou čepel těsně nad Willovou hlavou a hraničářský učeň pochopil, že jeho obrana by přišla moc pozdě.

„Tyhle věci se nikdy nenaučím,“ povzdechl si.

Horác ho povzbudivě poplácal po rameni. „Děláš si legraci?“ řekl. „Den ode dne jsi lepší. A kromě toho, já nikdy nebudu umět střílet z luku nebo zacházet s vrhacím nožem tak, jak to umíš ty.“

I když byli na cestě, trval Gilan na tom, aby Will procvičoval své hraničářské dovednosti, jak jen to bylo možné. Na Horáce udělalo velký dojem, když sledoval, jakou zručnost štíhlý a drobný Will získal. Párkrát ho zamrazilo, když si představil, co by se asi stalo, kdyby se musel utkat s takovým střelcem, jako je Will. Willova přesnost při střelbě z luku byla nepochopitelná, alespoň tak to viděl Horác. Bylo mu jasné, že kdyby Will chtěl, dokázal by vstřelit šíp do každé mezírky v Horácově zbroji. I do úzkého průhledu zavřené turnajové přilby.

Horác ovšem nevěděl, že ve srovnání s běžnou úrovní hraničářů byla Willova přesnost pouze průměrná.

„Zkusíme to znovu,“ navrhl nespokojený Will. Vyrušil je však cizí hlas.

„Nezkusíme, chlapečkové. Zahodíme ty ošklivé špičaté klacky a budeme úplně v klidu stát, jo?“

Oba učňové se prudce otočili za hlasem. Na kraji malé úžlabiny ve tvaru písmene U, tam, kde postavili tábor, spatřili dvě odrbané postavy. Byli to zarostlí a rozcuchaní chlapi a oba měli na sobě podivnou směsici oblečení – něco bylo děravé a otrhané, některé kusy zas nové a zjevně velmi drahé. Vyšší z nich měl oblečenou hedvábnou vestu bohatě zdobenou brokátlem, avšak pokrytou tlustým nánosem špíny. Druhý se

honosil rudým kloboukem, z kterého trčelo ucourané okrasné péro, a v ruce omotané špinavým hadrem držel dřevěný kyj se železným bodcem. Jeho společník měl dlouhý meč s čepelí, jež byla samý zub a škrábanec. Ted' s ním mával směrem k oběma chlapcům.

„Tak jen pojd'te, hošáci. Špičatý klacíky jsou néébezpečný pro takový, jako jste vy,“ prohlásil posměšně a zachechtal se chraplavým hrdelním smíchem.

Willova ruka samovolně sjela pro saxonský nůž – a nic nenahmátla. Všechno se v něm sevřelo, když si uvědomil, že opasek s nožem, luk i toulec, to vše nechal úhledně naskládané na druhém konci ohniště, kde předtím seděl. Kdyby se tam chtěl dostat, ti dva cizinci by mu v tom zabránili. Proklínal svou neopatrnost. Halt by zuřil, pomyslel si. Potom se podíval na meč a kyj a pochopil, že Haltova zlost je ted' nejspíš to nejmenší, kvůli čemu by si měl dělat starosti.

Osm

Will ucítil na rameni Horácovu ruku, jak se ho Horác snažil udržet od loupežníků dál.

„Zpátky, Wille,“ varoval ho tiše.

Chlap s kyjem se zachechtal. „Jasně, Wille, zpátky. Drž se dál od toho ošklivýho malýho luku, co leží tamhle. My se o luky nezajímáme, že ne, Carney?“

Carney se na svého kumpána zašklebil. „To teda ne, Barte, to teda ne.“ Opět se podíval na oba chlapce a zlostně se zamračil. „Copak jsme vám neřekli, ať zahodíte ty klacky?“ připomněl zvýšeným hlasem a velmi, velmi nebezpečným tónem. Oba muži se k nim začali přibližovat.

Horácovo sevření teď zesílilo. Odstrčil Willa stranou, až ho povalil. Will upadl na zem a viděl, jak se Horác vrátil dozadu ke skále. Popadl meč, jednou s ním mávl a pochva hladce sjela z čepele. Už pouhá rychlost, s jakou to provedl, měla Barta a Carneyho varovat, že mají proti sobě někoho, kdo není v zacházení se zbraněmi začátečník. Ani jeden z nich však nebyl nijak zvlášť bystrý. Viděli v něm prostě jen šestnáctiletého kluka. Možná velkého, ale pořád jen kluka. Vlastně dítě, které má v ruce zbraň pro dospělé.

„No ne,“ posmíval se Carney. „Ono to s sebou má tatínkův meč?“

Horác se na něj upřeně zadíval, náhle úplně klidný. „Dávám vám poslední možnost,“ prohlásil, „abyste se otočili a okamžitě zmizeli.“

Bart s Carneym si vyměnili naoko vyděšené pohledy.

„Jémine, Barte,“ řekl ustaraně Carney. „Máme poslední možnost. Co budeme dělat?“

„Jémine,“ odpověděl Bart. „Tak prcháme.“

Začali postupovat směrem k Horácovi. Horác je pozorně sledoval, cvičný klacek měl teď v levé ruce a meč v pravé. Byl ve střehu, jen přešlapoval na špičkách. Šli na něj, Carney přitom mával rezavým zubatým mečem, Bart měl kyj s bodcem opřený o rameno, připravený k okamžitému použití.

Will se vyhrabal na nohy a začal se sunout ke svým zbraním. Carney si ho všiml a chtěl mu to překazit. Neudělal ještě ani krok, když Horác zaútočil.

Vyrazil vpřed a jeho meč se zablýskl v seku střechou na Carneyho hlavu. Carney měl tak tak čas zvednout své ostří do nemotorného střehu. Byl zaskočen překvapivým útokem i silou úderu, takže ztratil rovnováhu, klopýtl vzad a rozplácnul se v prachu.

Když Bart viděl, že kumpánovi se nedaří, ihned přiskočil a švihl těžkým kyjem v záludném oblouku směrem k Horácovu nekrytému levému boku. Počítal s tím, že Horác se pokusí uskočit, a ráně se tak vyhnout. Místo toho však bojovnícký učen udělal krok vpřed. Cvičný klacek v jeho levé ruce se mihl směrem vzhůru od těla, zachytil spodní část mohutného kyje a odklonil ho od původního směru rány. Špičatý bodce kyje tvrdě narazil do skalnaté půdy, Bart jen překvapeně vyhekl a náraz mu ochromil paži od ramene až po zápěstí.

Ale Horác ještě neskončil. Pokračoval výpadem vpřed a teď stáli s Bartem těsně proti sobě. Bylo to příliš blízko na to, aby Horác mohl použít meč. Takže švihl pravou pěstí a těžká mosazná hruška meče přistála jako kladivo v Bartově obličeji.

Se skelným výrazem v očích se loupežník zhroutil napůl v bezvědomí na kolena a hlava se mu kývala ze strany na stranu.

Carney zuřivě hrabal nohama v písku a znovu se postavil na nohy. Stál a pozoroval Horáce, zmatený a rozrušený. Nedovedl pochopit, jak je oba mohl porazit takový usmrkanec. Měl jen štěstí, pomyslel si. Velikou kliku!

Vycenil zuby, pevně sevřel meč, znovu se hrnul na chlapce a přitom chrlil nadávky a hrozby. Horác neohroženě stál na místě a vyčkával. Cosi v chlapcově klidném výrazu přimělo Carneyho zaváhat. Měl by poslechnout, co mu velí instinkt, a vzdát to hned teď. Jenomže vztek zvítězil a hnal Carneyho vpřed.

Willa si už nevšímal. Hraničářský učeň jako šipka letěl k ohništi, popadl luk a toulec, chvatně nakročil pravou nohou, luk podepřel levou a usadil tětivu v drážce.

Rychle vybral šíp a vložil ho do tětivy. Právě se ji chystal napnout, když tichý hlas za jeho zády pronesl:

„Nestřílej po něm. Já bych se raději díval na tohle.“

Polekaně se otočil a spatřil za sebou Gilana. Zahalený v hraničářské pláštěnce byl téměř neviditelný a nenuceně se opíral o svůj dlouhý luk.

„Gilane!“ vyrazil ze sebe překvapeně, ale hraničář sykl, ať je zticha.

„Jen ho nech,“ řekl tlumeně. „Když ho nebudeme rozptylovat, půjde mu to skvěle.“

„Ale...“ začal zoufale Will a upíral pohled k místu, kde proti jeho kamarádovi stál dospělý, rozrušený chlap. Gilan pochopil jeho obavy a pospíšil si s tím, aby ho uklidnil.

„Horác si s ním poradí,“ ujišťoval Willa. „Je vážně moc dobrý, víš. Patří k vyvoleným šermířům, pokud se to vůbec o někom dá říct. Ten zásah cvičným klackem a ta rána jilcem, ty byly jedna báseň. Prostě nádhera!“

Will udiveně kroutil hlavou a otočil se zpátky k místu boje. Carney teď útočil, sekal a řezal se slepou zuřivostí a hroživou silou. Horác před ním pomalu ustupoval, jeho meč opisoval malé půlkruhy, které kryly každý sek, řez i výpad. Síla a

neproniknutelnost Horácovy obrany otřásaly Carneymu zápěstím a předloktím.

„Skvělý kluk!“ prohlásil Gilan. „Vidíš, jak toho chlápka nechává postupovat? Dopřává mu, aby si myslel, kdovíjak není šikovný. Nebo naopak. Páni, to jeho načasování obrany je prostě dokonalé! Dívej na to! A na tohle! Nádhera!“

Horác se teď podle všeho rozhodl neustoupit už ani o krok. S nápadnou lehkostí dál kryl každý Carneyho úder, stál pevně na místě a loupežníka nechal, ať svoji sílu vyčerpává podobně jako mořský příboj, když naráží do skály. A zatímco Horác stál, Carneyho údery ztrácely na síle a pravidelnosti. Ruka ho od dlouhého, těžkého meče začínala bolet. Vlastně byl spíš zvyklý zaútočit zezadu nožem, a pokud šlo o tenhle způsob boje, obvykle potřeboval jednu nebo dvě drtivé a prudké rány, aby prorazil obranu soupeře a zabil ho. Jenže kluk jeho nejstrašnější údery pohrdlivě odrážel.

Carney opět švihl mečem a následně ztratil rovnováhu. Horácova čepel zachytila čepel jeho meče, otočila s ní dokola a potom po ní se skřípotem podélně sjela, až se záštity do sebe zaklesly.

Nyní stáli těsně u sebe. Carney funěl námahou, ale Horác byl naprosto klidný a vše měl pevně pod kontrolou. Carney pochopil, že boj s tímhle klukem beznadějně prohrál, a poprvé mu strach sevřel útroby.

A v tom okamžiku přešel Horác do útoku.

Vrazil ramenem Carneymu do prsou, uvolnil záštity a loupežník se zapotácel. Horác potom klidně postupoval vpřed a švihal mečem v sledu hrozivých a překvapivých úderů. Boční sek, střecha, výpad. Boční sek, boční sek, rubový sek, střecha. Výpad. Výpad. Výpad. Šikmý sek. Rubový sek. Jedna řada úderů plynule navazovala na druhou a Carney se zoufale snažil, aby svou čepelí udržel od těla neúprosný meč, který jako by měl vlastní život a nevyčerpatelnou sílu. Cítil, jak mu ochabuje zápěstí i celá paže. Horácovy údery přitom byly čím dál silnější a tvrdší, až Carneymu nakonec s posledním tupým třesknutím meč prostě vyrazil ze strnule sevřené ruky.

Carney klesl na kolena. Pot se z něj jen lil a stékal mu do očí. Nemohl popadnout dech a čekal na poslední úder, který udělá všemu konec.

„Nezabíjej ho, Horáci!“ zavolal Gilan. „Rád bych se ho na pár věcí zeptal.“

Horác vzhlédl, překvapený, že vidí vysokého hraničáře. Pokrčil rameny. Stejně nebyl z těch, kdo by protivníka chladnokrevně zabili. Odkopl Carneyův meč stranou, daleko z dosahu. Potom jednou nohou šťouchl poraženého loupežníka do ramene a povalil ho do prachu.

Carney tam ležel, tekly mu slzy a nedokázal se pohnout. Byl vyděšený. Byl zničený. Na těle i na duchu.

„Kudy jste přišel?“ rozhořčeně se ptal Horác Gilana. „A proč jste mi nepomohl?“

Gilan se na něj usmál. „Podle toho, co jsem viděl, se nezdálo, že nějakou pomoc potřebuješ,“ odpověděl. Nato ukázal za Horáce, kde se Bart zvolna zvedal ze země a potřásl hlavou. Účinky rány jilcem vyprchávaly.

„Myslím, že tvůj druhý přítelíček potřebuje trochu pozornosti,“ podotkl. Horác se otočil, ledabyly zdvihl meč a naplocho praštil čepelí do Bartovy lebky. Se slabým zaúpěním se Bart znovu poroučel do písku, obličejem dolů.

„Já si vážně myslím, že jste se mohl ozvat,“ řekl Horác.

„Byl bych to udělal, kdybys měl potíže,“ odvětil Gilan. Potom přešel na druhou stranu a postavil se nad Carneyho. Popadl loupežníka za ruku, vytáhl ho na nohy a postrkoval napříč přes volné prostranství. Na druhé straně ho přitlačil ke skále, nijak zvlášť šetrně. Když se Carney začal nachylovat dopředu, ozval se krátký suchý zvuk, jak se ocel otřela o kůži, a Carney měl náhle pod krkem Gilanův saxonský nůž a musel držet hlavu vzpřímenou.

„Tihle dva vás pěkně nachytali na hruškách, co?“ rýpl si Gilan do Willa. Chlapec zahanbeně přikývl. A potom, když plně pochopil význam těch slov, se zeptal:

„Jak dlouho už tady jsi?“

„Od té doby, co se objevili,“ řekl Gilan. „Ujel jsem jen kousek a pak jsem je zahlédl, jak se plíží mezi skalami. Takže jsem sesedl, vrátil jsem se a sledoval je. Bylo jasné, že mají za lubem něco nekalého.“

„Tak proč jsi se neozval?“ nechápavě se ptal Will.

Gilanovy oči na chvíli ztvrdly. „Protože vy dva jste potřebovali dostat lekci. Jste na nebezpečném území, zdejší obyvatelé podle všeho nějak záhadně zmizeli a vy si tu klidně cvičíte s dřevěnými klacky tak, aby to celý svět viděl a slyšel.“

„Ale,“ koktal Will, „já myslel, že cvičit máme.“

„Ne když tu není nikdo jiný, kdo by hlídal, co se děje kolem,“ namítl oprávněně Gilan. „Jakmile začnete s takovým cvičením, nedokážete vnímat nic jiného. Ti dva nadělali tolik rámusu, že by to zburcovalo starou hluchou babičku. Dvakrát tě dokonce varoval Cuk, ale ty sis toho ani nevšiml.“

Will byl úplně schlíplý. „Nevšiml?“ divil se a Gilan přikývl. Na chvíli se zahleděl Willovi do očí, dokud si nebyl jistý, že je všechno naprosto správně a jasně pochopeno. Pak lehce kývl, což znamenalo, že tím je věc uzavřená. Will odpověděl rovněž kývnutím. Už se to nebude opakovat.

„Tak,“ prohlásil Gilan, „zjistíme, jaký mají tihle dva krasavci přehled o ceně uhlí.“

Obrátil se zpátky ke Carneymu. Ten už pomalu šilhal z toho, jak se snažil sledovat blýskavý saxonský nůž přitlačený k jeho krku.

„Jak dlouho jste v Celtice?“ zeptal se ho Gilan. Carney se podíval na něj a potom na mohutný nůž.

„De-de-de-set nebo jedenáct dní, můj pane,“ vykotal konečně.

Gilan se zatvářil mrzutě. „Neříkej mi ‚můj pane‘,“ nařídil mu a k chlapcům poznamenal: „Tihle lidi se člověku vždycky snaží vlichotit, když zjistí, že jsou v maléru. Tak...“ Obrátil pohled na Carneyho. „Proč jste sem přišli?“

Carney váhal, uhýbal očima před Gilanovým upřeným pohledem, takže Gilan poznal, že bude lhát, a to ještě dřív, než loupežník vůbec promluvil.

„Jen... jsme se tu tak porozhlíželi... pane,“ na poslední chvíli si vzpomněl, že mu Gilan zakázal oslovení „můj pane“. Gilan si povzdechl a podrážděně zavrtěl hlavou.

„Podívej, nejradši bych ti rovnou uříznul hlavu. Vážně pochybuju, že se od tebe dozvím něco užitečného. Ale dám ti ještě poslední šanci. Ted' chci slyšet PRAVDU!“

Poslední slovo rozhněvaně vykřikl, s obličejem těsně u Carneyova. Náhlý přechod od předchozího klidného, žertovného tónu byl pro loupežníka šokem. Na pouhých několik vteřin nechal Gilan sklouznout clonu dobrosrdečnosti a Carney spatřil zlost, která vřela hned pod povrchem. Vmžiku dostal strach. Podobně jako většina lidí se hraničářů bál. Hraničáře nebylo dobré dopalovat. A tenhle vypadal hodně, hodně dopáleně.

„Slyšeli jsme, že se tu dá leccos snadno sbalit,“ odpověděl okamžitě.

„Sbalit?“ opáčil Gilan. Carney uctivě kýval a slova se z něj jen hrnula.

„Všechny vesnice i města jsou tak nějak opuštěný. Nikdo je nehlídá a spousta věcí se povaluje kolem, takže si můžem vzít, co se nám líbí. Nikomu jsme neublížili,“ dodal na svoji obranu.

„Ó ne. Vy jste jim neublížili. Vy jste se tam jenom připlížili, když byli všichni pryč, a ukradli jste, co mělo nějakou cenu,“ obořil se na něj Gilan. „Snad aby vám za takovou pomoc ještě byli vděční!“

„To byl Bartův nápad, ne můj,“ pokoušel se vytáčet Carney. Gilan jen smutně kroutil hlavou.

„Gilane?“ promluvil nejistě Will. Hraničář se obrátil a podíval se na něj. „Jak se mohli doslechnout, že města jsou opuštěná? My jsme o tom nic nevěděli.“

„Zlodějská šeptanda,“ vysvětloval Gilan chlapcům. „Probíhá to stejně, jako když se supové slétají k nemocnému zvířeti. Předávání zpráv mezi zloději a lupiči je neuvěřitelně rychlé. Jakmile se někde vyskytnou potíže, rozšíří se ta zvěst rychlostí požáru a oni se tam přihrnou po desítkách. Umím si představit, že v těchhle horách bude hodně takových jako oni.“

Když domluvil, otočil se ke Carneymu a vtlačil saxonský nůž hlouběji do mužova krku, přesně natolik, aby málem tekla krev.

„Je to tak?“ zeptal se. Carney hodlal přikývnout, ale uvědomil si, k čemu by došlo, kdyby pohnul krkem, takže jen polkl a zasípal: „Ano, pane.“

„A umím si představit, že někde máte jeskyni nebo opuštěnou štolu, kde schováváte kořist, kterou jste zatím nakradli.“

Uvolnil tlak na nůž a tentokrát se Carneymu podařilo kývnout. Prsty jeho ruky bezděčně zamířily k váčku, který měl na opasku, pak se zastavily, když si uvědomil, co dělá. Jenže Gilanovi ten pohyb neunikl. Volnou rukou trhnutím váček rozevřel, zašátral uvnitř a nakonec vytáhl list papíru, složený na čtvrtiny. Podal ho Willovi.

„Prohlédni to,“ požádal stručně. Will papír rozložil a měl před sebou neuměle nakreslenou mapu s označenými body, směry a vzdálenostmi.

„Vypadá to, že svou kořist zakopali,“ hlásil Will. Gilan pokýval hlavou a pousmál se.

„Dobře. Takže bez mapy to místo už nenajdou,“ poznamenal. Carney překvapeně vytřeštil oči.

„Ale to je naše...“ spustil. Zarazil se však, když spatřil nebezpečný záblesk v Gilanových očích.

„Je to lup,“ pronesl hraničář hrozivě tichým hlasem. „Potají jste se připlížili a okradli jste lidi, kteří jsou nepochybně ve velkých nesnázích. Ty věci nejsou vaše. Patří jim. Nebo jejich příbuzným, pokud jsou ještě naživu.“

„Ještě jsou naživu,“ ozval se za nimi neznámý hlas. „Utekli před Morgarathem – všichni, kteří nepadli do zajetí.“

Devět

Kdyby nepromluvila, pokládali by ji všichni za chlapce. Prozradil ji dívčí hlas. Stála na okraji tábořiště, drobná postava se světlými vlasy nakrátko ostříhanými po chlapeckém způsobu. Na sobě měla otrhanou halenu, kalhoty a vysoké kožené boty až ke kolenům. Jedinou ochranou proti nočnímu chladu v horách jí zřejmě byla špinavá potrhaná kazajka z ovčí kůže, protože neměla žádný plášť a nenesla ani žádné pokrývky. Jen šátek svázaný do uzlíku, v němž byl pravděpodobně veškerý její majetek.

„Odkud jsi k čertu vyskočila?“ zeptal se Gilan a obrátil se k ní. Potom zasunul saxonský nůž do pouzdra a dovolil vyčerpanému Carneymu vděčně klesnout na kolena.

Will si teď mohl dívku prohlédnout. Byla zhruba v jeho věku a pod silnou vrstvou špíny byla pozoruhodně hezká. Zatvářila se neurčitě.

„Já...“ Nejistě se odmlčela a snažila se posbírat myšlenky. Will pochopil, že je na pokraji zhroucení. „Já se skrývám v horách už několik týdnů,“ řekla nakonec. Will musel uznat, že přesně podle toho vypadá.

„Máš nějaké jméno?“ zeptal se Gilan, nikoli nelaskavě. I on viděl, že dívka je vyčerpaná.

Zaváhala. Nebyla si zřejmě jistá, zda jim má své jméno prozradit, nebo ne.

„Evanlyn Wheelerová, z Greenfieldského léna,“ řekla. Greenfield bylo malé pobřežní léno v Araluenu. „Byli jsme tu na návštěvě u přátel...“ Odmlčela se a odvrátila pohled od Gilana. Chvilí zřejmě přemýšlela a pak se opravila. „Spíš byla na návštěvě u přátel má paní, když wargalové zaútočili.“

„Wargalové!“ vyletělo Willovi z úst a dívka k němu obrátila své zářivé zelené oči. Když se do nich podíval, uvědomil si, že je víc než jen hezká. Mnohem, mnohem víc. Byla krásná. Vlasy jako len, zelené oči, malý rovný nos a plná ústa, která určitě vypadají moc hezky, když se směje, pomyslel si Will. V tuto chvíli však měla k úsměvu hodně daleko. Smutně pokrčila rameny.

„Proč myslíte, že všichni ti lidé odešli?“ zeptala se. „Wargalové útočí na města a vesnice v této části Celtiky už řadu týdnů. Celtikové jim nedokázali vzdorovat. Byli vyhnáni ze svých domovů. Většina uprchla na jihozápadní poloostrov. Někteří ale padli do zajetí. Netuším, co se s nimi stalo.“

Gilan s oběma chlapci se po sobě podívali. V hloubi duše se obávali, že něco podobného uslyší. Teď to bylo tady.

„Měl jsem dojem, že za tím vším bude Morgarath,“ pronesl tiše Gilan. Dívka kývala hlavou a oči se jí zalily slzami. Jedna sjížděla dolů po tváři a razila si cestičku špínou. Dívka si rukou zakryla oči a roztřásla se jí ramena. Gilan hbitě přiskočil a zachytil ji, aby neupadla. Jemně ji posadil na zem a opřel ji o jeden z velkých kamenů, které chlapci rozestavili kolem ohniště. Jeho hlas byl nyní vlídný a laskavý.

„Už je dobře,“ uklidňoval ji. „Teď jsi v bezpečí. Odpočiň si a my ti dáme něco teplého k jídlu a k pití.“ Rychle pohlédl na Horáce. „Horáci, rozdělej prosím oheň. Jen malý. Jsme tu pěkně schovaní a myslím, že si to můžeme dovolit. A Wille,“ pokračoval zvýšeným hlasem, aby to bylo zřetelně slyšet, „jestli ten loupežník, co se chystá utéct, udělá ještě jeden krok, mohl bys mu prostřelit nohu?“

Carney totiž využil příležitosti, kterou mu poskytl nenadálý Evanlynin příchod, a nenápadně se plazil k nedalekým skalám. Ted' ztuhl na místě. Gilan po něm vrhl zlostný pohled a potom změnil příkazy.

„Vlastně ne, oheň rozdělej ty, Wille. Horáci, ty svaž tyhle dva.“

Oba hoši ihned splnili uložené úkoly. Gilan, spokojený, že je o vše postaráno, sejmul z ramen svou pláštěnku a přehodil ji přes dívku. Měla obličej zakrytý oběma rukama a ramena se jí pořád otřásala, i když žádný pláč nebylo slyšet. Gilan jí položil ruce kolem ramen a tichým, přátelským hlasem ji opět ujistňoval, že je v bezpečí.

Tiché vzlykání postupně přestávalo otřásat dívčíným tělem a také pravidelněji dýchala. Willa zaměstnávalo ohřívání konvice s vodou, ale s údivem si stačil všimnout, že usnula. Gilan jim dal znamení, ať nedělají zbytečný hluk, a tlumeným hlasem řekl:

„Nejspíš je hodně vyčerpaná. Nejlepší bude nechat ji spát. Mohl bys připravit některé z těch výborných dušených jídel, co tě naučil Halt.“

Will s sebou v ranci vezl sušené přísady. Když se zamíchaly v horké vodě a povařily, vzniklo chutné jídlo. Mohlo se také přidat čerstvé maso nebo zelenina, které si opatřili cestou, ale i bez nich to chutnalo mnohem lépe než studené příděly, které všichni tři toho dne zatím jedli.

Will postavil na oheň kotlík s vodou a studený večerní vzduch záhy naplnila lákavá vůně dušeného masa. Zároveň vytáhl i ztenčující se zásobu kávy a postavil plnou konvici vody do žhavých uhlíků na okraji ohniště. Když voda začala bublat a syčet varem, zvedl pomocí rozdvojeného klacíku pokličku a vhodil dovnitř hrst kávy. Vůně čerstvé kávy se brzy smísila s vůní masa a všem se začaly sbíhat sliny. Vůně zřejmě pronikly i do Evanlynina vědomí. Slabě se jí zachvěl nos a pak se rázem rozevřely polekané zelené oči. Na vteřinku či dvě v nich byl patrný poplach, jak se pokoušela vzpomínat, kde je. Potom spatřila Gilanův přátelský výraz a trochu se uklidnila.

„Něco tu moc pěkně voní,“ řekla. Gilan se na ni široce usmál.

„Možná by ses měla najíst a potom nám povědět, co se to v těchhle končinách vlastně děje.“ Pokynul Willovi, aby jí podal smaltovanou misku s jídlem. Byla to Willova vlastní miska, protože žádné nádobí navíc s sebou nevezli. Willovi zakručelo v žaludku, když si uvědomil, že bude muset na vlastní porci počkat, než dojí Evanlyn. Horác a Gilan se pochopitelně ihned obsloužili.

Evanlyn začala tu dobrotu dychtivě hltat. Bylo vidět, že se pořádně nenajedla už celé dny. Do jídla se s radostí pustili i Gilan a Horác. Od vzdálené skalní stěny, kde Horác svázal oba loupežníky usazené zády k sobě, se ozval prosebný hlas.

„Můžeme dostat něco k jídlu, pane?“ požádal Carney. Gilan pomalu ani neudělal přestávku mezi dvěma sousty a obdařil je pohrdavým pohledem.

„Jistěže ne,“ odpověděl a dál si pochutnával na své večeři.

Evanlyn si zřejmě uvědomila, že kromě loupežníků nejí ani Will. Podívala se na misku a lžíci, které jí dali, všimla si, že stejné věci používají i Gilan s Horácem, a nejspíš hned pochopila, jak to je.

„Ach,“ řekla s omluvným pohledem na Willa, „nechceš...?“ Podávala mu misku. Will byl v pokušení si misku od ní vzít, ale uvědomil si, že musela téměř umírat hlady. Navzdory té nabídce poznal, že Evanlyn doufá, že on odmítne. Usoudil, že je rozdíl mezi chutí nasytit žaludek, kterou měl on, a skutečným hladem, který měla ona. Zavrtěl hlavou a usmál se na ni.

„Jen jez,“ vybídl ji. „Já se najím potom.“

Byl trochu zklamaný, když nabídku nezopakovala, ale vrátila se k polykání vrchovatých lžic jídla a jen tu a tam ustala, aby si zhluboka lokla horké, čerstvě uvařené kávy. Jak jedla, vypadalo to, že se jí do tváří vrací trochu barvy. Když všechno snědla, podívala se žádostivě na kotlík, který ještě visel nad ohněm. Will se dovtípil, nabral ještě jednu pořádnou porci a Evanlyn se znovu pustila do jídla a ustávala, jen aby se

občas nadechla. Když tentokrát misku vyprázdnila, stydlivě se usmála a vrátila ji Willovi.

„Děkuji,“ řekla prostě a Will rozpačitě kývl hlavou.

„Není zač,“ zamumlal a znovu naplnil misku sám pro sebe. „Řekl bych, že byla dost vyhládlá.“

„To ano,“ souhlasila. „Myslím, že jsem se pořádně nenajedla asi tak týden.“

Gilan se pohodlněji uvelebil u malého ohně, který stále udržovali. „Proč ne?“ zeptal se. „Já bych myslel, že v těch opuštěných domech zůstala spousta jídla. Nemohla sis vzít něco z toho?“

Zavrtěla hlavou a v očích se jí objevil strach, který ji ovládal několik posledních týdnů. „Netroufla jsem si,“ řekla. „Nevěděla jsem, jestli v domech nebudou Morgarathovy hlídky, takže jsem se neodvážila vejít do žádného města. Našla jsem trochu zeleniny a kousek oschlého sýra v jedné z venkovských chalup, ale jinak skoro nic.“

„Myslím, že je načase, abys nám řekla, co víš o těch zdejších událostech,“ navrhl Gilan a dívka kývla na souhlas.

„Vlastně toho není moc. Jak jsem řekla, byla jsem tu... se svojí paní, na návštěvě... u přátel.“ Opět se v její řeči objevilo nepatrné zaváhání. Gilan si toho povšiml a malinko se zamračil.

„Předpokládám, že tvoje paní je nějaká vznešená dáma, že? Žena rytíře, nebo snad nějakého lorda?“

Evanlyn kývla. „Je to dcera... lorda a lady Caramornových z Greenfieldského léna,“ řekla rychle. Ale zas tu bylo to kratičké zaváhání. Gilan zamyšleně sešpulil rty.

„To jméno je mi povědomé,“ řekl. „Ale nemůžu říct, že ho znám.“

„Zkrátka a dobře byla tu na návštěvě u jedné dámy od dvora krále Swyddneda – u své dávné přítelkyně – když zaútočilo Morgarathovo vojsko.“

Gilan se znovu zamračil. „Jak to provedli?“ zajímalo ho. „Přes útesy a Trhlinu se projít nedá. Není možné dostat se s vojskem přes útesy, natož pak přes Trhlinu.“

Útesy se tyčily na protější straně Trhliny a tvořily hranici mezi Celtikou a Deštnými a temnými horami. Byly strmé, žulové, skoro šest set stop vysoké. Neexistovaly tam žádné průsmyky, žádné cesty nevedly vzhůru ani dolů – rozhodně ne cesty pro početné vojenské jednotky.

„Halt říká, že projít se dá úplně všude,“ ozval se Will. „Obzvlášť když ti nezáleží na tom, kolik ten pokus bude stát životů.“

„Narazili jsme na skupinku Celtiků, kteří prchali k jihu,“ vyprávěla dívka. „Řekli nám, jak to wargalové udělali. Použili lana a žebříky a slézali útesy v noci po malých skupinkách. Našli několik úzkých říms a použili navazované žebříky, aby se dostali přes Trhlinu. Vybrali si nejodlehlejší místo, které dokázali najít, a proto přišli nepozorovaně. Ve dne se ti, co už byli za Trhlinou, ukrývali ve skalách a úžlabinách a čekali, až přejdou ostatní. Wargalů nebylo zapotřebí velké množství. Král Swyddned neudržel nijak velkou stálou armádu.“

Gilan nesouhlasně zabručel a zachytil Willův pohled.

„Ale to měl. Smlouva ho k tomu zavazovala. Pamatuješ, jak jsme mluvili o tom, že lidé jsou čím dál méně ostražití? Celtikové budou ve své zemi raději kopat, než aby ji bránili.“ Pokynul dívce, aby pokračovala.

„Wargalové obsadili celý kraj. Zaměřili se hlavně na doly. Horníky z nějakého důvodu nechali naživu. Všechny ostatní zabili.“

Gilan si zamyšleně mnul bradu. „Pordellath a Gwyntaleth jsou úplně opuštěné,“ řekl. „Neví se, kam ti lidé mohli odejít?“

„Spousta lidí z měst stačila uprchnout,“ odpověděla. „Všichni zamířili k jihu. Zdá se, že tím směrem je také ženou wargalové.“

„Řekl bych, že to dává smysl,“ poznamenal Gilan. „Když je uzavřou na jihu, o tom, co se tu stalo, se do Araluenu nedostane ani slovo.“

„Přesně to říkal kapitán z našeho doprovodu,“ přikývla Evanlyn. „Král Swyddned a většina vojska, které mu zbylo, se stáhli na jihozápadní pobřeží, aby se postavili na obranu. Přidal

se k nim každý Celtik, kterému se podařilo před wargaly utéct.“

„A co vy?“ zajímal se Gilan.

„My jsme se snažili utéct zpátky k hranici, ale tam nás odřízl oddíl bojovníků,“ vyprávěla Evanlyn. „Naši muži je zdrželi a moje paní a já jsme prchly. Už jsme byly téměř zachráněné, ale její kůň klopýtl a chytili ji. Chtěla jsem se pro ni vrátit, ale volala na mě, ať uteču. Nemohla jsem... chtěla jsem jí pomoci, ale... já prostě...“

Znovu se jí začaly kutálet slzy po tvářích. Zdálo se, že to ani nevnímá, nepokoušela se je stírat, jen tiše hleděla do ohně a v duchu znovu prožívala tu hrůzu. Když potom promluvila, bylo její hlas stěží slyšet.

„Já jsem prchla a pak jsem se ohlédla, abych se podívala, co se stalo. Byli... oni byli... viděla jsem je...“ Hlas se jí zlomil. Gilan se předklonil a vzal ji za ruku.

„Nemysli na to,“ řekl konejšivě a ona se na něj s vděčností podívala. „Předpokládám, že potom... že... jsi utekla do hor.“

Několikrát přikývla, v myšlenkách ještě prožívala hrozné události, jichž byla svědkem. Will a Horác tiše seděli. Will se po očku podíval na kamaráda a vyměnili si pohled plný porozumění. Evanlyn měla velké štěstí, že se zachránila.

„Od té doby se skrývám,“ řekla dívka tiše. „Můj kůň asi před deseti dny zchroml, tak jsem ho pustila. Od té doby jsem na cestě zpátky na sever, v noci jdu a ve dne se skrývám.“ Ukázala na Barta a Carneyho, kteří na druhém konci prostranství seděli sešněrovaní jak dvě chycená kuřata. „Ty dva jsem viděla několikrát, a další jim podobné. Nešla jsem k nim. Nezdálo se mi, že bych jim mohla věřit.“

Carney se zatvářil ukřivděně. Bartovi bylo ještě pořád příliš mdlo od rány, kterou mu Horác zasadil plochou meče, takže o dění kolem sebe neprojevoval žádný zájem.

„Pak jsem vás dnes ráno zahlédla přes údolí a poznala jsem, že jste královští hraničáři – vlastně, dva z vás,“ opravila se. „Pomyslela jsem si jen: ‚Díky bohu‘.“

Gilan se na ni zamyšleně podíval a na chvilku se mu na čele udělala kolmá rýha. Evanlyn si toho nevšimla a pokračovala dál.

„Trvalo mi skoro celý den, než jsem vás dostihla. Není to daleko, kdyby měl člověk křídla, ale přes údolí žádná přímá cesta nevedla. Musela jsem ho celé obejít. Potom dolů a zase nahoru. Hrozně jsem se bála, že než se dostanu na druhou stranu, budete pryč. Ale naštěstí jste nebyli,“ dodala, celkem zbytečně.

Will seděl v předklonu, loket opřený o koleno, rukou si podpíral bradu a pokoušel se dát nějak dohromady vše, co jim řekla.

„Na co by Morgarath potřeboval horníky?“ uvažoval nahlas. „Doly nemá, to přece nedává smysl.“

„Třeba nějaké objevil,“ řekl Horác. „Třeba našel nahoře v Deštných a temných horách zlato a potřebuje nevolníky, aby ho pro něj dolovali.“

Gilan si soustředěně hryzal nehet na palci a přemýšlel o tom, co řekl Horác. „Mohlo by to tak být,“ souhlasil nakonec. „Zlato bude potřebovat, aby zaplatil Skandijcům. Možná že ho má, jen zbývá ho vytěžit.“

Evanlyn se při zmínce o mořských vlčích trochu napřímila.

„Skandijcům?“ zeptala se. „Oni se spojili s Morgarathem?“

Gilan kývl. „Něco spolu pečou,“ řekl jí. „Celé království je v pohotovosti. My jsme králi Swyddnedovi vezli poselství od krále Duncana.“

„Budete muset jet na jihozápad, abyste ho našli,“ řekla Evanlyn. Will si všiml, že sebou trochu trhla, když zaznělo jméno krále Duncana. „Ale já pochybuji, že se tamodtud pohne.“

Gilan však už vrtěl hlavou. „Myslím, že tohle je mnohem důležitější než doručit poselství Swyddnedovi. Jeho hlavním smyslem stejně bylo sdělit mu, že Morgarath se dal do pohybu. Myslím, že to už teď ví sám.“

Gilan vstal, protáhl se a zív. Byla už úplná tma.

„Navrhuji pořádně se vyspat,“ prohlásil, „a ráno vyrazit zpátky na sever. Beru si první hlídku, tak si můžeš nechat moji pláštěnku, Evanlyn. Vypůjčím si Willovu, až mě bude střídat.“

„Děkuji,“ řekla Evanlyn prostě a všichni tři věděli, že děkuje za mnohem víc než jen za půjčení pláštěnky. Will a Horác se zvedli, aby uhasili oheň, a Gilan si vzal svůj dlouhý luk a zamířil k vyvýšené skále, odkud byl dobrý výhled na stezku procházející přes jejich tábořiště.

Když Will pomáhal Evanlyn upravit místo ke spaní, zaslechl znovu Carneyho prosebný hlas.

„Pane, prosím, nemohl byste na noc trochu uvolnit ty provazy? Hrozně dřou.“

A uslyšel jen Gilanovo lhostejné: „Jistěže ne,“ když Gilan šplhal nahoru na skálu, aby se ujal první hlídky.

Deset

Druhý den ráno je pochopitelně čekalo rozhodnutí, jak naložit s Bartem a Carneym.

Oba loupežníci prožili velice nepohodlnou noc, přivázání zády k sobě a nucení sedět vzpřímeně na kamenité zemi. Vždy při střídání hlídek jim Gilan na pár minut uvolnil pouta a oni si mohli trochu protáhnout ztuhlé svaly. Nakonec se i slitoval a dostali trochu jídla a vody. Pořád to však pro ně byl velmi nepříjemný zážitek, ještě zhoršený tím, že neměli žádnou představu, co má Gilan v plánu s nimi udělat ráno.

A popravdě řečeno neměl ji ani Gilan. Vůbec se mu nechtělo brát je s sebou jako zajatce. Stejně měli jen čtyři koně, když se počítal i nákladní kůň, který nesl zásoby a věci na táboření a který teď bude muset nést i Evanlyn. Gilan se domníval, že zpráva o překvapivém Morgarathově vpádu do Celtiky by se měla ke králi Duncanovi dostat co nejdříve, a kdyby s sebou vláčeli dva opěšalé zajatce, nepředstavitelně by je to zdržovalo. Navíc už začal uvažovat o nápadu, že on sám by co nejrychleji ujížděl napřed a ostatní by jeli za ním, jak nejrychleji by dokázali. Věděl, že nákladní pony nikdy nemůže udržet krok s Blazovým vytrvalým klusem.

Takže při snídani usilovně přemýšlel o těchto dvou věcech a dopřál si přepych druhého hrnku kávy z jejich skromné zásoby. Když se to tak vezme, říkal si, jestli pojede napřed, je to jeho poslední káva pro několik dalších dnů. Po chvilce zvedl oči, zachytil Willův pohled a kývnutím ho k sobě zavolal.

„Uvažuji, že bych jel napřed,“ oznámil mu tiše. Okamžitě zahlédl ve Willových očích zděšení.

„To jako sám?“ zeptal se Will a Gilan přikývl.

„Wille, tohle je životně důležitá zpráva a já ji musím dovézt králi Duncanovi co možná nejdřív. Mimo jiné to znamená, že z Celtiky neprijdou žádné posily. Král to musí vědět.“

„Ale...“ Will znejistěl. Rozhlédl se po malém tábořišti, jako kdyby pátral po nějaké námitce proti Gilanovu nápadu. Přítomnost vysokého hraničáře byla tak uklidňující. Zdálo se, že podobně jako Halt vždycky ví, co je správné udělat. Pomyslení, že se je chystá opustit, vzbudilo ve Willovi téměř paniku. Gilan poznal, že chlapce trápí pochybnosti o vlastních schopnostech. Vstal a položil mu ruku na rameno.

„Trochu se projdeme,“ navrhl a pustili se směrem od tábora. Blaze a Cuk zvědavě zvedli hlavy, když je míjeli, ale pochopili, že je nepotřebují, a tak se vrátili k okusování chudého porostu.

„Já vím, že si děláš starosti kvůli tomu, co se přihodilo s těmi čtyřmi wargaly,“ řekl Gilan. Will se zastavil a podíval se na něj.

„Halt ti to řekl?“ zeptal se. V hlase mu zaznělo trochu nedůvěry. Rád by věděl, co Halt o jeho chování řekl. Gilan vážně pokýval hlavou.

„Jistěže mi to řekl. Wille, nemáš se vůbec za co stydět, věř mi.“

„Ale, Gile, já jsem zazmatkoval. Zapomněl jsem všechno, co jsem se naučil, a...“

Gilan zvedl ruku, aby zadržel příval sebeobviňování, který podle všeho hrozil.

„Halt říká, že jsi zůstal pevně stát na místě,“ prohlásil. Will rozpačitě přešlápl z nohy na nohu.

„Tedy... já myslím, že ano. Ale...“

„Polekal ses, ale neutekl jsi. Wille, tohle není zbabělost. To je odvaha. To je ten nejvyšší stupeň odvahy. Copak jsi nebyl vyděšený, když jsi zabil toho kalkaru?“

„Jistě,“ připustil Will. „Jenže to bylo něco jiného. Byl ode mě na čtyřicet kroků a útočil na sira Rodneyho.“

„Zatímco,“ dořekl Gilan za něj, „ten wargal byl od tebe deset kroků a vrhal se přímo na tebe. To je vážně velký rozdíl.“

Willa to nepřesvědčilo. „Zachránil mě Cuk,“ namítl. Gilan se zazubil.

„Třeba si myslel, že za záchranu stojíš. Je to chytrý kůň. A i když Halt a já zdaleka nejsme tak chytří jako Cuk, myslíme si, že máš všechno, co potřebuje správný hraničář.“

„No, já jsem o tom začínal pochybovat,“ přiznával Will. Ale poprvé po několika týdnech měl pocit, že mu malinko stoupla sebedůvěra.

„Tak to rozhodně nedělej!“ doporučoval mu Gilan. „Pochybovat o sobě je nemoc. A když ty pochybnosti nedržíš na uzdě, začnou se naplňovat. Z toho, co se přihodilo s wargaly, se musíš poučit. Využij tu zkušenost, aby tě posílila.“

Will o Gilanových slovech chvíli přemýšlel. Potom se zhluboka nadechl a narovnal ramena.

„Dobře,“ prohlásil. „Co chceš, abych udělal?“

Gilan ho chvíli pozorně zkoumal. Z chlapcova postoje vyzařovalo znovu nalezené odhodlání.

„Chci ti předat velení,“ oznámil Gilan. „Teď už nemá smysl pokračovat s poselstvím, takže jeďte za mnou do Araluenu, jak nejrychleji to půjde.“

„Do Redmontu?“ zeptal se Will, ale Gilan zavrtěl hlavou.

„Vojsko bude touhle dobou už na cestě k Uthalským pláním. Tam mám právě namířeno a tam bude i Halt. Než vyjedu, podíváme se do mapy a naplánujeme pro vás nejlepší trasu.“

„A co ta dívka?“ zeptal se Will. „Měl bych ji vzít s sebou, nebo ji nechat někde v bezpečí, hned jak se dostaneme zpátky do Araluenu?“

Gilan se chvíli rozmýšlel. „Vezmi ji s sebou. Král a jeho rádci ji třeba budou chtít ještě vyslechnout. U araluenské armády bude v bezpečí jako nikde jinde na světě.“

Gilan zaváhal, ale pak se rozhodl s Willem podělit o své podezření. „Wille, pokud jde o tu dívku, je tu ještě něco,“ začal.

„Taky si myslíš, že ten její příběh není tak docela pravdivý?“ přerušil ho Will. „Často se zarazí nebo zmlkne, jako by se nám bála něco říct.“ Vtom Willovi blesklo hlavou ještě cosi. Bezděčně ztišil hlas, i když tábořiště bylo daleko mimo doslech. „Nemyslíš si, že je vyzvědačka, že ne?“

Gilan zavrtěl hlavou. „Nic tak vzrušujícího. Ale pamatuješ si, jak řekla, že když nás uviděla, pomyslela si ‚Díky bohu, jsou to hraničáři‘? Obyčejné lidi by tohle nenapadlo. Pouze urození lidé se cítí v přítomnosti hraničářů v bezpečí.“

Will se zamračil. „Takže ty myslíš...“ Uvažoval. Nevěděl přesně, co tím Gilan myslí.

„Já myslím, že tou paní je ona a že se vydává za svoji služebnou.“

„Takže když uvidí hraničáře, je na jednu stranu ráda, ale pak nám nevěří dost na to, aby nám řekla pravdu?“ namítl Will. „Gile, to nedává smysl!“ Gilan pokrčil rameny.

„Třeba to není proto, že nám nevěří. Možná má jiné důvody, aby tajila, kdo vlastně je. Nemyslím, že by to mělo způsobit nějaké potíže. Jen jsem chtěl, abys na to myslel.“

Otočili se a vraceli se zpátky do tábora.

„Nerad tě nechávám na holičkách,“ přiznával Gilan. „Ale nejsi úplně bezbranný. Máš svůj luk a nože a samozřejmě je tu ještě Horác.“

Will pohlédl směrem, kde urostlý učeň vyprávěl Evanlyn zřejmě nějaký vtip. Když zvrátila hlavu dozadu a srdečně se smála, pocítil slabé bodnutí žárlivosti. Pak si uvědomil, že by měl být rád, že má Horáce s sebou.

„S mečem to docela umí, že?“ prohodil.

Gilan obdivně kroutil hlavou. „Sám bych mu to nikdy neřekl, protože šermíři nemůže nijak prospět, když si o sobě

moc myslí, ale je ještě mnohem lepší.“ Podíval se na Willa. „Tím nechci říct, že byste se měli chovat neopatrně. Cestou k hranici byste pořád ještě mohli narazit na wargaly, tak jed'te jen v noci a ve dne se ukrývejte ve skalách.“

„Gile,“ ozval se Will, protože mu to cosi nepříjemného připomnělo. „Co bude s těmi dvěma?“ Palcem ukazoval směrem k loupežníkům, kteří byli pořád svázaní zády k sobě, marně se pokoušeli alespoň trochu si zdřímnout a neustále přitom budili jeden druhého.

„To je otázka, co?“ prohodil hraničář. „Myslím, že bych je klidně mohl pověsit. Pravomoc k tomu mám. Konec konců, ohrožovali posly s královským pověřením. A rabují v době války. Obojí je hrdelní zločin.“

Přelétl očima skalnaté kopce kolem. „Jenže je otázka, jestli to vlastně tady můžu provést,“ zamumlal.

Willovi se nelíbil způsob, jakým jeho přítel uvažuje: „To jako že možná nemáš pravomoc pověsit je hned, když nejsme v našem království?“

Gilan se na něj zazubil. „Tak jsem to nemyslel. Spíš jsem myslel, že by to šlo docela těžko, když v okolí nějakých padesáti mil není žádný strom, který by byl dostatečně vysoký.“

Willovi se v duchu ulevilo, když pochopil, že Gilan si dělá legraci. Gilanův úsměv se však vytratil a přišlo varování:

„Co vím jistě, je to, že si nepřejeme, aby znovu sledovali vás tři. Takže dokud se jich nezbavíme, o mých plánech ani muk, jasné?“

* * *

Řešení bylo nakonec jednoduché. Na Gilanův příkaz nejprve Horác zlomil čepel Carneyova meče mezi dvěma velkými kameny. Bartův kyj pak hodil do hluboké strže u kraje cesty. Několik dlouhých vteřin slyšeli, jak rachotí a bouchá o strmý skalnatý svah.

Jakmile to bylo vyřízeno, Gilan poručil oběma lapkům, aby se svlékli do spodního prádla.

„Nemusíš se na to dívat,“ upozorňoval Evanlyn. „Nebude to žádný pěkný pohled.“

Dívka se tiše zasmála a vzdálila se pod přístřešek. A ti dva se svlékali, až zůstali jen v děravých spodkách. Ve studeném horském povětří se klepali zimou.

„A boty taky,“ nařídil Gilan. Oba muži si rozmrzele sedli na tvrdou zem a vyzuli se. Gilan špičkou boty šťouchl do hromádky šatstva.

„Teď to smotejte a svažte dohromady svými opasky,“ poručil a potom přihlížel, jak Bart s Carneym plní jeho příkaz. Když bylo vše hotovo, přivolal Gilan Horáce a palcem ukázal na dva rance šatů a bot.

„Pošli to za tím kyjem, Horáci,“ požádal. Horác se usmál, protože už začínal chápat. Pochopili i Bart s Carneym a okamžitě začali svorně naříkat. Přestali, když po nich Gilan vrhl mrazivý pohled.

„Vyšli jste z toho ještě hodně lacino,“ řekl jim studeně. „Jak už jsem předtím řekl Willovi, mohl bych vás pověsit, kdybych chtěl.“

Bart a Carney ihned zmlkli a Gilan pokynul Horácovi, aby je znovu svázał. Pokorně se podřídili a za pár minut byli opět zády k sobě. Trásli se v ostrém větru, který všude kolem profukoval a proháněl se po horách. Gilan je chvíli upřeně pozoroval.

„Přehod' přes ně deku,“ řekl znechuceně. „Koňskou deku.“

Will s úsměvem poslechl. Dal si dobrý pozor, aby nevzal Cukovu přikrývku a použil tu, která patřila statnému nákladnímu ponymu.

Gilan začal sedlat Blaze a přes rameno ostatním oznamoval: „Jedu prozkoumat okolí Gwyntalethu. Třeba tam potkám někoho, kdo mi prozradí víc o Morgarathových úmyslech.“ Významně se podíval na Willa a hraničářský učeň pochopil, že to říká, aby oklamal loupežníky. Nepatrně kývl.

„Vrátím se někdy při západu slunce,“ hlasitě pokračoval Gilan. „Ať mě čeká něco teplého do žaludku.“

Vyšvihl se do sedla a pokynem ruky k sobě přivolal Willa. Naklonil se a zašeptal mu:

„Ty dva nechte svázané a vyjed'te při západu slunce. Oni se nakonec z provazů dostanou, ale pak budou muset najít šaty a boty. Bez nich se v těchhle horách nikam nedostanou. Budete mít před nimi den náskok a to byste měli být už dost daleko.“

Will přikyvoval. „Rozumím. Jed' opatrně, Gilane.“ Hraničář kývl. Zdálo se, že se trochu rozmýšlí, ale potom se rozhodl.

„Wille,“ řekl tiše. „Doba je nejistá a nikdo z nás neví, co ho může potkat. Možná by nebylo špatné, kdybys Horácovi prozradil Cukovo tajné slovo.“

Will se zamračil. Tajné slovo každý žárlivě střežil a Will nechtěl, aby ho někdo jiný znal, dokonce ani tak dobrý kamarád jako Horác. Gilan viděl, že váhá, a tak pokračoval.

„Nikdy nevíš, co se může stát. Můžeš být zraněný nebo nějak jinak zesláblý a bez tajného slova Horác s Cukem nic nesvede, nebude ho poslouchat. Je to jen pro vaši bezpečnost,“ dodal.

„Dnes večer mu to řeknu,“ souhlasil Will. „Dávej na sebe pozor, Gilane.“

Vysoký hraničář se sklonil a pevně mu stiskl ruku.

„Ještě jedna věc. Ty tu teď velíš a ostatní se budou řídit podle tebe. Nedej jim nijak najevo, že si nejseš sám sebou jistý. Věř si a oni budou věřit tobě.“

Pobídl Blaze kolenem a hnědák se pohnul směrem k cestě. Gilan zvedl ruku, zamával Horácovi a Evanlyn a odklusal. Prach, který na cestě zvířil, se rychle rozptýlil v silném větru.

A Will si začal připadat strašně malý. A strašně sám.

Jedenáct

Té noci ujížděli, jak nejrychleji to šlo. Poněkud je zdržoval nákladní pony, jelikož se zmohl pouze na mírný klus.

V noci se opět rozpršelo, což jim na náladě nijak nepřidalo. Hodinu před úsvitem déšť ustal a první záblesky světla na východě zbarvily oblohu mdlou perleťovou barvou. S přibývajícím světlem se Will začal poohlížet po místě k utáboření.

Horác si všiml, že se rozhlíží. „Co takhle ještě pár hodin jet?“ navrhl. „Koně zatím nejsou moc unavení.“

Will se rozmýšlel. Za celou noc nenarazili na žádné stopy ani na žádné důkazy přítomnosti wargalů v této oblasti. Nechtělo se mu však postupovat proti Gilanovu doporučení. V minulosti se už přesvědčil, že je zpravidla dobré řídit se radami zkušených hraničářů. Vše se nakonec rozhodlo, když dojeli za zatáčku a zhruba čtyřicet kroků od cesty spatřili skupinu hustých keřů. V nejvyšší části sahaly do výšky deseti stop a tvořily neprostupnou stěnu, která mohla poskytnout útočiště před větrem i před očima nepřátel, kdyby se tu nějaká náhodou vyskytli.

„Tady se utáboříme,“ řekl Will a ukázal na křoviska. „Je to po spoustě hodin první ucházející místo. Kdoví kdy narazíme na další takové.“

Horác pokrčil rameny. Vcelku spokojeně nechal rozhodnutí na Willovi. Jen vyslovil svůj návrh, nijak se nepokoušel připravovat hraničářského učně o jeho pravomoci. Horác byl v podstatě prostá duše. Klidně přijímal příkazy a rozhodnutí jiných lidí. Teď jeď. Tady zastav. Tam bojuj. Dokud osobě, která rozhodovala, věřil, nedělalo mu potíže se podřídit.

A Willovu úsudku věřil. Měl jistou mlhavou představu, že během hraničářského výcviku se lidi nějak stávají rozhodnější a chytřejší. A v tom měl pochopitelně do značné míry pravdu.

Když sesedli a vedli koně hustým křovím na palouk uprostřed, Will si trochu oddechl. Kromě několika krátkých přestávek na odpočinek strávili v sedle celou noc a Will měl tělo zdřevěnělé víc, než čekal. Několik hodin poctivého spánku mu právě teď připadalo jako vynikající nápad. Pomohl Evanlyn dolů z nákladního ponyho – měl nákladní sedlo a z něj se jí hůř sesedalo. Will pak rozepnul popruhy a začal vybalovat zásoby jídla a také srolované plátno, které používali jako přístřešek za nepříznivého počasí.

Evanlyn se téměř beze slova protáhla, pak několik kroků poodešla a usedla na plochý kámen.

Will nevrle vytáhl jeden z ranců s jídlem a položil ho do písku k jejím nohám.

„Můžeš začít chystat jídlo,“ řekl jí poněkud ostřeji, než měl původně v úmyslu. Už ho rozčilovalo, že dívka si vždycky jen sedne, udělá si pohodlí a práci nechá na něm a na Horácovi. Podívala se na ranec a zlostí zčervenala.

„Já ani nemám moc hlad,“ odsekla. Horác sice právě odsedlával koně, ale ochotně přiskočil.

„Já to udělám,“ nabízel se ve snaze zabránit hádce. Jenže Will zvedl ruku a zadržel ho.

„Ne,“ odmítl. „Ty postav přístřešek. Jídlo může připravit Evanlyn.“

Jejich pohledy se do sebe zaklesly. Oba byli rozzlobení, ale ona si uvědomovala, že pravdu má on. Nepatrně pokrčila rameny a sáhla po ranci. „Když to má pro tebe takový význam,“ zamumlala a pak se zeptala: „Nebude vadit, když oheň místo mě rozdělá Horác? Umí to mnohem rychleji než já.“

Will návrh zvažoval a zamyšleně přimhouřil oči. Nechtělo se mu rozdělávat oheň, dokud byli ještě v Celtice. Bylo by to proti zdravému rozumu, cestovat v noci, aby je nikdo neviděl, a pak zapálit oheň, jehož kouř je za denního světla nápadný. Dalším důvodem byla i včerejší Gilanova slova.

„Žádný oheň,“ nesmlouvavě rozhodl Will. Evanlyn nazlobeně hodila ranec s jídlem na zem.

„Já už nechci studené jídlo!“ odmítla ostře. Will si ji chladně měřil.

„Ještě nedávno jsi jedla úplně cokoli, teplé nebo studené, hlavně že to bylo jídlo,“ připomněl jí. Evanlyn sklopila oči. „Podívej,“ pokračoval Will klidnějším hlasem, „Gilan ví o těchhle věcech mnohem víc než my tři dohromady a podle něj se máme snažit, aby nás někdo neobjevil. Jasně?“

Evanlyn něco zamumlala. Horác je oba pozoroval, na jeho poutivé tváři bylo vidět, že jejich spor ho trápí. Nabídl smír.

„Mohl bych rozdělát jen malý ohýnek na vaření,“ navrhl. „Když ho rozděláme pod těmi keři, větve kouř rozptýlí, takže bude skoro neviditelný.“

„Nejde jen o to,“ vysvětloval Will, přehodil si přes rameno vaky na vodu a sejmul ze sedla luk. „Gil říkal, že wargalové mají mimořádně citlivý čich. Když rozděláme oheň, pach kouře bude viset ve vzduchu ještě hodiny potom, co ho uhasíme.“

Horác přikývl, takový důvod uznával. Než stačil on nebo Evanlyn vznést další námitky, Will zamířil ke skupině skal za tábořištěm.

„Prozkoumám to tady,“ oznámil. „Podívám se, jestli je tu někde voda. A taky se ujistím, že jsme sami.“

Nevšímal si dívčina posměšného: „Jako kdybychom nebyli,“ které zamumlala právě tak nahlas, aby to zaslechl, a

začal stoupat mezi skaliska. Obešel okolí v dostatečně velkém kruhu a pohyboval se při zemi a tak, aby nebyl vidět, od jednoho skrovného úkrytu k druhému, co nejbezpečněji dokázal. *Pokaždé, když jdeš na průzkum, říkal mu kdysi Halt, pohybuj se tak, jako kdyby byl nablízku někdo, kdo by tě mohl uvidět. Nikdy nepředpokládej, že jsi tam sám.*

Neobjevil žádné stopy wargalů ani Celtiků. Narazil však na malý potůček, jehož průzračná chladná voda protékala mezi skalami. Proud byl dostatečně rychlý, aby budil důvěru, že voda se dá pít, takže ji Will ochutnal. Zjistil, že je dobrá, a naplnil vaky na vodu až po okraj. Čerstvá studená voda chutnala obzvlášť dobře ve srovnání s vodou ze zásobních vaků, která měla výraznou pachut' po kůži. Jakmile byla totiž voda ve vaku déle než několik hodin, začala její chuť víc připomínat kožený vak nežli vodu.

Horác s Evanlyn čekali v tábořišti na jeho návrat. Evanlyn připravila do misek sušené maso a suchary, které už nějaký čas jedli místo chleba. Will byl rád, že na maso přidala i trošku kořeněné zeleninové pasty. Cokoli, co zpestřilo mdlou chuť sušeného masa, bylo vítáno. Při jídle si všiml, že ona sama si do své misky zeleninu nedala.

„Ty nemáš ráda zeleninovou pastu?“ zeptal se jí s plnou pusou masa a sucharu. Zavrtěla hlavou, do očí se mu ale nepodívala.

„Ani ne,“ odpověděla.

Jenže Horác nehodlal dopustit, aby to tak skončilo. „Poslední zbytek dala tobě,“ sdělil Willovi.

Will chvíli rozpačitě mlčel. Kouskem sucharu právě nabral poslední sousto chutné žlutavé směsi a strčil ho do pusy. Neměl se s ní o co rozdělit.

„Aha,“ zamumlal a pochopil, že to je způsob, jakým mu dívka nabízí smír. „Ehm... tedy, díky, Evanlyn.“

Evanlyn pohodila hlavou. Při jejích nakrátko ostříhaných vlasech se ten pohyb trochu minul účinkem, ale Willovi hlavou bleskla myšlenka, že je možná zvyklá takhle pohazovat dlouhými světlými kadeřemi, které by pohyb zdůraznily.

„Už jsem ti to řekla,“ prohodila, „nemám pastu ráda.“ Ted’ se jí ale v hlase ozval náznak smíchu a předchozí špatná nálada byla ta tam. Will se na ni podíval a usmál se.

„Vezmu si první hlídku,“ oznámil. Byl to docela dobrý způsob, jak jí dát najevo, že je vše smazáno.

„Když si vezmeš i druhou hlídku, dám ti taky svou pastu,“ nabídl Horác a všichni se zasmáli. Napětí v malém táboře výrazně polevilo a Horác s Evanlyn začali vytřepávat deky a pláště a na okolních keřích hledat vhodné zelené větve a budovat z nich něco na způsob lůžek.

Will si mezitím vzal láhev s vodou a svoji pláštěnku a vyšplhal na jednu z větších skal poblíž tábora. Usadil se, jak nejpohodlněji to šlo, aby měl dobrý výhled na skalnaté vrcholky za nimi a přes keře, které je dělily od cesty, na druhé straně. Jako vždy se řídil tím, co ho naučil Halt, a usadil se mezi balvany v místě, které tvořilo více méně přirozenou prohlubeň, což mu umožňovalo vidět mezi kameny do stran, aniž by musel zvedat hlavu nad jejich úroveň. Několik minut se nepohodlně vrtěl a přál si, aby se mu do těla nezapichovalo tolik ostrých kamenů. Pak odevzdaně pokrčil rameny a řekl si, že mu kameny alespoň nedovolí na hlídce usnout.

Přehodil přes sebe pláštěnku a přes hlavu přetáhl kapuci. Jak tam tak seděl, nehybně mezi šedivými skalami, zdálo se, že splynul s okolím a stal se téměř neviditelným.

* * *

Nejdřív ho vyburcoval ten zvuk. Objevoval se a ztrácel se závaný větru. Když vítr zesílil, zesílil i zvuk. Když vítr zeslábl, nebylo slyšet nic, takže si nejprve myslel, že se mu to jen zdálo.

Potom se to ozvalo znovu. Hluboký, pravidelný rytmický zvuk. Možná hlasy, ale jiné než všechny, které kdy slyšel. Mohl by to být zpěv, pomyslel si, a pak, když vítr zafoukal trochu ostřeji, to znovu uslyšel. Nebyl to zpěv. Nemělo to nářev. Jenom rytmus. Stálý, neměnný rytmus.

Vítr se opět ztišil a s ním i zvuk. Will cítil, jak se mu zježily chloupky na krku. Ten zvuk měl v sobě něco nepříjemného. Něco nebezpečného. Will to vnímal každou částí svého těla.

A bylo to tu zas! A tentokrát už věděl. Bručení. Hluboké hlasy, které jednotvárně bručí. Bručení bez nápěvu, které v sobě skrývá zjevnou hrozbu.

Vítr vanul od jihozápadu, takže zvuk přicházel od cesty, po níž přijeli. Will pomalu a opatrně vstal a nakukoval směrem, odkud foukal vítr. Ze svého stanoviště dokázal na cestě rozeznat některé zákruty, jiné mu mizely za skalami a kopci. Odhadoval, že vidí úsek cesty o délce zhruba půl míle, ale tam se nic nehýbalo.

Chvatně slezl ze skal a pospíchal probudit ostatní.

* * *

Bručení se nyní přiblížilo. Při poryvech větru už se neztrácelo. Nabývalo na hlasitosti a bylo zřetelnější. Will, Horác a Evanlyn se krčili mezi křovisky a naslouchali blížícím se zvukům.

„Vy dva byste se možná měli trochu víc schovat,“ doporučoval Will. Věděl, že on sám, zahalený do hraničářské pláštěnky a s obličejem ukrytým hluboko v kapuci, je téměř neviditelný. V případě Horáce a Evanlyn si tak jistý nebyl. Oba bez odporu ustoupili hlouběji do hustého křoví. Horác byl zvědavý a měl i trochu strach. Zato Evanlyn, jak si Will všiml, byla bledá úzkostí.

Čistě pro případ, že by ti zpěváci vyslali zvědy, Will rychle strhl tábor a zahladil stopy, které po nich zůstaly. Zavedl koně asi sto kroků zpět mezi skály, tam je uvázal a potřeby na táboření nechal u nich. Pak společně s Horácem a Evanlyn našel hluboko v hustém křoví úkryt, z něhož byl vcelku dobrý výhled na cestu.

„Kdo to je?“ vydechl Horác, když bručení zesílilo ještě víc. Will odhadoval, že přichází odněkud zpoza nejbližšího ohybu cesty, vzdáleného pouhých sto kroků.

„Vy to nevíte?“ odpověděla Evanlyn hlasem plným hrůzy.
„To jsou přece wargalové.“

Dvanáct

Will s Horácem na ni rychle pohlédli.
„Wargalové? Jak to víš?“ zeptal se Will.

„Už jsem je předtím slyšela,“ odpověděla tichým hlasem a kousala se přitom do rtu. „Takhle divně bručí, když jsou na pochodu.“

Will zamyšleně vraštil čelo. Ti čtyři wargalové, které s Haltem stopovali, nebručeli. Pak si ale uvědomil, že vlastně pronásledovali kořist. Koutkem oka postřehl pohyb v zákrutu cesty.

„K zemi!“ sykl naléhavě. „Obličeje dolů!“ Lehli si a Horác s Evanlyn položili obličeje do písku. Will si přetáhl kapuci přes obličej, jak nejvíc to šlo, potom zahalil do záhybů pláštěnky i předloktí, aby měl zakryté vše kromě očí.

Účelem jednotvárného bručení wargalů, jak teď zjistil, bylo udržovat jednotný pochodový krok – úplně stejně by vyvolával povely nějaký seržant v případě jednotky pěšáků. Will jich v oddíle napočítal snad na třicet. Byli velcí, mohutní, v kovových pancířích a kalhotách z pevného hrubého sukna. Postupovali vytrvalým poklusem, vydávali hrdelní bručivé zvuky beze slov – což, jak nyní pochopil, nebylo nic víc než vrčení.

Všichni byli ve zbroji, měli různé druhy krátkých kopí, palic a válečných seker, připravených k okamžitému použití.

Jejich rysy zatím nedokázal rozeznat. Kolébavě klusali ve dvou řadách. Vzápětí zjistil, že mezi těmi řadami je ještě další skupina. Wargalové s sebou vedli vězně.

Když se přiblížili, všiml si, že věžňové – bylo jich asi tucet – klopýtají v zoufalé snaze udržet krok s bručícími wargaly. Poznal, že jsou to Celtikové – horníci, jak usoudil podle jejich kožených zástěr a čepic. Byli vyčerpaní a bylo vidět, že wargalové je pohánějí krátkými biči.

Bručení zesílilo.

„Co se děje?“ zeptal se šeptem Horác. Will by ho byl nejraději zaškrtil.

„Ticho!“ zasyčel. „Už ani slovo!“

Wargalové teď byli ještě blíž a Will mohl rozeznat jejich hlavy a rysy. Cítil, jak se mu na zátylku začínají ježtit vlasy – viděl chlupaté, mohutné čelisti a nosy protažené a rozšířené tak, že připomínaly spíše čenichy. Oči měli wargalové malé a divé, a jak šlehali biči do Celtiků, rudě jim žhnuly nenávistí. Když se jeden z wargalů rozezlil na jednoho vrávorajícího Celtika, zahlédl Will záblesk žlutých tesáků. Nejraději by se ještě víc přikrčil k zemi. Věděl však, že každý jeho pohyb by nyní mohl znamenat prozrazení. Musel se spolehnout na ochranu své pláštěnky. Chtěl alespoň zavřít oči, aby neviděl ty zvířecí rysy, ale nějak to nešlo. Ochromený hrůzou sledoval, jak strašliví wargalové, přízraky ze zlého snu, za neustálého bručení klušou kolem místa, kde ležel.

Celtický horník nemohl začít klopýtat na horším místě.

Jeden z wargalů ho šlehal bičem a muž zakopl, zavrával a pak se zhroutil na cestu. Strhl tak s sebou další dva vězně, jednoho po každé straně. Will si teď všiml, že jsou k sobě přivázaní tlustým řemenem ze surové kůže.

Když se kolona neuspořádaně zastavila, bručení wargalů se změnilo v zlostné vrčení. Dva věžňové, kteří byli strženi k zemi, se pod deštěm ran bičem vyhrabali na nohy. Horník,

který pád zavinil, stále ležel, přestože od jednoho z wargalů dostával strašné rány bičem.

Nakonec se k wargalovi připojil ještě jeden a začal do nehybné postavy mlátit násadou těžkého okovaného kopí. Horník se nijak nebránil. S očima vytřeštěnýma hrůzou si Will uvědomil, že ten člověk je mrtev. Konečně totéž pochopili i wargalové. Někdo, kdo jim nejspíš velel, jim asi dal rozkaz, který Will nedokázal postřehnout, protože ti dva přestali do bezduchého těla mlátit a přeřízli pouta, jimiž byl muž přivázán k hlavnímu řemeni. Potom bezvládné tělo nadzvedli a jednoduše je odhodili ke křoviskům, kde se ukrýval Will a jeho společníci.

Keře nejbliž u cesty při dopadu těla zapraskaly a Will zaslechl, jak vyděšená Evanlyn slabě vykřikla. Ležela tváří k zemi, vůbec netušila, co se děje, a nečekaný hluk byl už na ni zřejmě příliš. Potlačila výkřik téměř ve stejném okamžiku, kdy vznikl, ale stejně bylo pozdě.

Zdálo se, že vůdce wargalů něco zaslechl. Otočil se, upřeně civěl do místa, kde leželo tělo, a uvažoval, zda ten zvuk mohl vydat horník. Měl možná podezření, že ve snaze uniknout smrt pouze předstíral. Ukázal a zakřičel povel. Wargal s kopím přistoupil k mrtvému tělu a probodl ho.

Velitelovo podezření však nebylo zcela zažehnáno. Dlouze se zadíval do křoví, zíral přesně do místa, kde ležel Will, zahalený a chráněný svojí hraničářskou pláštěnkou. Hraničářský učeň si najednou uvědomil, že hledí do zlostných rudých očí toho divého tvora na cestě. Něco ho nutilo odvrátit zrak od toho upřeného pohledu, protože byl přesvědčený, že netvor ho určitě vidí. Jenomže všechno, co se od Halta za poslední rok naučil, mu teď napovídalo, že sebemenší pohyb by byl osudný, a Will věděl, že i pouhé zavření očí by způsobilo nepatrný, bezděčný pohyb hlavy. Skutečná hodnota maskovací pláštěnky nespočívala v kouzlech, jak se tolik lidí domnívalo, nýbrž ve schopnosti toho, kdo ji měl na sobě, vydržet bez hnutí pátravé pohledy.

Will se přinutil tomu věřit a zůstal nehybně civět na wargala. V puse mu vyprahlo. Srdce tlouklo dvakrát rychleji než obvykle. Slyšel těžký, chraplavý dech toho medvědovitého tvora, viděl, jak se jeho nozdry lehce chvějí, nasávají vítr a vyhledávají v něm neznámé pachy.

Konečně se wargal odvrátil. Vzápětí se prudce otočil zpět a ještě jednou se upřeně zadíval do křoví. Willův výcvik naštěstí počítal i s tímto úskokem. Will se ani nepohnul. Tentokrát wargal krátce zamručel a pak vydal rozkaz jednotce.

Wargalové se s bručením dali opět do pohybu a mrtvého horníka nechali ležet u cesty.

Když se zvuky vzdálily a wargalové zmizeli za další zákrutou, ucítil Will, jak se Horác za ním mele.

„Ani se nehni!“ šeptl ostře. Mohlo se stát, že wargalům jde v patách stopař zametač – zvěd, který se tiše pohybuje za jednotkou a může nachytat neopatrné pronásledovatele, kteří si myslí, že nebezpečí už pominulo.

Donutil se napočítat do sta a pak teprve ostatním dvěma dovolil se pohnout, vyplazit z křoví a protáhnout ztuhlé a bolavé údy.

Will naznačil Horácovi, aby vzal Evanlyn zpět k tábořišti, a sám obezřetně postupoval k cestě, u níž ležel Celtik. Jak předpokládal, muž byl mrtvý. Bylo vidět, že v posledních několika dnech dostal mnoho ran. Na obličeji měl podlitiny a šrámy od wargalských pěstí i bičů.

Pro toho muže se už nedalo nic udělat, a tak ho nechal, kde byl, a vydal se ke svým.

Evanlyn seděla a plakala. Když se Will přiblížil, podívala se na něj, po tvářích jí tekly slzy a ramena se jí otřásala mohutnými vzlyky. Horác stál vedle ní a tvářil se nešťastně i bezradně.

„Omlouvám se,“ dostala ze sebe konečně mezi vzlyky Evanlyn. „Prostě to... bručení... ty zvuky... vzpomněla jsem si na všechno, co se stalo, když...“

„To je v pořádku,“ tiše ji uklidňoval Will. „Jsou to ale strašné obludy!“ dodal směrem k Horácovi a kroutil hlavou.

Bojovnícký učeň jednou nebo dvakrát naprázdno polkl. Wargaly neviděl. Celou dobu ležel s obličejem přitisknutým k písčité půdě. Will si pomyslel, že svým způsobem to muselo být stejně hrozné.

„Jak vypadají?“ zeptal se Horác tiše. Will znovu potřásl hlavou. Bylo téměř nemožné je popsat.

„Jako šelmy,“ řekl. „Jako medvědi... nebo jako něco mezi medvědem a obrovským psem. Chodí ale po dvou jako lidi.“

Evanlyn znovu vykřikla hrůzou. „Jsou odporní!“ rozhořčila se. „Hnusné, ohavné nestvůry. Doufám, že už je nikdy neuvidím!“

Will k ní přistoupil a nemotorně ji poplácával po ramenou.

„Už jsou pryč,“ konejšil ji tiše, jako kdyby utěšoval malé dítě. „Jsou pryč a nemůžou ti nic udělat.“

Evanlyn s velkou námahou posbírala trochu odvahy. S bázlivým úsměvem ve tváři se podívala na Willa. Potom mu stiskla ruku. Už pouhý dotek jí přinesl úlevu.

Will chvíli nechal svoji ruku v její. Uvažoval, jak jim asi sdělí, co se rozhodl udělat.

Třináct

„**S**ledovat je? Tobě snad přeskočilo?“
Urostlý Horác vyjeveně zíral na malou odhodlanou postavu před sebou, neschopný uvěřit svým vlastním uším. Will na to neřekl nic, takže Horác to zkusil ještě jednou.

„Wille, právě jsme půl hodiny leželi ve křoví a třásli se strachy, aby si nás ty obludy nevšimly. A ty je teď chceš sledovat a dát jim další příležitost?“

Will se rozhlédl, aby se ujistil, že Evanlyn je opravdu nemůže slyšet. Nechtěl dívku zbytečně polekat.

„Nemluv tak nahlas,“ požádal Horáce. A kamarád sice ztišil hlas, ale na důrazu neubral.

„Proč?“ zeptal se. „Co tím můžeme získat, když půjdeme za nimi?“

Will rozpačitě přešlapoval z nohy na nohu. Upřímně řečeno nápad se sledováním wargalů děsil i jeho samotného. Cítil, že mu srdce tlučte rychleji než normálně. Byli to strašní tvorové a nepochybně neměli žádný soucit ani slitování, jak se ukázalo na osudu toho vězně. A přece si myslel, že tohle je příležitost, kterou by neměli promarnit.

„Poslouchej,“ vysvětloval tiše. „Halt mi vždycky říkal, že vědět, proč nepřítel něco dělá, je stejně důležité jako vědět, co dělá. Někdy vlastně ještě důležitější.“

Horác umíněně vrtěl hlavou. „Tomu nerozumím,“ trval na svém. Podle Horáce byl tenhle Willův nápad bláznivý, nezodpovědný a příšerně nebezpečný.

Ani Will si upřímně řečeno nebyl úplně jistý, jestli má pravdu. Ale Gilanova slova na rozloučenou, aby nedával najevo nejistotu, mu zněla v uších a jeho instinkty, vybroušené Haltovým výcvikem, mu napovídaly, že tohle je příležitost, kterou by neměl propásnout.

„Víme, že wargalové berou do zajetí celtické horníky a odvádějí je pryč,“ připomněl. „A víme, že Morgarath nedělá nic jen tak bez důvodu. Tohle může být šance, jak zjistit, k čemu se chystá.“

Horác pokrčil rameny. „Potřebuje otroky,“ prohlásil. Will rychle potřásl hlavou.

„Ale na co? A proč jen horníky? Evanlyn říkala, že se zajímají jen o horníky. Proč? Nechápeš to?“ naléhal na velkého chlapce. „Mohlo by to být důležité. Halt říká, že obrat ve válce může často způsobit i zdánlivě nepodstatná drobnost.“

Horác sešpulil rty a uvažoval o tom, co Will řekl. Nakonec váhavě přikývl.

„Dobrá,“ souhlasil. „Řekl bych, že máš asi pravdu.“ Horácovi to nemyslelo dvakrát rychle, ani pronikavě. Ctil však zavedené postupy a svým způsobem byl rozumný. Will instinktivně cítil, že je nutné wargaly sledovat. Horác se k tomu musel propracovat. Když se mu to podařilo, pochopil, že Will nejedná z nějaké divoké touhy po dobrodružství. Horác věřil důvodům, které uvedl hraničářský učeň. „Dobrá, jestli je máme sledovat, tak sebou musíme hodit,“ dodal. Will na něj překvapeně pohlédl a zavrtěl hlavou.

„My?“ žasl. „Kdo tady mluvil o ‚nás‘? Mám v plánu jít za nimi sám. Tvoje starost je bezpečně dopravit Evanlyn zpátky do Araluenu.“

„A to říká kdo?“ zeptal se trochu bojovně velký kluk. „Moje starost, jak mi vysvětlil Gilan, je zůstat s tebou a dohlédnout, aby ses nedostal do potíží.“

„Dobrá, tak já ten pokyn měním,“ oznámil mu Will. Tentokrát se však Horác zasmál.

„Copak někdo umřel a velení přešlo na tebe?“ odsekl. „Ty nemůžeš změnit rozkazy, které jsem dostal. Dal mi je Gilan a ten má vyšší hodnost než ty.“

„A co Evanlyn?“ zaútočil Will. Horác chvíli hledal odpověď.

„Dáme jí zásoby a nákladního koně,“ navrhl. „Může jet zpátky sama.“

„To je tedy od tebe hodně šlechetné,“ řekl kousavě Will. Horác znovu potřásl hlavou. Odmítal ustoupit před námitkami takového druhu.

„Ty sám jsi přece říkal, jak je to strašně důležité,“ odpověděl. „A já myslím, že máš pravdu. Takže Evanlyn prostě bude muset zkusit štěstí, stejně jako my. Už jsme blízko u hranice a jedna noční jízda jí bude stačit, aby se dostala z Celtiky.“

Představa, že by Evanlyn nechali samotnou, se Horácovi ve skutečnosti moc nezamlouvala. Docela si ji oblíbil. Byla chytrá, byla s ní legrace, bylo mu v její společnosti dobře.

Výchova v bojové škole v něm však vypěstovala silný smysl pro povinnost a osobní pocity byly vždy až na druhém místě.

Will udělal ještě jeden pokus. „Bez tebe pojedu mnohem rychleji,“ vysvětloval. Horác ho ale hned zarazil.

„No a co? Rychlost není důležitá, když budeme sledovat wargaly. Máme koně. Nebude těžké je dohnat, hlavně proto, že s sebou musejí vláčet ty vězně.“ Zjistil, že si tuhle výměnu názorů s Willem a hledání přesvědčivých důvodů docela užívá. Možná mu čas strávený s hraničáři prospíval víc, než si myslel.

„A navíc, co když zjistíme něco opravdu důležitého? A co když je budeš chtít dál sledovat, ale budeme muset i podat zprávu baronovi? Když budeme dva, můžeme se rozdělit. Já můžu odjet se zprávou a ty půjdeš dál za wargaly.“

Will ten nápad zvažoval. Něco na tom bylo, to musel uznat. Když o tom teď přemýšlel, bylo by dobré mít ještě někoho s sebou.

„Tak dobře,“ ustoupil nakonec. „Ale budeme to muset říct Evanlyn.“

„Říct mi co?“ zeptala se dívka. Ani jeden z nich si nevšiml, že se přiblížila jen na několik kroků k místu, kde stáli a polohlasně se hádali. Oba chlapci se teď provinile podívali jeden na druhého.

„Ehm... Will měl takový nápad, víš...“ začal Horác. Pak se odmlčel a pohlédl na Willa, jestli nechce pokračovat on. Ukázalo se však, že to není třeba.

„Máte v úmyslu sledovat wargaly,“ řekla rovnou. Oba učňové si vyměnili pohledy.

„Tys nás poslouchala?“ zeptal se Will. Dívka zavrtěla hlavou.

„Ne. Je třeba to udělat, že? Máme příležitost zjistit, k čemu se chystají a proč s sebou berou horníky.“

Už podruhé během několika minut Will slyšel, jak se k němu někdo s naprostou samozřejmostí počítá. „My máme příležitost?“ zeptal se jí. „Co přesně myslíš tím ‚my‘?“

Evanlyn pokrčila rameny. „Pochopitelně to, že jestli vy dva je budete sledovat, tak já jdu s vámi. Přece mě nenecháte samotnou někde v pustině?“

„Ale...“ začal Horác a ona se k němu s klidem otočila. „Jsou to wargalové,“ připomněl.

„To jsem si všimla.“

Horác bezmocně pohlédl na Willa. Hraničářský učeň pokrčil rameny, a tak to Horác zkusil ještě jednou. „Bude to nebezpečné. A ty...“

Rozmýšlel se. Nechtělo se mu připomínat jí strach z wargalů a důvody k němu. Evanlyn jeho váhání pochopila a slabě se na něj usmála.

„Podívej, já se jich bojím,“ připustila. „Ale doufám, že je chcete sledovat, a ne se k nim přidat.“

„Zhruba něco takového jsem měl v úmyslu,“ přisvědčil Will. Evanlyn zaměřila svůj vyrovnaný pohled na něj.

„Myslím, že při tom rámusu, který nadělají, by nemuselo být nutné přibližovat se k nim moc blízko,“ vyslovila svůj názor. „A kromě toho by tohle mohla být příležitost, jak jim překazit jejich plány. Což by se mi nejspíš líbilo.“

Will na ni pohlédl s jistým obdivem. Měla hromadu důvodů se wargalů bát, víc než oni s Horácem. A přece byla ochotná na ten strach zapomenout, aby mohla uškodit Morgarathovi.

„Jseš si jistá?“ zeptal se nakonec. Evanlyn zavrtěla hlavou.

„Ne. Vůbec si nejsem jistá. Je mi bídne při pomyslení, že se k nim znova dostanu až na doslech. Ale stejně tak se mi nelíbí ani představa, že byste mě tu nechali opuštěnou.“

„My tě nechceme opustit...“ namítal Horác, ale Evanlyn se opět obrátila k němu.

„Tak jak tomu chceš říkat?“ zeptala se a malinko se usmála, aby její slova nevyzněla tak pichlavě. Horác uvažoval.

„Asi že tě chceme opustit, řekl bych,“ uznal zdráhavě.

„Přesně tak,“ souhlasila. „Takže když si můžu vybrat, jestli mám vběhnout do náruče jiným wargalům či loupežníkům, nebo s vámi dvěma sledovat tyhle wargaly, vyberu si to druhé.“

„Jsme jenom jeden den jízdy od hranic,“ upozornil ji Will. „Jakmile bys ji překročila, byla bys skoro v bezpečí.“

Evanlyn však důrazně zavrtěla hlavou.

„Bezpečnější se cítím s vámi,“ prohlásila. „A vám se i může hodit, když budete mít s sebou někoho dalšího. Bude to jeden člověk navíc, který může v noci držet hlídku. Což znamená, že se můžete víc vyspat.“

„To je první rozumný důvod, který jsem od ní zatím slyšel,“ ozval se Horác. Stejně jako Will si uvědomoval, že už je rozhodnutá. A oba hoši tušili, že když se Evanlyn rozhodne, není na světě nic, co by ji přimělo rozhodnutí změnit. Usmála se na Horáce.

„Tak co,“ zeptala se, „budeme tu stát a klábosit celý den? Takhle se k těm wargalům moc nepřiblížíme.“

Rázně se otočila a jako první vykročila k místu, kde měli uvázané koně.

Čtrnáct

Sledovat wargaly bylo snadnější, než čekali. Byla to prostoduchá stvoření, soustředěná pouze na jediný úkol, jímž teď bylo dopravit celtické horníky na určené místo. Žádného útoku se v těchto končinách neobávali, protože obyvatelstvo už vyhnali, a tak nevysílali zvědy ani zametače stop. Jejich jednotvárné bručení, jež znělo stejně zlověstně jako prve, přehlušilo i všechny hluk, který nechtěně způsobili jejich pronásledovatelé.

V noci se wargalové jednoduše utábořili tam, kam právě došli. Horníci zůstávali stále spoutaní a stály u nich stráže, zatímco zbytek jednotky spal.

Na počátku druhého dne pochodu začalo Willovi docházet, kam mají wargalové asi namířeno. Rozjel se o kus napřed a spoléhal na Cuka, že kdyby hrozilo nějaké nebezpečí, vycítí ho jako první. Nyní se kousek vrátil a čekal na Horáce s Evanlyn, až k němu dojedou.

„Zdá se, že míříme k Trhlině,“ sdělil jim a bylo na něm vidět, že je z toho zmatený.

V dálí před sebou už rozeznávali vysoké, hrozivé útesy, které se vypínaly nad mohutnou průrvou v zemském povrchu.

Samotná Celtika byla hornatou krajinou, Morgarathovo panství však čnělo dobrých tisíc stop nad ni.

„Já bych o to tedy moc nestál, slézat z těch útesů po lanech a žebřících,“ prohlásil Horác a trhnutím hlavou ukázal příslušným směrem.

„A i kdybys o to stál, musel bys na druhé straně najít rovné místo, kde bys mohl začít,“ řekl Will. „A takových je určitě hodně málo. Největší část útesů spadá strmě až dolů.“

Evanlyn se podívala z jednoho na druhého. „A přece to Morgarath už jednou dokázal,“ připomněla. „Třeba má v úmyslu zaútočit stejnou cestou i na Araluen.“

Horác zadržel koně a přemýšlel o jejích slovech. Will s Evanlyn zastavili vedle něj. Horác si chvíli kousal rty a vzpomínal na vyučovací hodiny, kdy do něj ve škole sira Rodneyho učitelé vtloukali vědomosti. Potom zavrtěl hlavou.

„Tohle je něco jiného,“ řekl nakonec. „Útok na Celtiku byl spíš nájezd než vpád. Na ten mu stačilo nejvýš takových pět set mužů, a tak mohli snadno postupovat. Ke vpádu do Aralueny by potřeboval celé vojsko – a přes ty útesy a Trhlinu by ho na pár žebřících a provazových mostech nedostal.“

Will ho se zájmem poslouchal. Takový projev od něj nečekal. Horác se nepochybně za posledních sedm či osm měsíců naučil víc než jen zacházet s mečem.

„Určitě dostal, kdyby měl čas...“ začal Will, ale Horác znovu zavrtěl hlavou, tentokrát ještě rozhodněji.

„Mužstvo ano, nebo v tomhle případě wargaly. Když budeš mít dost času, dostaneš je přes útesy, i přes Trhlinu. Trvalo by to měsíce, ale zvládnout by se to dalo. I když čím déle by to trvalo, tím větší by byla pravděpodobnost, že se prozradí, o co se pokoušíš.“

Jenže vojsko potřebuje výstroj – těžké zbraně, zásobovací vozy, potraviny, stany, náhradní zbraně a kovářské nástroje na jejich opravy. Koně a voly, kteří by táhli vozy. Tohle všechno bys nikdy přes útesy nedostal. A i kdyby ano, jak bys to dostal přes Trhlinu? To je prostě nemožné. Sir Karel vždycky říká, že...“

Horác si uvědomil, že ho oba pozorně poslouchají, a zrudl. „Nechtěl jsem mluvit tak dlouho,“ zamumlal a pobídl koně vpřed.

Will jel za ním a kroutil hlavou. Zapůsobilo na něj, jak se kamarád ve věci vyzná. „Ale vůbec ne,“ ujišťoval Horáce. „To, co říkáš, je rozumné.“

„Jenže pořád neznáme odpověď na otázku, k čemu se chystá.“ řekla Evanlyn.

Will pokrčil rameny. „Počítám, že to dost brzy zjistíme,“ prohlásil a pobídl Cuka, aby se opět dostal o kus napřed.

* * *

Zjistili to následujícího večera.

První náznak toho, co se děje, zachytili stejně jako předtím sluchem: tlučení palic dopadajících na kámen a na dřevo. Když se ještě více přiblížili, zaslechli jemnější zvuk. Nepřetržitě, i když nepravidelné praskání. Will dal Horácovi a Evanlyn znamení, aby zastavili. Sám sesedl z koně a opatrně postupoval po cestě k poslední zatáčce.

Zahalený v pláštěnce se obezřetně pohyboval od jednoho úkrytu k druhému, sešel z cesty a pátral po výhodném místě, odkud by mohl sledovat její další úsek. Téměř okamžitě spatřil vršky mohutných dřevěných staveb těsně před dokončením. Byly to čtyři věže spojené tlustými lany a dřevěnými nosnými trámy. Srdce se mu sevřelo, když pochopil, na co se dívá. Přiblížil se však ještě víc, aby měl jistotu.

Bylo to tak, jak se obával. Pracovalo se tu na mohutném dřevěném mostu. Morgarath objevil na své straně Trhliny jedno z mála míst, kde byla úzká římsa zhruba ve stejné výši jako na celtické straně. Římsu kopáním rozšířili, až vznikl dostatečně velký pevný podklad. Na každé straně Trhliny stály dvě věže spojené silnými lany. Dřevěná svrchní část mostu se opírala o věže a byla už z poloviny hotová – přes závratné hlubiny Trhliny se po ní dalo přejít v šestistupu.

Na stavbě se hemžily postavy, v nichž poznával vězněné Celtiky – pracovali s kladivy a pilami. Ty praskavé zvuky pocházely od bičů wargalských dozorců.

Údery kladiv rubajících kámen se ozývaly z ústí tunelu, jež se nacházelo na římse ve vzdálenosti asi padesáti kroků na jih od mostu. V čelní stěně útesu zela nepřítis široká puklina – jen o málo širší než mužská ramena – ale jak viděl, celtičtí věžňové na ní pilně pracovali, kutali do tvrdé skály a malý otvor rozšiřovali a zvětšovali.

Will pohlédl vzhůru na vysoké strmé útesy na druhé straně. Nebylo na nich ani stopy po nějakých lanech či žebřících, které by vedly dolů na římsu. Dospěl k závěru, že wargalové a jejich vězni musejí přicházet ke stavbě puklinou ve skále.

Jednotka wargalů, kterou předtím sledovali, nyní přecházela přes Trhlinu. Posledních dvacet kroků svrchní části mostu ještě nebylo dostavěno a nacházela se tam jen provizorní dřevěná lávka. Byla stěží dost široká, aby po ní přešli Celtikové svázaní ve dvojicích. Celtičtí horníci byli však zvyklí na nebezpečné stezky i závratné hloubky a přešli lávku bez nehody.

Will usoudil, že prozatím viděl dost. Byl čas se vrátit. Stáhl se opatrně zpátky mezi roztroušené balvany. Pak ohnutý téměř do předklonu běžel za ostatními.

Když k nim dorazil, unaveně se opřel zády o skálu. Začínalo se na něm projevovat napětí uplynulých dvou dnů, spojené s odpovědností vůdce. Když si uvědomil, jak je tělesně vyčerpaný, trochu ho to překvapilo. Netušil, že duševní vypětí může člověka připravit o tolik sil.

„Tak co se děje? Viděl jsi něco?“ naléhal Horác. Will na něj unaveně pohlédl.

„Most,“ řekl mu. „Stavějí veliký most.“

Horác se zamračil. Byl z toho všeho zmatený. „Na co by Morgarathovi byl most?“

„Říkám, že je to velký most. Dost velký na to, aby po něm přešlo vojsko. Před chvílí jsme mluvili o tom, že Morgarath nemůže dostat armádu a všechno, co k ní potřebuje, přes útesy

a Trhlinu, a on celou tu dobu staví most, aby právě tohle provedl.“

Evanlyn v zamyšlení tahala za volnou nitku na své haleně. „Tak proto potřeboval Celtiky,“ řekla. Když se na ni oba chlapci podívali, upřesnila to. „Jsou to dobří stavitelé a odborníci na ražení chodeb. Wargalové něco takového nejspíš vůbec neumějí.“

„Pracují i na tunelu,“ přisvědčil Will. „Na druhé straně je úzká puklina – něco jako vchod do jeskyně – a tu právě zvětšují.“

„Kam vede?“ zeptal se Horác. Will pokrčil rameny.

„Nevím. Asi by bylo dobré to zjistit. Plošina na druhé straně je vlastně ještě o stovky stop výš. Musí k ní ale vést nějaká cesta, protože tam nikde nejsou lana ani žebříky.“

Horác vstal a začal přecházet sem a tam. Přemýšlel o těch novinkách a samým soustředěním se mračil.

„Já to nechápu,“ oznámil nakonec.

„Na tom není moc k chápání, Horáci,“ prohlásil trochu drsně Will. „Přes Trhlinu se tu staví veliký most – dost velký na to, aby se po něm hravě dostal Morgarath a všichni jeho wargalové i zásobovací vozy i kováři i voli a kdekdo další, komu se zachce.“

Horác trpělivě vyčkal, až Will se svým proslovem skončí. Pak se s hlavou nakloněnou na stranu zdvořile zeptal: „Už jsi skončil?“ Will si uvědomil, že se nechal unést, a neurčitým gestem, jež mělo být zároveň omluvou, Horácovi pokynul, ať mluví on.

„Co nechápu,“ vysvětloval Horác a pečlivě přitom volil každé slovo, „je, proč o tom nebyla ani zmínka v těch plánech, které jste ukořistili.“

Evanlyn zvědavě zvedla hlavu. „V plánech?“ podivila se. „V jakých plánech?“

Will však pochopil, že Horác trefil do černého, a zvednutím ruky ji požádal, aby na vysvětlení chvíli počkala.

„Máš pravdu,“ řekl tiše. „V plánech není ani zmínka o mostě přes Trhlinu.“

„A to není žádná maličkost. To by tam přece někde muselo být,“ pokračoval Horác. Will souhlasně přikyvoval. Evanlyn teď už hořela zvědavostí, takže svoji otázku zopakovala.

„O jakých plánech mluvíte?“

Horác se nad ní slitoval. Bylo mu jasné, že musí být z jejich řečí zmatená.

„Will a Halt – to je jeho učitel – před několika týdny získali Morgarathovy bitevní plány. Bylo v nich podrobně popsáno, jak se jeho vojsko probije z hor přes průsmyk Tří stupňů. Bylo tam dokonce i datum, kdy k tomu má dojít, a zmínka, že Morgarathovi budou pomáhat žoldáci ze Skandije. Jen o tomhle mostě tam nebylo ani slovo.“

„Jak to?“ divila se Evanlyn. Ale Will už začínal chápat, co měl Morgarath v úmyslu, a polila ho hrůza.

„Ledaže,“ řekl, „by Morgarath *chtěl*, abychom ty plány získali.“

„Ale to je šílené,“ namítl hned Horác. „Přece kvůli tomu zemřel jeden z jeho mužů.“

Will se mu klidně podíval do očí. „Copak to by Morgaratha zastavilo? Jemu na životech jiných lidí nezáleží. Musíme to promyslet. Halt říká jednu věc: *Když nechápeš důvod nějakého jednání, podívej se, k čemu vede a zeptej se sám sebe, kdo z toho má prospěch.*“

„Takže,“ ozvala se Evanlyn, „k čemu vedlo objevení těch plánů?“

„Král Duncan přesunul vojsko na Uthalské pláň, aby zatarasilo průsmyk Tří stupňů,“ pohotově odpověděl Horác. Evanlyn přikývla a zeptala se na druhou část Haltova doporučení.

„A kdo by z toho měl prospěch?“

Will se na ni podíval. Pochopil, že směřuje ke stejnému závěru, k jakému dospěl on. Velice pomalu řekl:

„Morgarath. Pokud ty plány byly falešné.“

Evanlyn souhlasně přikývla. Horácovo chápání bylo malinko pomalejší.

„Falešné? Jak to myslíš?“

„Myslím to tak,“ vysvětloval Will, „že Morgarath chtěl, abychom ty plány ukořistili. Chtěl, aby se araluenské vojsko shromáždilo na Uthalských pláních – celé vojsko. Protože skutečný útok nepřijde z průsmyku Tří stupňů. Skutečný útok přijde tady odsud – překvapivý útok do týlu. A naši armádu uzavře v pasti a zničí.“

Horác hrůzou vyvalil oči. Následky mohutného útoku do týlu si dokázal představit. Araluenští by byli sevřeni mezi Skandijci a wargaly, které by měli před sebou, a dalším wargalským vojskem, které by bylo za nimi. Byla by to strašlivá pohroma – taková, jaké se bojí každý generál.

„Musíme naše vojsko varovat,“ vyhrkl. „Hned teď.“

Will souhlasil. „Musíme jim to říct. Ale já potřebuju vědět ještě jednu věc. Ten tunel, co kopou. Nevíme, jestli už je dokončený úplně, nebo napůl, ani kam vede. Dnes v noci bych se do něj chtěl podívat.“

Ale Horác začal vrtět hlavou dřív, než Will stačil domluvit. „Wille, musíme naše vojsko varovat *hned*,“ zdůraznil. „Nemůžeme se tu někde potulovat jen proto, aby byla uspokojená tvoje zvědavost.“

Spor rozhodla Evanlyn. „Máš pravdu, Horáci,“ řekla. „Král se o tom musí dozvědět co nejdřív. My ale musíme mít jistotu, že nejde o další falešnou stopu. Tunel, o kterém Will mluví, může mít hodně daleko do dokončení. Nebo třeba nikam nevede. Celé to může být jen další lest, jak přimět vojsko, aby se rozdělilo a chránilo si týl. Musíme se snažit zjistit co nejvíc. Jestli to znamená počkat ještě dalších pár hodin, pak říkám, že bychom to měli udělat.“

Will se na Evanlyn zkoumavě zadíval. Vypadala, že je zvyklá poroučet a rozhodovat víc, než by se očekávalo od nějaké služebné. Usoudil, že Gilanova domněnka byla správná.

„Horáci, za hodinu padne tma. Dnes v noci přejdeme na druhou stranu a koukneme se na ten tunel zblízka.“

Horác se po nich po obou podíval. Neměl z toho radost. Jeho instinkt mu radil vyjet okamžitě, co možná nejrychleji, a podat zprávu o mostu. Byli však proti němu dva. A Horác

pořád věřil, že Willovy úsudky jsou lepší než jeho vlastní. Sám byl vycvičený k rychlému zásahu, ne k složitému přemýšlení. Ač nerad, nechal se přesvědčit.

„Dobrá,“ řekl. „Dnes v noci se tam podíváme. Ale zítra odjedeme.“

* * *

Will se zahalil do pláštěnky, opatrně se vrátil na své předchozí stanoviště a pečlivě si prohlížel most. Napadlo ho, že Halt bude po něm chtít, aby nakreslil přesný plán stavby.

Nebyl na své pozorovatelně víc než deset minut, když zaslechl zatroubení rohu.

Celý ztuhl hrůzou. Chvilí si myslel, že jde o poplach a že ostrážitá hlídka si všimla jeho pohybu mezi skalami. Potom zaslechl praskání bičů a hrdelní výkřiky wargalů, a když zvedl hlavu, viděl, jak ženou Celtiky z mostu zpátky k nedokončenému tunelu. Procházející věžňové odkládali nářadí na hromadu a wargalové je začali opět připoutávat k dlouhému tlustému řemeni.

Will pohlédl k západu a zahlédl poslední oblouček slunce mizějící za hory. Uvědomil si, že roh prostě oznamoval konec pracovního dne. Věžňové se nyní vraceli tam, kde byli střeženi přes noc, ať už to bylo kdekoli.

Nedaleko od ústí tunelu došlo ke krátké nepříjemné příhodě, když se dva Celtikové zastavili a pokusili se zvednout postavu ležící na břiše na zemi. Wargalská stráž horníky vztekla odháněla ranami bičem a přinutila je nechat nehybnou postavu ležet.

Poté Celtikové jeden za druhým postupovali úzkým vchodem tunelu a mizeli uvnitř.

Stíny ohromného mostu se protahovaly směrem do kopců. Will chvíli nehnutě čekal, jestli se některý z wargalů ještě jednou nevrátí a nevyjde znovu z tunelu. Nebylo však slyšet vůbec nic, ani náznak, že by se někdo vracel. Zůstával pouze obrys nehybného těla ležícího vedle ústí tunelu. I v rychle

ubývajícíím světle ho Will zřetelně rozeznával. Podle všeho šlo o nějakého horníka. Will si ale nebyl jistý.

Potom se postava pohnula a Will pochopil, že ten člověk je stále naživu.

Patnáct

Will s Horácem opatrně přecházeli po prkenné lávce, která překlenovala posledních dvacet kroků Trhliny. Při své vynikající odolnosti vůči závratí by Will klidně dokázal přes ni přeběhnout, ale z ohledu na svého urostlejšího a méně hbitého kamaráda šel pomalu.

Horác si oddychl, když se konečně dostali na pevnou zem. Chvíli si teď stavbu pozorně prohlíželi. Byla vybudována s veškerou důkladností, kterou byli Celtikové proslavení. Jako národ po staletí rozvíjeli umění razit tunely a stavět mosty a tato stavba byla přímo vzorově dokonalá.

Studený noční vzduch naplňovala vůně čerstvě nařezaných borových fošen, doplněná ještě jedním pachem, nasládlým a čpavým. Chlapci se zmateně podívali jeden na druhého. Potom si Horác vzpomněl.

„Dehet,“ prohlásil, a když se pořádně podívali, zjistili, že mohutná spojovací i podpůrná lana jsou pečlivě napuštěná dehtem. Will se jednoho z nich dotkl a umazal si dlaň.

„Nejspíš zabraňuje roztřepení a zpuchření lan,“ řekl tiše. Povšiml si, že hlavní lana byla vyrobena stočením a spletením tří tlustých pramenů a potom silně napuštěna dehtem, který je měl chránit před deštěm a také pevněji spojovat k sobě.

Horác se rozhlížel kolem. „Žádné hlídky?“ podivil se takové nedbalosti.

„Bud' jsou si moc jistí, anebo jsou moc neopatrní,“ řekl Will.

Byla hluboká noc, měsíc měl teprve vyjít. Will zamířil k východnímu okraji Trhliny. Horác uvolnil meč v pochvě a následoval Willa.

Lidská postava ležela vedle ústí tunelu tak, jak ji Will naposledy spatřil. Nikde se nic nepohnulo. Hoši se k muži opatrně přiblížili a poklekli u něj – teď už bylo jasné, že je to celtický horník. Hrud' se mu nepatrně zvedala.

„Ještě žije,“ zašeptal Will.

„Ale moc ne,“ mínil Horác. Přiložil horníkovi ukazovák na krk, aby nahnátl tep. Při tom doteku muž zvolna otevřel oči a nechápavě na ně hleděl.

„Kdo... jste?“ vypravil ze sebe sípavě. Will sejmul z ramene láhev s vodou a trochu muži navlhčil rty. Ten lačně olízl jazykem vodu, pokusil se zvednout na loket a znovu zachroptěl.

„Ještě.“

Will ho jemně vrátil do polohy vleže a dal mu ještě trochu vody.

„Klidně odpočívejte, příteli,“ řekl přívětivě. „My vám neublížíme.“

Bylo zjevné, že někdo už mu ubližoval – a hodně. Jeho obličej byl pokrytý zaschlou krví, která se vyřinula snad z tuctu ran bičem. Kožený kabátec měl roztrhaný a na holém těle pod ním stopy po dalších ranách bičem – čerstvých i zajizvených.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Will tiše.

„Glendyss,“ zachrčel muž a zdálo se, že zvuk jeho vlastního jména jej udivil. Potom zakašlal, chraptivým, chrčivým kašlem, který otřásal jeho hrudí. Will s Horácem si vyměnili pohledy. Oba pochopili, že Glendyss už dlouho žít nebude.

„Jak dlouho jste tu?“ zeptal se Will a pomalu nalil mezi suché rozpraskané rty další doušek vody.

„Měsíce...“ odpovídal Glendyss skoro neslyšitelně. „Měsíce a měsíce tu... pracuju na tom tunelu.“

Chlapci se po sobě opět podívali. Horník nejspíš už mluvil z cesty.

„Měsíce?“ naléhal na něho Will. „Ale útoky wargalů začaly sotva před pár týdny. Jste si jistý?“

Glendyss však pohnul odmítavě hlavou. Snažil se něco říct, rozkašlal se a opět sbíral ubývající síly. Potom promluvil, tak tiše, že se Will s Horácem museli sklonit až k němu.

„Pochytali nás asi před rokem... všude možně. Potají... jeden muž tady, dva tam... celkem padesát. Ostatní... jsou většinou... už mrtví. Já brzy... taky umřu.“ Ztichl a sípavě lapal po dechu. Mluvení ho vyčerpávalo. Will s Horácem se podívali jeden na druhého, byli z té noviny zmatení.

„Jak to, že nikdo nepoznal, že k tomu došlo?“ ptal se Horác udiveně svého kamaráda. „Ztratí se padesát lidí, a nikdo nic neohlásí?“

Will však zavrtěl hlavou. „Říkal, že je chytali po celé Celtice. Takže se ztratili jeden nebo dva – mluvili o tom možná lidi jen v jejich vesnici, ale jinak se tím asi nikdo nezabýval.“

„Jenže,“ namítl Horác, „proč to udělali? A proč už to teď netají?“

Will pokrčil rameny. „Třeba nás něco napadne, až se tu porozhlédneme,“ řekl.

Rozmýšleli se, netušili, co by mohli udělat pro zhroucenou, zbitou postavu ležící před nimi. Zatímco otáleli, vyšel měsíc, vystoupal nad hory a zaléval most a okolí měkkým bledým svitem. Dopadl i na Glendyssovu tvář a on otevřel oči. Pak se chabě pokusil zvednout ruku a před světlem se chránit. Will se mírně sklonil, aby mu dělal stín.

„Umírám,“ pronesl horník nečekaně jasným a vyrovnaným hlasem. Will zaváhal a pak prostě odpověděl.

„Ano.“ Bylo by bezohledné lhát mu, snažit se ho povzbuzovat a přemlouvat, že zase bude v pořádku. Umíral a věděli to všichni tři. Bylo lepší, aby se na smrt připravil a přijal ji důstojně a klidně. Jeho ruka slabě zatahala Willa za rukáv a

Will ji vzal do svých dlaní. Jemně ji tiskl, aby měl Celtik pocit, že není sám.

„Chlapci,“ ozval se slabě. „Nenechávejte mě umřít tady... na světle.“

Horác s Willem se znovu podívali jeden na druhého.

„Toužím po míru bez světla,“ tiše pokračoval muž a Will to náhle pochopil.

„Celtikové mají asi rádi tmu. Většinu života vlastně tráví v šachtách a dolech. Možná chce něco takového.“

Horác se předklonil. „Glendyssí?“ oslovil ho. „My vás teď přeneseme do tunelu. Chcete?“

Když Horác promluvil, horník pootočil hlavu k němu. Trochu jí pohnul, jenom natolik, aby to postřehli.

„Prosím,“ zašeptal. „Vezměte mě z toho světla.“

Horác přikývl, poté uchopil Celtika pod rameny a pod koleny a zvedl ho. Glendyss byl útlý a dlouhé týdny v zajetí pro něj nepochybně znamenaly i hladovění. Horácovi připadal lehoučký jako pírkó.

Když se bojovnický učeň s Glendyssem v náručí napřímil, Will mu pokynul, aby ještě počkal. Cítil, že jakmile se Glendyss ocitne v poklidné tmě tunelu, pustí se té slabé nitky, která ho dosud držela při životě. A Will měl ještě jednu otázku, na kterou potřeboval znát odpověď.

„Glendyssí,“ oslovil ho mírně. „Kolik času máme?“

Horník na něj upřel matný, nechápavý pohled. Will to zkusil znovu.

„Kolik času zbývá, než bude most dokončený?“ zeptal se. Tentokrát zahlédl v Celtikových očích záblesk pochopení. Glendyss se kratičce zamyslel.

„Pět dní,“ odpověděl. „Možná čtyři. Dnes přišli další dělníci... tak možná čtyři.“

Nato se jeho oči zavřely, jako by té námahy už na něj bylo příliš. Na chvíličku si mysleli, že zemřel. Pak se jeho hrud' prudce zachvěla a on se opět nadechl.

„Doneseme ho do tunelu,“ řekl Will.

Protáhli se úzkým vchodem. V úseku prvních patnácti kroků měli obě stěny tunelu na dosah rukou. Potom se tunel začínal rozšiřovat a výsledky práce Celtiků byly zřetelně vidět. Bylo to temné a stísněné místo, osvětlované pouze mdlým svitem pochodní, které byly zasunuté v držácích rozmístěných s odstupem nějakých patnácti, dvaceti kroků. Některé pochodně už skomíraly a vydávaly pouze trhané slabé světlo. Horác se nejistě rozhlížel. Stísněné prostory měl v ještě menší oblibě než výšky.

„Tady je odpověď,“ prohlásil Will. „Těch prvních padesát mužů potřeboval Morgarath na tuhle práci. Když je teď tunel skoro hotový, potřebuje další lidi, aby co nejrychleji postavili most.“

Horác pokyvoval hlavou. „Máš pravdu,“ přitakal. „Kopání tunelu zřejmě trvalo měsíce, ale nikdo o něm nevěděl. Jakmile začali stavět most, nebezpečí prozrazení se podstatně zvýšilo.“

Tunel se rozšířil ještě víc a Horác s Willem našli malý výklenek, bezmála jeskyni. Položili Glendysse tam. Will si zpětně uvědomil, že o to se nejspíš pokoušeli dva mužovi krajané, když roh ohlásil konec práce.

Zaváhal. „Zajímalo by mě, co si wargalové pomyslí, až ho tady zítra najdou.“

Horác si s tím hlavu nelámал. „Třeba si budou myslet, že se sem doplazil sám,“ řekl. Will o tom trochu pochyboval. Potom však v mihotavém světle zahlédl pokojný výraz horníkova obličeje a cítil, že by ho už nedokázal vynést zpátky ven.

„Tak ho polož ještě víc dozadu, aby byl co nejdál z dohledu,“ požádal Horáce.

Skála tam tvořila malý ohyb a Horác opatrně položil horníka za něj. Zhlédnout ho teď bylo možné jen tehdy, kdyby ve výklenku někdo pátral, a Will usoudil, že to stačí. Horác vyšel pozpátku do hlavního tunelu. Will si všiml, že se neustále nejistě rozhlíží kolem.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Horác. Will dospěl k rozhodnutí.

„Ty tu na mě počkáš,“ oznámil kamarádovi, „a já se podívám, kam ten tunel vede.“

Horác neodporoval. Představa, že by měl jít dál do tmavého neznámého tunelu, se mu nijak zvlášť nezamlouvala. Našel si místo k sezení poblíž jedné z jasnějších pochodní.

„Hlavně se zase vrať,“ řekl Willovi. „Nerad bych tě šel hledat.“

Šestnáct

Will pokračoval dál a Horáce nechal za sebou. Tunel byl nejprve nízký, potom se však strop začal prudce zvyšovat. Na stěnách i na dně tunelu bylo znát, jak krumpáče a vrtací dláta Celtiků skálu rubaly a drtily, aby průchod rozšířily.

Zdálo se, že původní úzký průchod nebyl ničím víc než pouhou skalní puklinou. Když však Will postupoval dál, viděl, že horníci ji významně rozšířili, takže vzniklo dost místa, aby prošlo pět mužů vedle sebe. A tunel vytrvale stoupal vzhůru do nitra hor.

Kruh světla ukázal, kde tunel končí. Will odhadoval, že zatím ušel zhruba čtyři sta kroků a konec byl vzdálený dalších padesát. Světlo, které viděl, mu připadalo jasnější než obyčejný svit měsíce, a jakmile z tunelu opatrně vyšel, pochopil proč.

Hory se zde rozestupovaly a vytvářely velké údolí asi dvě stě kroků široké a šest set kroků dlouhé. Na jedné straně spatřil v měsíčním svitu důkladnou dřevěnou stavbu, která směřovala nahoru k vrcholu náhorní plošiny. Když stavbu chvíli zkoumal, pochopil, že jsou to schody. Dno údolí ozařovaly táborové ohně a v oranžovém mihotavém světle bylo vidět stovky pohybujících se postav. Willa napadlo, že zde bude pravděpodobně shromaždiště Morgarathovy armády. V tuto

chvíli sloužilo jako místo, kam wargalové na noc odváděli celtické vězně.

Will se zastavil a pokusil se zapamatovat si, co vidí. Plošina, která tvořila podstatnou část Morgarathova panství, byla ještě přinejmenším o sto padesát stop výš. Ale schody a méně prudké svahy okolních hor by umožnily poměrně snadný sestup do tohoto údolí, které muselo být určitě ještě nějakých sto stop nad úrovní, na které stál most. Tunelem by vojska odsud sestoupila až k mostu. Zase jednou mu v hlavě zazněl Haltův hlas: *projít se dá všude*.

Will se přesunul nalevo od ústí tunelu, našel si úkryt ve změti skal a balvanů a podrobně zjišťoval, co má před sebou. Uprostřed údolí stála hrubá palisáda. Za dřevěným opevněním hořela spousta malých ohnišť a kolem každého z nich seděla nebo polehávala skupinka postav. Podle všeho to byl prostor pro vězně.

Velká ohniště mimo ohrazenou část označovala místa, kde tábořili wargalové. V záři plamenů Will zřetelně rozeznával jejich nemotorné kolébající se postavy. Nedaleko od Willa však hořelo ještě jedno ohniště, u něhož to vypadalo trochu jinak. Postavy kolem ohně byly vzpřímenější a jejich chování spíš připomínalo lidi. Ze zvědavosti se Will pokusil k ohništi přiblížit, téměř nehlučně klouzal tmou, rychle se pohyboval od jednoho úkrytu k druhému, až se dostal těsně k hranici kruhu, který vytvářelo světlo vrhané ohněm – do místa, které ti, kdo sedí u ohně, jak dobře věděl, vnímají jako velmi temné.

Nad ohněm se zvolna opékal velký kus nějakého masa. Z vůně pečínky se Willovi začaly sbíhat sliny. Už celé dny nejedl nic jiného než studenou stravu a tohle maso vonělo tak lákavě. Uvědomil si, že mu začíná kručet v žaludku, a projel jím strach. Napadlo ho, že by to byla veliká smůla, kdyby se prozradil kručením v břiše. Strachy ho hned přešla chuť. Ovládl své útroby, přitiskl se tváří k balvanu nízko u země a pokusil se získat lepší výhled na ty, kteří hodovali u ohně.

Právě v tu chvíli se jeden z nich naklonil kupředu a ukrojil si pořádný kus šťavnaté pečeně. Opatrně držel horké maso v ruce,

a tak se Will v jasné záři ujistil, že sedící u ohně opravdu nejsou wargalové. Podle hrubých kazajek z ovčí kůže, vlněných kamaší pošitých kůží a těžkých kožešinových bot šlo nejspíš o Skandijce.

Pozoroval je dál a uviděl jejich rohaté helmice, okrouhlé dřevěné štíty a válečné sekery odložené na hromadě po straně tábořiště. Podivil se, co tu asi dělají, tak daleko od moře.

Muž dojedl svůj kus masa a otřel si ruce o ovčí kazajku. Říhl a potom se pohodlně usadil u ohně.

„Budu sakra rád, až přijdou Olvak a jeho chlapi,“ řekl se silným skandijským přízvukem. Téměř mu nebylo rozumět. Will věděl, že Skandijci mluví stejným jazykem, jakým se mluví v araluenském království. Nyní je slyšel poprvé a měl co dělat, aby alespoň něco pochytil.

Ostatní mořští vlci souhlasně mručeli. Kolem ohně byli celkem čtyři. Will se posunul malinko vpřed, aby trochu lépe slyšel, a pak ztuhl zděšením, když spatřil, že přímo jeho směrem se z opačné strany ohně blíží nezaměnitelná kolébavá postava wargala.

Skandijci ho slyšeli přicházet a ostražitě vzhlédli. S pocitem nesmírné úlevy Will pochopil, že netvor nemíří k němu, ale ke skandijskému ohni.

„Hele,“ ozval se tiše jeden ze Skandijců. „Hrne se sem jeden z těch Morgarathovo krasavcu.“

Wargal se zastavil před ohněm z druhé strany. Zabručel na skupinku mořských nájezdníků cosi nesrozumitelného. Skandijec, který předtím promluvil, pokrčil rameny.

„Lituju, krasavče. Nerozuměl jsem,“ řekl. Z jeho hlasu se ozývalo zjevné nepřátelství. Což Wargal zřejmě vycítil. Rozčileně opakoval to, co slyšeli už předtím. Kroužek skandijských bojovníků znovu pokrčil rameny.

Wargal zase něco vrčel, čím dál vztekleji. Ukázal na maso nad ohněm, pak na sebe. Teď už na Skandijce hulákal a posunky napodoboval jedení.

„Ta šeredná obluda chce naši zvěřinu,“ pochopil jeden ze Skandijců. Celá skupinka nesouhlasně zamručela.

„Ať si uloví sám,“ prohlásil první muž. Wargal stál teď velmi blízko u nich. Přestal hulákat. Jednoduše ukázal na maso a potom své rudé žhnoucí oči obrátil na Skandijce, který promluvil. Ticho bylo svým způsobem ještě výhružnější než předchozí skřeky.

„Pozor, Eraku,“ varoval svého druha jeden ze Skandijců, „v tuhle chvíli je jich tady přesila.“

Erak se na wargala krátce zamračil, ale pak zřejmě pochopil, že ta rada byla moudrá. Zlostně ukázal na maso.

„Tak do toho. Sežer si to,“ řekl hrubě. Wargal přešel k ohni, popadl dřevěný rožeň s pečením, lačně se zahryzl do masa a utrhl z něj veliký kus. I ze svého místa, kde ležel a málem ani nedýchal, mohl Will dobře vidět krutý vítězný záblesk v rudých zvířecích očích. Pak se wargal nečekaně otočil a vyrazil pryč. Skandijci museli rychle uskočit, aby je nesrazil. Když mizel v temnotě, zaslechli jeho hrdelní smích.

„Z těch potvor bych se osypal,“ zamumlal Erak. „Nechápu, proč s nima vůbec musíme mět něco společného.“

„Protože Horth nevěří Morgarathovi,“ řekl jeden z jeho druhů. „Kdybysme tu nebyli, ty proklatý medvědi by shrábli všechnu kořist a na nás by zbyly leda tak tvrdý boje na pláních Uthalu.“

„A taky tvrdej pochod,“ přidal se další. „Pro Horthovy chlapy to stejně bude dost dřina, projít kolem Trnovýho lesa a dostat se nepříteli do zad. To je krutá cesta, na mou duši.“

Když to Will uslyšel, zamyšleně se zamračil. Morgarath a Horth, který byl zřejmě vůdcem skandijských válečníků, nepochybně královskému vojsku připravovali další zákeřné překvapení. Snažil se představit si mapu krajiny kolem Uthalských plání, ale vybavovala se mu jen mlhavě. Zalitoval, že v době, kdy se s Haltem učil pracovat s mapami, nedával trochu víc pozor.

Vzpomněl si, jak se svého učitele ptal: „Proč jsou mapy tak důležité?“

„Jsou důležité, když chceš vědět, kde je nepřítel a kam postupuje,“ zněla odpověď. Will si nyní smutně uvědomil, jak

velká to byla pravda. Tehdy nad ním Halt kroutil hlavou tím svým naoko vážným způsobem. Při vzpomínce na moudrého učitele, který si vždy věděl rady, se Will najednou cítil strašně sám a neschopný.

„Tak nebo tak,“ prohlásil Erak, „všechno bude jinak, až tu budou Olvakovi chlapi. I když si, se mi zdá, dávají setsakramentsky načas.“

„Klid,“ řekl ten druhý. „Dostat pět set chlapů nahoru přes Jižní útesy, to musí pár dní trvat. Vem si jen, jak dlouho to trvalo nám.“

„To jo,“ ozval se další. „Jenomže my jsme značili cestu. Jim stačí jen po ní jít.“

„Podle mě se sem teda moc brzy nedostanou,“ řekl Erak, vstal a protáhl se. „Tak, hoši, já jdu spat, jen co si ještě ulevím.“

„No ale nedělej to tady u ohně,“ bouřil se jeden z ostatních. „Koukej jít někam za ty kameny.“

Will si s hrůzou uvědomil, že Skandijec ukazuje k balvanu, kde se skrýval. A teď se Erak zachechtal, otočil se a mířil směrem k němu. Byl nejvyšší čas zmizet. Will se rychle odplížil po břiše zpátky a využíval přitom všechny vrozené i naučené dovednosti, aby co nejlépe splynul s každým dostupným úkrytem.

Popolezl ještě o hodný kus dál, když od místa, kde předtím tajně poslouchal, zaslechl crčení vypouštěné moči. Vzápětí se ozvalo úlevné heknutí. Will se ohlédl a spatřil Erakovu střapatou hlavu, která se rýsovala proti záři zhruba stovky ohňů.

Uvědomil si, že Skandijec se soustředí jen na to, co právě dělá, a hbitě proklouzl temnotou zpátky do tunelu. Opatrně ušel několik kroků a počkal, až se jeho zrak přizpůsobí mdlému světlu pochodní. Pak se rozběhl po písčitém dně tunelu a díky botám z měkké kůže nebylo jeho kroky téměř vůbec slyšet.

Sedmnáct

Horáce našel, jak na něj s rukou připravenou na jilci meče čeká v tunelu přesně tam, kde ho předtím zanechal.

„Zjistil jsi něco?“ zeptal se tlumeným chraplavým hlasem bojovnický učeň. Will s úlevou vydechl a uvědomil si, že už hodnou chvíli zadržoval dech.

„Hromadu věcí,“ oznámil. „A samé špatné.“

Zvedl ruku, aby zastavil příval dalších Horácových otázek.

„Jdeme zpátky přes most,“ řekl. „Dozvíš se to potom.“ Nakoukl do postranní chodby, kde zanechali celtického horníka.

„Říkal Glendyss ještě něco?“ zeptal se. Horác smutně pokrčil rameny.

„Asi před hodinou začal sténat. Potom ztichl. Myslím, že je mrtvý. Alespoň že umřel, jak si přál,“ řekl a ubíral se za Willem přítmím tunelu směrem k mostu.

Opět přešli po mostě a kráčeli k místu, kde čekala Evanlyn s koňmi, ukrytá v dostatečné vzdálenosti od mostu. Když už byli blízko, Will na Evanlyn tiše zavolal, aby ji nevylekali. Horác jí půjčil svoji dýku a Will soudil, že přibližovat se k ozbrojené Evanlyn neočekávaně by nebylo dobré.

Will rychle načrtl do písku plánek a líčil jim, jak to vypadá na druhém konci tunelu.

„Musíme objevit nějaký způsob, jak Morgarathovo vojsko zdržet,“ řekl.

Oba dva se na něj zvědavě podívali. Zdržet je? Jak by dva učni a jedna dívka mohli zdržet pět set Skandijců a několik tisíc krutých wargalů?

„Myslela jsem, že jsi říkal, že bychom měli tu zprávu donést králi,“ připomněla Evanlyn.

„Na to už nemáme čas,“ prostě odpověděl Will. „Podívejte.“

Předklonili se a Will smazal obrázek načrtnutý v písku a nakreslil nový. Nebyl si jistý, jestli je úplně správný, ale přinejmenším tam byla nejvýznamnější místa království i plošina na jihu, kde vládl Morgarath.

„Říkali, že nahoru přes útesy na jižním pobřeží přicházejí další Skandijci – aby se připojili k wargalům, které jsme už viděli. Trhlinu překročí tady, kde jsme teď my, a potáhnou k severu, aby zaútočili na barony v zadním voji, zatímco ti čekají, až se Morgarath pokusí probít průsmykem Tří stupňů.“

„Ano,“ řekl Horác. „To víme. To jsme uhodli, hned jak jsme uviděli most.“

Will se na něj podíval a Horác zmlkl. Došlo mu, že hraničářský učeň ještě neřekl všechno.

„Ale,“ řekl Will důrazně a významně se odmlčel, „já jsem ještě slyšel, jak říkají něco o Horthovi a jeho mužích a jejich pochodu kolem Trnového lesa. To je tady nahoře, na sever od Uthalských plání.“

Evanlyn okamžitě pochopila, co to znamená. „Tak by se Skandijci dostali na severozápad od královské armády. A ta by byla v pasti mezi wargaly a Skandijci, kteří přejdou přes most, a dalším vojskem ze severu.“

„Přesně tak,“ řekl Will a pohlédl jí do očí. Oba uměli domyslet, jak nebezpečná by byla taková situace pro shromážděné barony. Čekali by útok Skandijců z bažin od východu, ale zaskočilo by je překvapení ne z jedné, ale hned ze

dvou různých stran – byli by sevřeni mezi čelisti kleští a rozdrceni.

„Jasně, tak to musíme co nejdřív varovat krále!“ naléhal Horác.

„Horáci,“ trpělivě vysvětloval Will, „dostat se na pláně by nám zabralo čtyři dny.“

„To je další důvod, abychom okamžitě vyrazili,“ vyhrkl mladý válečník. „Nesmíme ztratit ani chvilíčku!“

„A potom,“ pokračovala Evanlyn, protože pochopila, kam Will míří, „by trvalo nejméně další čtyři dny, než by se nějaké vojenské jednotky dostaly zpátky sem a obsadily most. Možná ještě víc.“

„To už máme celkem osm dní,“ řekl Will. „Pamatuješ, co říkal ten chudák horník? Most bude hotový za čtyři dny. Wargalové a Skandijci budou mít spoustu času, aby přešli přes Trhlinu, sešikovali se a zaútočili na královskou armádu.“

„Ale...“ začal Horác. Will mu skočil do řeči.

„Horáci, i když krále a barony stihneme varovat, budou stát proti strašlivé přesile, sevření mezi dvojím vojskem, a nebudou mít kam ustoupit, protože za sebou budou mít rozlehlé bažiny. Je jasné, že je musíme varovat. Ale musíme udělat i něco tady, aby se trochu vyrovnaly síly.“

„A navíc,“ přidala se Evanlyn a Horác se k ní otočil, „jestli dokážeme provést něco, co by wargalům a Skandijcům zabránilo přejít na tomhle místě Trhlinu, král by byl ve výhodě proti té severní jednotce Skandijců.“

Horác pokyvoval hlavou. „Myslím, že pak by nestáli proti přesile,“ řekl.

Evanlyn kývla, ale potom dodala: „Jenže to není všechno. Navíc by ti Skandijci očekávali posily, které zaútočí na krále zezadu – posily, které nikdy nedorazí.“

Horácovi svítilo v očích pochopení. Několikrát zvolna pokýval hlavou. Potom znovu sraštil čelo. „Ale co my můžeme udělat? Jak můžeme wargaly zastavit?“ ptal se.

Will s Evanlyn si vyměnili pohledy. Will pochopil, že dospěli k stejnému závěru. Promluvili současně.

„Zapálit most,“ řekli oba.

Osmnáct

S hlavou svěřenou vklusal hnědák Blaze zvolna na okraj královského tábora na Uthalských pláních. Gilan se znaveně zakymácel v sedle. Poslední tři dny skoro nespal, povolil si pouze krátké přestávky po každých čtyřech hodinách.

Dvoučlenná hlídka vykročila, aby ho zastavila, ale mladý hraničář sáhl za košili pro stříbrný amulet ve tvaru dubového listu – odznak hraničáře. Při pohledu na odznak strážní spěšně ustoupili z cesty. V časech, jako byly tyto, lidé hraničáře nezdržovali – alespoň ti, kteří věděli, co je pro ně samotné užitečné.

Gilan si promnul unavené oči. „Kde je stan válečné rady?“ zeptal se.

Jeden ze strážných ukázal kopím na stan, který byl větší než ostatní a z malé vyvýšeniny shlížel na celý tábor. Stály před ním další hlídky a řada lidí neustále vcházela i vycházela, tak jak se dalo u velitelského stanu předpokládat.

„Tamhle, pane. Na tom kopečku.“

Gilan kývl hlavou. Přijel z takové dálky a tak rychle – čtyřdenní cestu urazil za tři dny. Ted' mu těch posledních pár stovek kroků připadalo jako několik mil. Sklonil se a šeptal Blazovi do ucha.

„Už je to blizoučko, kamaráde. Ještě chvíli vydrž, prosím.“

Vyčerpaný kůň zastíhl ušima a trochu zvedl hlavu. Po Gilanově jemném pobídnutí se mu podařilo zrychlit, a tak pomalým klusem projížděli táborem.

Tábor vypadal jako každý jiný vojenský tábor kdekoli na světě: prach vířící ve větru, vůně kouře z ohňů, rámus a zmatek. Hlasité udělování rozkazů. Řinčení a chřestění zbraní při opravách a broušení. Smích ozývající se ze stanů, kde muži nečinně polehávali – dokud je neobjevili jejich seržanti a nevymysleli pro ně nějakou činnost. Gilan se při tom pomýšlení unaveně usmál. Seržantům bylo vždycky hodně proti srsti, když viděli své muže zahálet.

Hnědák Blaze se znovu zastavil. Gilan sebou trhl a došlo mu, že vlastně v sedle usnul. Další dva strážní mu zatarasili cestu ke stanu válečné rady. Zamžoural na ně.

„Královský hraničář,“ zaskuhral. V krku měl vyprahlo jako na poušti. „Zpráva pro radu.“

Strážní váhali. Tenhle zaprášený, napůl spící muž na uštvaném koni docela dobře mohl být hraničář. Nepochybně byl oblečený jako hraničář, tedy alespoň jim to tak připadalo. Jenže strážní většinu starších hraničářů od vidění znali a tohohle mladíka nikdy předtím neviděli. A neprokázal se žádným odznakem.

Kromě toho si všimli, že má u sebe meč, a ten rozhodně nebyl hraničářskou zbraní, takže nebyli nijak ochotní vpustit ho do přísně střeženého okolí stanu válečné rady. Gilan si neradostně uvědomil, že nenechal stříbrný dubový lístek viset navrchu na košili. Začal po něm usilovně šmátral pod límcem. Vtom do jeho vědomí pronikl známý a velmi vítaný hlas.

„Gilane! Co se stalo? Jsi v pořádku?“

Ten hlas pro něj znamenal povzbuzení a bezpečí po celých pět let, kdy byl učněm. Hlas plný odvahy, přirozené síly a moudrosti. Hlas, který vždy přesně věděl, co je třeba udělat.

„Halte,“ zamumlal. Zjistil, že se kymácí a padá ze sedla. Halt ho zachytil, aby nespádl na zem. Upřel rozzlobený pohled

na dva strážné, kteří nerozhodně stáli a nebyli si jistí, zda mají Haltovi pomoci, nebo ne.

„No tak mi pomozte!“ nařídil. Oba přiskočili, kopí zarachotila, jak je upustili, a oba podepřeli mladého hraničáře, který byl napůl v bezvědomí.

„Někam tě odvedeme a odpočineš si,“ řekl Halt. „Jsi úplně vyřízený.“

Gilan však sebral poslední zbytky sil, odstrčil od sebe vojáky a stoupl si na vlastní nohy. „Důležité zprávy,“ oznámil Haltovi. „Musím se dostat k radě. V Celtice se dějí divné věci.“

Halt ucítil, jak mu srdce sevřela mrazivá předtucha. Rychle se rozhlédl kolem, pohlédl na stezku, po níž přijel Gilan. Špatné zprávy z Celtiky. A Gilan je podle všeho sám.

„Kde je Will?“ zeptal se rychle. „Je v pořádku?“

Srdce mu poskočilo, když Gilan přikývl a vyčerpanou tváří se mihl náznak jeho obvyklého úsměvu.

„Je v pořádku,“ řekl Gilan mírně prošedivělému hraničáři. „Já jsem jel napřed.“

Během hovoru se pomalu blížili k velkému stanu. Ve službě tu stály další stráže, ale při pohledu na významného hraničáře jim ustoupili z cesty. Halt byl u válečné rady známou osobou. Natáhl ruku, lehce svého bývalého učně podepřel a vešli do stinného stanu.

Kolem pískové mapy – velké desky s hlavními rysy krajiny plání a hor vytvořenými z písku – bylo seskupeno šest mužů. Při zvuku kroků se otočili a jeden se ihned se starostlivým výrazem oddělil od ostatních.

„Gilane!“ zvolal. Byl to vysoký muž a jeho prošedivělé vlasy napovídaly, že je mu už hodně přes padesát. Dosud se však pohyboval s hbitostí a pružností zdatného válečníka. Gilan opět nasadil unavený úsměv.

„Dobré ráno, otče,“ pozdravil, jelikož ten vysoký prošedivělý muž nebyl nikdo jiný než sir David, bojový mistr z Carawayského léna a hlavní velitel královské armády. Bojový mistr se rychle podíval na Halta a stačil postřehnout nepatrné uklidňující kývnutí. Pochopil, že Gilan je v pořádku, jen je

vyčerpáný. Otcovská starost byla potlačena smyslem pro povinnost.

„Pozdrav náležitě krále,“ řekl tiše a Gilan pohlédl na skupinku mužů, jejichž pozornost se nyní plně upírala na něj.

Poznal Crowleyho, velitele hraničářského sboru, a barona Aralda a další dva významné barony královské říše – Thorna z Draydenu a Ferguse z Carawaye. Zaujala ho však postava uprostřed. Vysoký světlovlasý muž, věkem se blížící čtyřicítce, s krátkým vousem a pronikavými zelenými očima. Byl urostlý a měl široká ramena, protože král Duncan nebyl z těch, kdo za sebe nechávali bojovat jiné. Od chlapeckého věku se cvičil v zacházení s mečem i kopím a ve svém království byl považován za jednoho z nejlepších rytířů.

Gilan se pokusil pokleknout na jedno koleno. Klouby však byly ztuhlé a nechtěly poslouchat. Před pádem ho opět zachránila Haltova ruka svírající jeho paži.

„Můj pane...“ spustil Gilan uctivě, ale to už Duncan vykročil vpřed, uchopil ho za ruku a podepřel. Gilan slyšel, jak ho Halt představuje.

„Hraničář Gilan, můj pane, přidělený do Merického léna. Se zprávami z Celtiky.“

Král náhle ožil velkým zájmem. „Z Celtiky?“ zeptal se a pozorně se zadíval na Gilana. „Co se tam děje?“

Ostatní členové rady odešli od mapy a seskupili se kolem Gilana. „Gilan vezl vaše poselství králi Swyddnedovi, můj pane,“ vysvětloval baron Arald. „Dovolávalo se dohody o vzájemné pomoci při obraně a požadovalo, aby Swyddned vyslal vojsko, které by se s námi spojilo –“

„Vojsko nedorazí,“ přerušil ho Gilan. Uvědomil si, že musí králi sdělit svou zprávu dřív, než se zhroutí vyčerpáním. „Morgarath je uzavřel na jihozápadním poloostrově.“

Ve velitelském stanu všichni ohromeně ztichli. Nakonec promluvil Gilanův otec: „Morgarath?“ zeptal se nevěřícně. „Jak? Jak by dokázal do Celtiky dostat nějaké vojsko?“

Gilan potřásl hlavou a přemohl neodbytné zívání. „Posílal je po malých skupinkách přes útesy, až měl na druhé straně dost

vojáků, aby Celtiky překvapil. Jak víte, Swyddned má jen malou stálou armádu...”

Baron Arald pokyvoval hlavou a ve tváři se mu objevil rozzlobený výraz. „Já na to Swyddneda upozorňoval, můj pane,“ řekl. „Jenže tyhle zpropadené Celtiky vždycky víc zajímalo kutání než ochrana vlastní země.“

Duncan zvedl ruku ve smířlivém gestu. „Ted’ není čas na nějaké obviňování, Aralde,“ řekl mírně. „Co se stalo, stalo se, bohužel.“

„Umím si představit, jak je Morgarath po léta sledoval a čekal, až jejich hrabivost zvítězí nad zdravým rozumem,“ s hořkostí v hlase řekl baron Thorn. Ostatní tiše přikyvovali. Až příliš dobře věděli, jak je Morgarath zdatný v budování sítí špehů.

„Takže Morgarath porazil Celtiku? Tohle nám oznamuješ?“ ujišťoval se Duncan. Když tentokrát Gilan zavrtěl hlavou, všem ve stanu se viditelně ulevilo.

„Celtikové jsou odříznutí na jihozápadě, můj pane. Ještě nejsou poraženi. Na tom všem je ale divné, že přepadové tlupy wargalů unášejí celtické horníky.“

„Cože?“ Tentokrát mu do řeči skočil Crowley. „K čemu by, u všech všudy, byli Morgarathovi horníci?“

Gilan odpověděl pokrčením ramen. „Nemám ponětí, pane,“ řekl svému veliteli. „Ale myslel jsem si, že vám tu zprávu musím přinést co nejdřív.“

„Vy jste viděli, že se tohle děje, Gilane?“ zeptal se Halt a zamýšleně se mračil, jak dumal nad tím, co jim mladý hraničář právě sdělil.

„Ne tak docela,“ připustil Gilan. „Viděli jsme prázdná hornická města a opuštěné hraniční posty. Když jsme potom vjeli dál do Celtiky, potkali jsme mladou dívku. To ona nám řekla o nájezdech.“

„Mladou dívku?“ zeptal se král. „Z Celtiky?“

„Ne, můj pane. Byla z Araluenu. Služebná, která byla se svojí paní na návštěvě u Swyddnedova dvora. Bohužel narazili

na oddíl wargalů. Evanlyn byla jediná, komu se podařilo uniknout.“

„Evanlyn?“ zašeptal zaraženě král Duncan. Ostatní se na něj bezděčně podívali. Král měl obličej náhle bledý jako křída a oči rozšířené hrůzou.

„Tak se jmenovala, můj pane,“ potvrdil Gilan, zmatený královým chováním. Duncan však neposlouchal. Otočil se a nejistým krokem přešel k plátěné židli stojící u čtecího stolku. Klesl do židle, hlavu schovanou v dlaních. Členové válečné rady k němu znepokojeně přistoupili.

„Můj pane,“ promluvil sir David z Carawaye. „Co se děje?“

Duncan pomalu zvedl hlavu a pohlédl bojovému mistru do očí.

„Evanlyn...“ řekl a hlas mu přeskočil pohnutím. „Evanlyn byla služebná mé dcery.“

Devatenáct

Nebylo možné uskutečnit plán ještě tu noc – do úsvitu zbývala necelá hodina. Will v jednu chvíli navrhoval, aby Horác s Evanlyn nechali zapálení mostu na něm a sami ujížděli podat zprávu do Araluenu. Horác to však odmítl.

„Když odjedeme teď, nebudeme vědět, jestli se ti to povedlo, nebo ne, takže co řekneme králi? Je tu možná most, nebo tu možná není?“ namítl. Byl to další projev zdravého selského rozumu, který mu byl vlastní. „A krom toho, zničení tak velkého mostu bude možná vyžadovat víc, než na co stačí jeden člověk sám – i takový slavný hraničář jako ty.“

Při posledních slovech se usmál, aby dal najevo, že se Willa nijak nechtěl dotknout. Will uznal, že na tom něco je. V skrytu duše byl vlastně rád, že zůstanou s ním. Stejně jako Horác pochyboval, zda by takový úkol dokázal zvládnout sám.

Neklidně spali až do úsvitu, kdy je konečně probudil křik a práskání bičů, jak wargalové hnali horníky zpět do práce na dokončování mostu. Po celý den s úzkostí sledovali, jak se už hotová svrchní část mostu postupně víc a víc přibližuje ke skalní průrvě, v níž se ukrývali. Will si se stísněným pocitem uvědomil, že na odhad, který vyslovil umírající horník, se nedá spoléhat. Důvodem byl možná mimořádný počet otroků,

nicméně se dalo předpokládat, že most bude dokončený nejpozději druhého dne navečer.

„Musíme to udělat dnes v noci.“

Zašeptal ta slova Evanlyn do ucha. Leželi vedle sebe na břiše na skalách a shlíželi na staveniště. Horác byl pár kroků od nich a tiše podřimoval v chladných paprscích ranního slunce. Dívka se natočila, aby se její ústa mohla přiblížit k Willovu uchu, a šeptem odpověděla.

„Přemýšlela jsem, jak ten oheň zapálíme? Tady není dost dřeva ani na malý táborák.“

Stejnou otázkou si v noci lámal hlavu i Will. Pak ho napadla odpověď. Tiše se usmál, když sledoval skupinku celtických horníků, jak přitloukají borová prkna k nosné části mostu a budují jeho svrchní část.

„Tady je spousta dobrého palivového dříví,“ odpověděl. „Když víš, kde ho hledat.“

Evanlyn se na něj nechápavě podívala, pak sledovala jeho pohled. Zamračené čelo se jí vyhladilo a usmála se.

* * *

Když padl soumrak, hnali wargalové své vyčerpané, vyhladovělé otroky z mostu zpátky do tunelu. Will si povšiml, že koncem odpoledne bylo rozšiřování tunelu nejspíš dokončeno. Počkali ještě hodinu, dokud nebyla úplná tma. Během té doby nebylo ani známky, že by se v tunelu něco dělo. Teď, když už věděli, kam se dívat, dokázali na opačném konci tunelu rozeznat slabé záblesky světél ohňů z údolí, které se odrážely od nízko uhánějících mraků.

„Doufám, že nebude pršet,“ ozval se náhle Horác. „To by byl konec s naším plánem.“

Will strnul a rychle na něj pohlédl. Tuhle nepříjemnou věc si neuvědomil. „Pršet nebude,“ prohlásil rozhodně a doufal, že se nemýlí. Potom kráčel dál a opatrně vedl Cuka k nedokončenému kraji mostu. Koník se zastavil, nastražil uši a nozdrami větřil pachy v nočním vzduchu.

„Poplach,“ tiše řekl Will koni. Tím povelom mu sdělil, že má dát výstrahu, kdyby zachytil blížící se nebezpečí. Cuk jedenkrát pohodil hlavou, což znamenalo, že rozumí. Poté Will jako první vykročil přes nosnou část mostu k úseku, kde byl povrch už dokončený, a zlehka našlapoval, když přecházel přes úzké trámy nad závratnou hlubinou. Horác a Evanlyn šli za ním ještě opatrněji. K Horácově úlevě však byla ten večer vzdálenost, kterou museli urazit k pevnému, už dokončenému a bezpečnému povrchu mostu, kratší. Pochopil, že Will má pravdu. Ještě jeden den a stavba by byla hotová.

Will sejmul luk i toulec a odložil je stranou. Potom vytáhl saxonský nůž z pochvy, klekl si a začal nejbližší prkno páčit nahoru. Bylo to měkké, nahrubo osekané borové dřevo – dokonalé palivové dříví. Horác vytáhl svoji dýku a začal páčit prkna v další řadě. Jakmile prkna uvolnili, Evanlyn je odnášela stranou a rovnala na hromádku. Když měla prken šest, každé zhruba tři stopy dlouhé, vzala je do náručí, hbitě je odnesla na opačný konec mostu a navršila je na okraji Trhliny blízko místa, kde byla k dřevěné věži připevněna lana napuštěná dehtem. Než se vrátila zpátky, Will s Horácem měli pomalu připravených dalších šest prken. Odnesla je k lanům druhé věže. Will jim svůj plán vysvětlil předtím během dne. Aby měli jistotu, že na druhé straně mostu nezůstanou žádné zbytky stavby, bylo třeba spálit obě věže i s lany, tak aby se most zřítil do hlubin Trhliny. Wargalové by možná byli schopni nějak provizorně překlenout Trhlinu pomocí lan, ale určitě by nedokázali postavit nic tak pevného, co by umožnilo rychlý přesun početného vojska.

Jakmile most zapálí, budou ujíždět plnou rychlostí, aby varovali královskou armádu před ohrožením z jihu. S každou menší jednotkou wargalů, která by se potom třeba přes Trhlinu dostala, by se královské vojsko snadno vypořádalo.

Oba chlapci dál páčili a uvolňovali prkna a dávali je na stranu pro Evanlyn. Ta neúnavně přecházela po mostě z jednoho konce na druhý, až byla u obou věží navršena vysoká hromada. Přestože noc byla chladná, z chlapců při té námaze

pot jen lil. Konečně Evanlyn položila Willovi ruku na rameno, právě když vypáčil jedno prkno a ihned začal pracovat na dalším.

„Myslím, že to stačí,“ řekla prostě. Will přestal, vyhoupl se do dřepu a hřbetem levé ruky si otřel čelo. Evanlyn ukázala k druhému konci mostu, kde bylo po každé straně navrženo přinejmenším dvacet prken. Will zakroutil hlavou ze strany na stranu, aby uvolnil ztuhlý krk, a potom vstal.

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Mělo by to stačit, aby od toho chytil celý most.“

Will oběma pokynul, aby ho následovali, zvedl luk a toulec a přecházel na druhou stranu mostu. Chvíli si zkoumavě prohlížel obě hromady dřeva.

„Budeme potřebovat třísky na podpal,“ prohlásil a zapátral po okolí, jestli neuvidí nějaké stromky nebo keře, které by se daly použít. Nebyly tam pochopitelně žádné. Horác natáhl ruku po Willovu saxonském noži.

„Půjč mi ho na chvíli,“ požádal. Will mu nůž podal. Horác krátce vyzkoušel vyváženost mohutného nože. Potom uchopil jedno dlouhé prkno, postavil je na výšku a s nevídanou rychlostí z něj bleskově naštípal dvanáct dlouhých tenkých štěpin.

„Není to tak úplně jako výcvik s mečem,“ culil se na něj. „Ale dost se to podobá.“

Will s Evanlyn začali borové štěpiny vršit do dvou malých hranic a Horác si vzal další prkno a zpracovával je ještě pečlivěji – odřezával z něj tenké zkroucené proužky, aby snadno vzplály, hned jak se křesacím kamenem a ocílkou vykřesají první jiskry. Will se podíval na Evanlyn, jak jí to jde. Zjistil, že ví, co a jak má dělat, takže se spokojeně vrátil ke svému vlastnímu úkolu a odebíral od Horáce plné hrsti borových odřezků a skládal je kolem připravených třísek.

Když se Will přesunul na druhou stranu k Evanlyn, aby totéž provedli u její hranice, Horác rozštípl několik dalších prken napůl a poté ty půlky přelamoval vedví. Will z toho rámusu znervózněl.

„Dělej to víc potichu,“ požádal bojovnického učně. „Wargalové nemají úplně nejhorší sluch, víš, a hluk se může nést tunelem na druhou stranu.“

Horác pokrčil rameny. „Už to stejně mám,“ řekl. Will se zastavil a bedlivě zkoumal obě hromady. Byl spokojený, že je tvoří správná směs třísek a slabšího dříví, aby se mohly dobře rozhořet, a tak dal pokyn k přechodu zpátky na druhou stranu.

„Vy dva už jděte,“ řekl jim. „Já zapálím oheň a půjdu za vámi.“

Horácovi nebylo třeba říkat dvakrát. Nijak nestál o běh po holých trámech mostu, s plameny olizujícími lana za jeho zády. Potřeboval vědět, že má dost času, aby se dostal přes mezeru. Evanlyn krátce váhala, ale pak pochopila, proč to Will tak chce.

Opatrně přecházeli a na posledních patnácti krocích se snažili nedívat do strašlivé hloubky pod mostem. Mezera byla teď pochopitelně větší, protože použili prkna ze svrchní části mostu. Když byli bezpečně na druhé straně, otočili se a zamávali na Willa. Viděli ho jako přikrčenou, nezřetelnou postavu ve stínu vedle pravé mostní podpěry. Když křesl kamenem o ocílku, zahlédli jasný záblesk. Potom další. A tentokrát se vzňaly borové odřezky, v hromadě nakupeného dříví vykvetl malý žlutavý plamínek a zvětšoval se.

Will ho zlehka rozfoukával a přihlížel, jak se malé žluté jazýčky nedočkavě natahují, olizují borové dřevo, přikrmují se hořlavou pryskyřicí obsaženou ve dřevě a vteřinu od vteřiny jsou větší a nenasytnější. Sledoval, jak první z tenkých latí zachvacuje oheň, pak plameny vytryskly a chtivě se plazily po lanech tvořících zábradlí mostu a natahovaly se i po tlustých lanech ukotvení. Dehet začal syčet. Rozehříval se, kapky kanuly do plamenů a pokaždé zazářily jasným modrým zábleskem.

Spokojen s tím, že první oheň hoří dobře, přeběhl Will na druhou stranu, kde znovu zapracoval s ocílkou a křesacím kamenem. Horác s Evanlyn opět spatřili jasné záblesky a pak malou, rychle se zvětšující žlutou skvrnu.

Willova postava se nyní zřetelně rýsovala proti plamenům dvou ohňů – vzpřímeně stál a kousek ustoupil, aby se přesvědčil, že oba ohně neuhasnou. Věž a lano na pravé straně se už rozhořely tak, že z nich stoupal dým. Will byl konečně spokojený, vzal si luk a toulec, rozběhl se přes most na opačnou stranu a na úzkých trámech téměř ani nezpomalil.

Když dorazil na konec, ohlédl se, aby se na dálku pokochal svým dílem. Pravé lano prudce hořelo. Náhlý poryv větru vyslal vysoko do vzduchu spršku jisker. Oheň na levé straně zdaleka nehořel tak dobře. Buď to způsobilo nějaké nedopatření, nebo větrný vír, ale plameny se na té straně k nadehtovanému lanu nedostaly. Možná že dřevo, které použili, bylo vlhké. Sledovali, jak oheň pod lanem na levé straně zvolna skomírá v pouhé řeřavé uhlíky.

Dvacet

Gilan odvrátil zrak od královny utrápené tváře. Všichni, kdo byli ve stanu, viděli královu bolest, když pochopil, že jeho dceru zabili Morgarathovi wargalové. Gilan pohlédl na ostatní, hledal u nich nějakou podporu. Dobře viděl, že všichni se vyhybají pohledu do králových očí.

Duncan povstal ze židle, přešel ke vchodu do stanu a zahleděl se k jihozápadu, jako by tam v dáli mohl spatřit svoji dceru.

„Kasandra odjela na návštěvu do Celtiky před osmi týdny,“ řekl. „S princeznou Madelydd jsou přítelkyně. Když začaly ty potíže s Morgarathem, myslel jsem si, že tam bude v bezpečí. Neměl jsem důvod povolávat ji zpět.“ Obrátil se opět k přítomným a upřel pohled na Gilana. „Mluv. Pověz mi všechno, co víš...“

„Můj pane...“ Gilan se odmlčel a urovnával si myšlenky. Věděl, že musí králi povědět co nejvíc. Zároveň mu však nechtěl zbytečně působit bolest. „Ta dívka nás zahlédla a přišla k nám. Poznala, že Will a já jsme hraničáři. Podle všeho se jí podařilo uniknout, když na ně zaútočili wargalové. Řekla, že ostatní byli...“

Váhal. Nemohl mluvit dál.

„Pokračuj,“ vybídl ho Duncan. Hlas měl pevný. Už se opět ovládal.

„Řekla, že wargalové je zabili, můj pane. Všechny,“ dokončil Gilan spěšně. Cítil, že bude lepší, když to sdělí rychle. „Podrobnosti nám neřekla. Nedokázala to. Byla vyčerpaná – na těle i na duchu.“

Duncan kývl. „Ubohé děvče. Muselo být hrozné něco takového sledovat. Je to dobrá služebná – vlastně spíš Kasandřina přítelkyně,“ dodal tiše.

Gilan měl potřebu mluvit s králem dál, chtěl mu povědět každíčkou podrobnost, kterou o ztrátě jeho dcery věděl. „Nejdřív jsme ji málem pokládali za chlapce,“ řekl, když se mu vybavil okamžik, kdy Evanlyn přišla do jejich tábora. Duncan zmateně vzhlédl.

„Za chlapce?“ divil se. „S tou její záplavou zrzavých vlasů?“

Gilan pokrčil rameny. „Zkrátila si je. Zřejmě proto, aby vypadala jinak. V podhůří celtických hor je teď plno všelijakých pobudů, loupežníků a také wargalů.“

Měl dojem, že tu něco nesouhlasí. Byl k smrti unavený, nesmírně toužil po spánku a jeho hlava nepracovala, jak by měla. Král ale řekl něco, co nesedělo. Něco, co...

Potřásl hlavou, aby se pročistila, ale podklesla pod ním kolena a byl rád, že Haltova ruka ho pohotově podepřela. Duncan si toho pohybu všiml a okamžitě zvedl ruce v omluvném gestu.

„Hraničáři Gilane,“ oslovil ho, přistoupil k němu a podal mu ruku. „Odpusť mi. Jsi vyčerpaný a já tě tu zdržuji kvůli své osobní bolesti. Halte, dohlédni prosím, aby se Gilan najedl a odpočinul si.“

„Ještě Blaze...“ vzpomněl si Gilan na svého koně, který čekal před stanem. Halt ho uklidňoval.

„To je v pořádku. O Blaze se postarám.“ Ještě jednou pohlédl na krále a kývl hlavou směrem k Gilanovi. „Dovolí Vaše Veličenstvo?“

Duncan je pokynem ruky oba propustil.

„Ano, Halte, prosím. Postarej se o svého druha. Prokázal nám dobrou službu.“

Když oba hraničáři vyšli ze stanu, Duncan se obrátil k ostatním svým poradcům. „Pánové, nyní se pokusíme v tomto posledním Morgarathově tahu najít nějaký smysl.“

Baron Thorn vrhl rychlý pohled na ostatní – hledal, a také získal, podporu, aby mohl vystoupit jako mluvčí. „Můj pane,“ řekl rozpačitě, „možná bychom vám měli dopřát trochu času, abyste se s tou zprávou vyrovnal...“ Další členové rady dávali tlumenými hlasy najevo souhlas s tímto návrhem, Duncan však důrazně zavrtěl hlavou.

„Jsem král,“ řekl prostě. „A u krále jsou soukromé záležitosti na posledním místě. Na prvním místě jsou záležitosti království.“

* * *

„Uhasl!“ zvolal Horác s bolestným zklamáním.

Všichni tři se dívali, v zoufalé naději, že se mýlí, že je oči nějakým způsobem klamou. Byla to však pravda. Oheň pod levou věží pohasl v malou hromádku řevavých uhlíků. Druhá strana byla naproti tomu celá v plamenech a oheň prudce šplhal po dehtem napuštěných postranních lanech k tlustému závěsnému lanu, které drželo pravou stranu mostu. A vskutku – jak mohli vidět, jedno ze tří lan, z nichž bylo nosné lano spleteno, prohořelo, a pravá strana mostu povážlivě vrzala.

„Třeba bude jedna strana stačit?“ s nadějí v hlase řekla Evanlyn. Will však nespokojeně vrtěl hlavou a přál si, aby se i druhý oheň znovu rozhořel.

„Věž na pravé straně je poškozená, ale pořád je použitelná,“ vysvětloval. „Když zůstane levá strana nepoškozená, dokážou pořád ještě přejít sem na druhou stranu. A pokud se jim to povede, mohli by most opravit dřív, než my stihneme varovat krále Duncana.“

Odhodlaně si navlékl luk na rameno a znovu vyrazil k mostu.

„Kam jdeš?“ zeptal se Horác a s nedůvěrou se díval na poškozenou stavbu. Teď, když shořelo hlavní lano na pravé straně, most se viditelně nakláněl dolů. Jen co tu otázku vyslovil, most se opět zatřásl a sesunul se ještě o kousek níž do propasti.

Will se zastavil a balancoval na holém trámu nad hlubinou.

„Budu to muset znovu zapálit,“ řekl. „Musíme mít jistotu, že na druhé straně nezbylo nic, co by mohli použít.“

A s těmi slovy se rozběhl na druhý konec. Horácovi se udělalo mdlo, když viděl, jak rychle Will přebíhá přes výrazně prohnutou část mostu a pod nohama nemá nic víc než úzký trám. Pak s horečnou netrpělivostí oba s Evanlyn sledovali, jak Will přidřepl u řetavých uhlíků. Začal je rozdmýchávat, sehnul se a foukal do nich, dokud se v hromadě ohořelých třísek nezamihotal drobný jazýček plamínku.

„On to dokázal!“ zajásala Evanlyn. Ztichla však, když mihotání ustalo. Will se znovu shýbl a začal do uhlíků slabě foukat. Právě postranní lano o další kousek povolilo, most se zakýval a nahnul se ještě víc doprava.

„Honem! Honem!“ drmolil pro sebe Horác, sledoval Willa a pořád přitom zatínal a rozevíral pěsti.

V tu chvíli Cuk tiše zaržál.

Horác i Evanlyn se otočili a podívali se na koníka. Kdyby to byl některý z jejích koní, nevšímali by si toho. Věděli však, že Cuk je vycvičený být potichu, ledaže...

Ledaže! Horác se zadíval do míst, kde se Will skláněl nad doutnajícím ohněm. Cukovo varování určitě neslyšel. Evanlyn chytla Horáce za ruku a ukazovala prstem.

„Podívej!“ vyhrkla a on sledoval její ukazovák mířící k ústí tunelu, kde se objevil záblesk světla. Někdo sem jde! Cuk zahrabal kopytem a znovu zaržál, tentokrát trochu hlasitěji. Jenže Will ho přes hukot ohně na pravém závěsném laně neslyšel. Evanlyn se rozhodla.

„Počkej tady!“ řekla Horácovi a vyrazila přes dřevěné trámy mostu. Postupovala opatrně, srdce měla až v krku, jak se stavba nakláněla a houpala. Pod ní byla jen černá prázdnota a úplně

dole slabý stříbřitý lesk řeky, která se divoce řítí po dně Trhliny. Evanlyn zakolísala, ale pak se narovnala a šla dál. K široké části mostu jí zbývalo jen deset kroků. Teď šest. Poslední čtyři.

Most se znovu zahoupal a ona se předklonila, s rukama rozpaženýma, aby udržela rovnováhu, a prožila chvilku hrůzy, když se kymácela nad strašlivou propastí. Za sebou zaslechla Horácův varovný výkřik. Zhluboka se nadechla a vydala se k bezpečnému dřevěnému povrchu mostu, kde sebou plácla na drsná borová prkna.

Srdce jí divoce bušilo z toho, jak málo scházelo, aby se zřítíla, ale vyškrábala se na nohy a pádila přes most. Když se přibližovala, Will vycítil její pohyby a vzhlédl. Udýchaně ukazovala k ústí tunelu.

„Jdou sem!“ vyhrkla. A nyní vyšlo najevo, že matné záblesky světla z tunelu pocházejí od několika hořících pochodní – objevila se skupina postav. Zastavily se v ústí tunelu, křičely a ukazovaly na plameny šlehající vysoko nad most. Evanlyn jich napočítala šest a podle neohrabané kolébaté chůze usoudila, že se jedná o wargaly.

Wargalové se rozběhli k mostu. Měli to ještě docela daleko, ale blížili se strašně rychle. A Evanlyn věděla, že za nimi jsou určitě další.

„Musíme utéct!“ volala a tahala Willa za rukáv. Will však její ruku nevrle setřásl. Už zvedal luk a toulec, zavěsil si toulec přes rameno a přesvědčil se, že tětíva je řádně upevněná.

„Běž zpátky!“ řekl jí. „Já zůstanu tady a zdržím je.“

Ještě ani nedomluvil a už vkládal šíp do tětivy, snad ani nezamířil a se zasvištěním vyslal šíp na wargala, který běžel v čele. Šíp se zabodl wargalovi do prsou a ten se svalil, jednou krátce vykřikl a potom ztichl.

Jeho druhové se zastavili a zírali na šíp. Obezřetně se rozhlíželi kolem a pátrali, odkud přilétl. Jejich prostoduchá přímočará mysl jim napovídala, že to může být past. Malou postavu na kraji mostu zatím nedokázali rozeznat. A zatímco se rozhlíželi, ze tmy prisvištěly další tři šípy. Ocelové hroty dvou

šípů se zajiskřením udeřily do skal. Třetí se jednomu z wargalů vzadu zapíchl do paže. Wargal zařval bolestí a klesl na kolena.

Wargalové byli bezradní. Přišli na průzkum, protože si všimli záře a dýmu nad horou, která oddělovala jejich tábor od mostu. Teď po nich stříleli neviditelní lučištníci. Jelikož tu nebyl nikdo, kdo by jim nařídil postupovat vpřed, sami se rozhodli rychle se stáhnout do úkrytu v ústí tunelu.

„Odcházejí!“ řekla Evanlyn Willovi. Jenže on už to věděl a znovu klečel na kolenou a horečně se snažil vzkřísit oheň.

„Musí se to rozhořet celé!“ mumlal. Evanlyn poklekla vedle něj a začala z napůl ohořelých odřezků a větších kousků dřeva stavět špičatou hranici.

„Ty dávej pozor na wargaly!“ řekla. „Já se postarám o tohle.“

Will se rozmýšlel. Tohle byl vlastně oheň, který Evanlyn stavěla jako první. Na chvíli zapochyboval, jestli předtím svoji práci provedla dobře. Potom pohlédl k ústí tunelu, viděl, že se tam opět něco hýbe, a pochopil, že Evanlyn má pravdu. Popadl luk a vyrazil, aby se skryl v nedalekých skalách, ale Evanlyn ho zadržela.

„Tvůj nůž!“ vyhrkla. „Nech mi ho tu.“

Neptal se proč. Zlehka vysunul nůž z pouzdra a hodil ho na most vedle ní. Potom se přesunul ke skalám. Když opouštěl most, ucítil, že se zase zachvěl, jak hlavní lano opět o kousek povolilo. Tiše proklínal vrtochy větru, který jeden oheň rozdmýchal a druhý uhasil.

Čtyři zbylé wargaly povzbudilo, že během posledních pěti minut jim kolem uší nesvištěly žádné šípy, takže se znovu vynořili z tunelu a opatrně postupovali vpřed. Bez rozumného vedení a s klamným pocitem vlastní početní převahy se drželi blízko u sebe a byli snadným terčem. Will třikrát vystřelil a mířil pečlivě.

Každá střela našla svůj cíl. Wargal, který přežil, pohlédl na své druhy a pak se nemotorně schoval za skály. Will vyslal další šíp – odrazil se od žulové skály přímo nad wargalovou hlavou, což ho přimělo zůstat, kde byl.

Will se podíval do toulce. Zbývalo mu šestnáct šípů. Nic moc, pokud wargalové poslali pro posily. Pohlédl na Evanlyn. Zdálo se, že oživení ohně jí jde trýznivě pomalu. Chtělo se mu zakřičet na ni, ať si pospíší, jenže si uvědomil, že kdyby to udělal, nanejvýš by ji zneklidnil a trvalo by jí to ještě déle. Pohlédl zpět k tunelu, ruka svírající luk se mu střídavě napínala a uvolňovala.

Objevily se další čtyři postavy, vyběhly ven a ihned se rozptýlily, aby netvořily skupinku a tím i snadný cíl. Will zvedl luk, rychle zamířil a vypustil šíp na postavu nejvíc vpravo. Tiše zasykl zlostí, když šíp prolétl běžící postavě za zády. Pak mu zmizela za skálou.

Will v duchu děkoval za týdny a měsíce výcviku, na kterých trval Halt, protože další šíp byl v okamžení venku z toulce a založený v těživě. Jenže i zbylí tři běžci se ztratili.

Teď se jeden z prostředních zvedl a vyrazil vpřed. Willova střela, vypuštěná bez míření, projela vzduchem těsně nad jeho hlavou a on se hbitě skryl. Pak se pohnul další na levé straně a skočil do úkrytu dřív, než Will stačil vystřelit. Jak se rychlými přískoky pohybovali vpřed, Willovi se rozbušilo srdce. Snažil se zhluboka dýchat a klidně přemýšlet. Čas ke střelbě přijde na posledních čtyřiceti krocích, kde není tolik možností k úkrytu a šípy budou na kratší vzdálenost létat rychleji, a tak bude těžší se jim vyhnout. Willovi prudce tlouklo srdce v hrudi. Vzpomněl si, jak posledně – před pouhými několika týdny – strach způsobil, že netrefil. Rysy mu ztvrdly, když se rozhodl, že se to nesmí opakovat.

„Zůstaň klidný,“ poroučel si a snažil se představit si, jak ta slova říká Haltův hlas. Další z postav se rychle o kousek přemístila a tentokrát, když ji zřetelněji osvětlilo světlo ohně, Will střelu zadržel, protože jeho oči potvrdily předchozí podezření.

Noví příchozí nebyli wargalové. Byli to Skandijci.

Dvacet jedna

Zcela vyčerpaný Gilan spal šest hodin jako dřevo ve stanu, do něhož ho zavedl Halt. Za celou tu dobu se ani jednou nepohnul. Jeho mysl i tělo byly v naprosté nečinnosti, při důkladném odpočinku nabíraly nové síly.

Po šesti hodinách už spánek nebyl tak tvrdý a Gilanovi se začaly zdát sny. Zdálo se mu o Willovi, Horácovi a o dívce Evanlyn. Byl to však divoký, zmatený sen a oni byli v zajetí wargalů, připoutaní jeden k druhému, a vedle stáli dva lapkové, Bart a Carney, a chechtali se.

Gilan se obrátil na bok a něco ve spánku zamumlal. Halt seděl opodál a opravoval pérové letky šípů. Teď zvedl oči a viděl, že mladý hraničář stále spí, a tak se vrátil ke své práci. Gilan znovu něco zamumlal, potom ztichl.

Ve snu viděl služebnou Evanlyn, tak jak ji popsal král – dlouhé neostříhané vlasy jí splývaly na záda, husté, lesklé a rudé.

A pak se posadil, úplně probuzený.

„Můj bože!“ vykřikl na udiveného Halta. „To není ona!“

Halt zaklel, protože rozlil husté lepidlo, jímž připevňoval brky husího peří k dřívům šípů. Gilanův nečekaný výkřik ho

překvapil. Ted' utíral lepkavou hmotu a trochu našťvaně se otočil ke svému příteli.

„Nemohl bys mě příště upozornit, až se budeš chystat takhle zařvat?“ požádal nevrle. Jenže to už byl Gilan venku z postele a natahoval si kalhoty a košili.

„Musím ke králi!“ vyhrkl. Halt zpozorněl, nebyl si úplně jistý, jestli u Gilana nejde o projev náměsíčnosti. Mladý hraničář se protáhl kolem něj, spěšně vyrazil do noci a cestou si ještě zastrkoval košili do kalhot. Halt se neochotně vydal za ním.

Když dorazili ke královu stanu, došlo k malému zdržení. Před několika hodinami se vystřídala hlídka a noví strážní Gilana od vidění neznali. Halt vše urovnal, ale až když ho Gilan ujistil, že je opravdu životně důležité, aby navštívil krále Duncana, ačkoli to znamená probudit ho ze zaslouženého spánku.

Jak se ukázalo, král navzdory velmi pokročilé hodině nespál. Když Gilana vpustili do královského stanu – bosého, rozčuchaného a s několika rozepnutými knoflíky u košile – král se svým nejvyšším velitelem právě probíral možné důvody nájezdů do Celtiky. Sir David se zděsil, když viděl, jak jeho syn vypadá.

„Gilane! Co tady u všech všudy děláš?“ ptal se rozčileně, ale Gilan zvedl ruku, aby jeho další slova zadržel.

„Jen chvilku, otče,“ požádal. Potom se obrátil ke králi a pokračoval: „Pane, když jste předtím mluvil o dívce Evanlyn, řekl jste ‚zrzavé‘ vlasy?“

Sir David hledal pohledem vysvětlení u Halta. Zkušený hraničář pokrčil rameny a sir David se otočil zpět ke svému synovi. Bylo jasné vidět, že se zlobí.

„Co na tom záleží?“ spustil. Gilan ho však znovu umlčel a dál mluvil ke králi.

„Ta dívka, která si říkala Evanlyn, byla plavovláska, pane,“ řekl prostě. Tentokrát rozzlobeného bojového mistra pokynem ruky umlčel sám král Duncan.

„Plavovláska?“ zeptal se.

„Ano, pane. Vlasy si zkrátila, jak jsem říkal, ale byla plavovláska. A oči měla zelené,“ dodal Gilan. Pozorně Duncana sledoval a viděl, že jeho slova mají pro krále význam. Král chvíli přemýšlel, tvář skrytou v dlani. Potom promluvil a v hlase mu zazněla stopa naděje.

„A její postava? Štíhlá, je to tak? Malého vzrůstu?“

Gilan nadšeně přikyvoval. „Jak jsem řekl, pane, málem jsme ji měli za kluka. Nejspíš se rozhodla vystupovat jako služebná, protože si myslela, že to tak bude bezpečnější.“ Ted' už chápal drobné odmlky v Evanlynině řeči i to, proč měla větší rozhled v záležitostech království a strategii, než by se dalo očekávat u většiny služebnictva.

Halt a sir David postupně začínali chápat význam toho, co tu bylo řečeno. Král se podíval z Gilana na Halta, pak na Davida a opět na Gilana.

„Moje dcera žije,“ řekl tiše. Nastalo dlouhé ticho. Konečně promluvil sir David.

„Gilane, s jakým odstupem za tebou jeli ti dva učňové a ta dívka?“

Gilan uvažoval. „Asi tak dva dny jízdy, otče,“ odhadoval a následoval otce ke stolu s mapou, kde ukázal místo, kam nejdál se podle něj mohli zatím dostat Will, Horác a Evanlyn. Sir David se ihned ujal rozhodování, určil posly, kteří měli vzbudit velitele kavalerie a vyřídit mu, aby okamžitě vypravil jízdní doprovod.

„Pane, vyšleme družinu pátých kopiníků, aby je přivedli,“ oznámil králi. „Když do hodiny vyjedou a pojedou celou noc, mohli by se s nimi setkat někdy zítra v poledne.“

„Já je doprovodím,“ ihned se nabídl Gilan, a jeho otec kývl na souhlas.

„Doufal jsem, že to řekneš.“ Uchopil krále za ruku a usmíval se, upřímně potěšený výrazem úlevy ve tváři vysokého muže. „Nedokážu vyjádřit, jak mě to těší, pane,“ řekl. Král na něj pohlédl, trochu jako omámený. Ještě před chvílí jeho duše truchlila nad ztrátou milované dcery Kasandry. Ted' jako zázrakem byla jeho dcera navrácena k životu.

„Moje dcera žije,“ řekl znovu král. „Je v bezpečí.“

* * *

Evanlyn se skrčila za hromadou dřeva vedle lana, které tvořilo zábradlí mostu. Čas od času zaslechla tupé zadrnčení Willova luku, když vystřelil na blížícího se nepřítele, ale nutila se nezvedat hlavu a soustředovala se na svůj úkol. Věděla, že je to poslední možnost, jak oheň obnovit. Kdyby ona teď selhala, znamenalo by to pro království velikou pohromu. A tak pečlivě skládala dřevo, přesvědčovala se, že mezi jednotlivými kusy jsou dostatečné mezery, aby měl oheň správný tah. Tentokrát nepotřebovala žádné odřezky, které by posloužily jako troud, protože několik kroků od ní se nacházel dokonalý zdroj ohně. Hlavní lano na pravé straně stále prudce hořelo.

Když usoudila, že dřevo je správně navršené, vzala Willův saxonský nůž a odřízla několik dlouhých kusů dehtem napuštěného lana ze zábradlí mostu. Bylo slabší než mohutné závěsné lano, které by se jí asi nepodařilo v tak krátkém čase přerezat.

S kusy lana hbitě přeběhla most k prudkému ohni na druhé straně. Zapálit je od něj byla hračka. Pak utíkala zpátky ke své hromadě dřeva, pokládala zapálené kusy lana kolem ní a zastrkávala je do mezer, které nechala mezi kusy dřeva. Plameny jí přitom olizovaly prsty, ale ona jen skousla ret a bolesti si nevšímala, protože potřebovala mít jistotu, že oheň bude dobře hořet.

Plamínky krmené dehtem mezi dřevem jiskřily, mihotaly se a potom se rozhořívaly. Chvilí je rozfoukávala, až se pevně usadily a tenčí třísky prudce vzplály. Pak začala hořet i větší prkna. Na několika místech chytlo zábradlí a jazyky plamenů nyní vystřelovaly k tlustému závěsnému lanu, živily se dehtem a začaly lano olizovat a potom vyběhly vzhůru k místu, kde bylo připevněno k dřevěné věži.

Až teď měla Evanlyn čas zjišťovat, kde je Will. Očima oslněnými ohněm ho vnímala pouze jako rozmazanou skvrnu za kusem skály, ve vzdálenosti necelých deseti kroků. Sledovala, jak se vztyčil a vystřelil šíp. Zahleděla se do okolní tmy, ale žádné útočníky neviděla.

Most se jí pod nohama zatřásl. Střední část se nebezpečně nahnula, protože druhý ze tří pramenů pravého závěsného lana prohořel a celá stavba se ještě víc nachýlila. Nezbývalo jim moc času, aby se dostali na druhou stranu, kde na ně čekal Horác s Cukem. Musela Willa varovat.

Se saxonským nožem v ruce se jak o závod hnala k místu, kde se Will krčil mezi skalami s očima upřenými do tmy, aby mu neunikl žádný pohyb. Když k němu dorazila, rychle se na ni podíval.

„Druhá strana hoří,“ oznámila. „Musíme se dostat pryč.“

Zachmuřeně potřásl hlavou a potom bradou ukázal ke skupině balvanů asi čtyřicet kroků od nich.

„Teď to nejde,“ řekl jí. „Jeden z nich se dostal za ty skály. Když utečeme, mohlo by se mu podařit most zachránit.“

Koutkem oka Evanlyn postřehla rychlý pohyb nalevo od nich. Honem tam ukázala.

„Tamhle je!“ zvolala. Will kývl hlavou.

„Já ho vidím,“ odpověděl klidně. „Snaží se mě vyprovokovat, abych vystřelil. Jakmile bych po něm vystřelil, ten, co je k nám blíž, by mě napadl. Musím počkat na něj, až se ukáže, a pak můžu vystřelit.“

Vydešeně pohlédla na Willa, protože plně pochopila význam jeho slov. „Ale to znamená, že ostatní se na nás můžou vrhnout,“ řekla. Tentokrát Will mlčel. Paniku, která se ho před chvílí začínala zmocňovat, nyní vystřídalo klidné odhodlání. V hloubi srdce byl rád – rád, že nezklamal Halta a rád, že splatil důvěru, kterou v něj zkušený hraničář vložil, když si ho vybral za svého učně.

Zadíval se dlouze na Evanlyn a ona pochopila, že je ochoten nechat se zajmout, pokud to pomůže udržet nepřítele od mostu dalších několik minut.

Zajmout, nebo zabít, dotáhla myšlenku do konce.

Za jejich zády se ozval táhlý praskot. Evanlyn se otočila a spatřila, že první lano ve spršce plamenů a jisker konečně povolilo. Strhlo s sebou prohořelou horní polovinu své věže. Byl to výsledek, který si přáli. Předtím probírali i nápad, že by pouze přesekli hlavní lana, jenže v tom případě by podstatná část mostu zůstala nepoškozena. Bylo nutné zničit obě věže. Celý most nyní visel pouze na levém závěsném laně, a i to zvolna pohlcovaly plameny. Evanlyn věděla, že za dalších pár minut bude po mostě. Přes Trhlinu opět nebude možné se dostat.

Will se pokusil zlepšit jí náladu úsměvem. Nebyl to právě úspěšný pokus. „Ty už tady víc udělat nemůžeš,“ řekl jí. „Přejdi na druhou stranu, dokud je ještě čas.“

Rozmýšlela se. Strašně moc toužila odejít, ale zároveň se jí nechtělo nechat tam Willa samotného. Je to ještě kluk, napadlo ji, ale je ochoten obětovat se pro ni a pro království.

„Běž!“ řekl důrazně. Otočil se k ní a postrčil ji. A teď zjistila, že se mu v očích vlastně třpytí slzy. I její oči se naplnily slzami a všechno viděla rozmazaně. Zamrkala, aby slzy potlačila, a právě v tu chvíli postřehla, že z ohněm osvětlené tmy letí ostrý kámen.

„Wille!“ vykřikla varovně, jenže už bylo pozdě. Kámen Willa zasáhl ze strany do hlavy. Will překvapeně hekl, potom obrátil oči v sloup a sesunul se jí k nohám. Z hlavy se mu řinula krev. Evanlyn slyšela, jak se k ní z několika směrů blíží rychlé kroky, odhodila saxonský nůž a šmátrala na zemi po Willově luku. Pak ho našla a snažila se založit šíp, ale vtom ji popadly hrubé ruce, vyrazily jí luk a pevně přitiskly paže k bokům. Skandijec jí držel medvědíím stiskem, obličej měla přitlačený k drsné ovčí kůži jeho kazajky, která páchla žluklým tukem, kouřem a potem, až se Evanlyn málem udusila. Vzpouzela se, kopala nohama a trhala hlavou, pokoušela se muže odstrčit, ale nebylo to nic platné.

Will ležel nehybně v prachu vedle ní. Bezmocně, zlostně a nešťastně se rozvzlykala a slyšela, jak se Skandijci chechtají.

Vzápětí se ozval další zvuk, a smích je přešel. Stisk rukou, které ji svíraly, trochu povolil, a Evanlyn se mohla i podívat.

Bylo to táhlé, skřípavé sténání a přicházelo od mostu. Závěs na pravé straně už vzal za své a celá stavba teď visela pouze na levé věži, už notně poničené ohněm. Na takové zatížení nebyla věž stavěna. Se závěrečným mohutným prasknutím se věž rozlomila v půli a most, lana i všechno ostatní se zvolna hroutilo do hlubin Trhliny. Zůstal jen déšť jisker, které poletovaly tmou.

Dvacet dva

Gilan netrpělivě přihlížel, jak jezdecká setnina po čtvrt hodinové přestávce opět nasedá na koně. Byl jak na jehlách, ale věděl, že koně i muži potřebují odpočinek, mají-li pokračovat vražedným tempem, které nasadil. Už byli na cestě půl dne a Gilan odhadoval, že Willovu skupinku by měli potkat někdy brzy odpoledne.

Přesvědčil se, že všichni jezdci nasedli, a otočil se ke kapitánovi vedle sebe.

„Nuže, kapitáne,“ řekl mu. „Vyrazíme.“

Kapitán se vlastně už nadechoval, aby vydal povel, když se z čela oddílu ozvalo zvolání.

„Jezdci na obzoru!“

Mezi muži na koních to zvědavě zašumělo. Většina z nich vůbec nevěděla, čeho se jejich výprava týká. Vytáhli je z postelí těsně před úsvitem a bylo jim řečeno, ať nasednou a vyjedou.

Gilan se postavil v třmenech, zastínil si oči před poledním sluncem a upíral zrak směrem, kam kavalérista ukazoval.

K hranici s Celtikou ještě nedorazili, projížděli otevřenými pastvinami s ojedinělými skupinkami stromů. Gilanovy bystré

oči na jihozápadě rozeznávaly malý oblak prachu a cválající postavu před ním.

„Ať je to kdo je to, má naspěch,“ podotkl kapitán. Pak hlas zepředu oznámil další podrobnosti.

„Tři jezdci!“ zakřičel. Gilan ale už viděl, že hlášení není zcela přesné. Koně byli tři, ale jezdec jen jeden. Žaludek se mu nepříjemně sevřel.

„Máme jim vyslat někoho naproti, pane?“ zeptal se kapitán. V nejistých časech nebylo vždy moudré nechat neznámého člověka vjet doprostřed jednotky. Jezdec se však už přiblížil a Gilan ho poznal. A co bylo důležitější, poznal i koně, na kterém jezdec jel: malý, huňatý, se soudkovitým tělem. Byl to Cuk, Willův pony. Jenže na něm neseděl Will.

Celo jízdy se už rozvinulo a vojáci měli v úmyslu jezdce zastavit. Gilan tiše požádal kapitána: „Řekněte jim, ať ho nechají projet.“

Kapitán hlasitě zopakoval rozkaz a jezdci se rozestoupili. Udělali tak Horácovi cestu a on spatřil malou skupinu důstojníků kolem vojenského praporu. Zamířil k nim a zastavil hraničářského koně před nimi. Další dva koně, v nichž nyní Gilan poznal původního Horácova koně a nákladního ponyho, na němž jela Evanlyn, následovali za Cukem na otěžích z provazu.

„Chytili Willa!“ chraptivě volal Horác, když ve velitelské skupině poznal Gilana. „Chytili Willa a Evanlyn!“

Gilan krátce zavřel oči, cítil, jak mu srdcem projela bodavá bolest. I když odpověď znal dřív, než vyslovil otázku, zeptal se: „Wargalové?“

„Skandijci!“ odpověděl Horác. „Zajali je u mostu. Oni...“

Gilan sebou při těch slovech překvapením trhl. Překvapením a hrůzou.

„U mostu?“ ptal se naléhavě. „U jakého mostu?“

Horác namáhavě a těžce oddychoval. Střídal tři koně, přesedlal z jednoho na druhého, a přitom si ani jednou neodpočinul. Krátce se odmlčel, aby mohl popadnout dech. Pochopil, že by měl začít od začátku.

„U mostu přes Trhlinu,“ řekl. „Proto bral Morgarath do zajetí Celtiky. Stavěli pro něj široký most, aby po něm mohl převést svoje vojsko. Když jsme se tam dostali, měli ho už skoro dokončený.“

Kapitán stojící vedle Gilana zbledl. „Ty chceš říct, že přes Trhlinu vede most?“ zeptal se. Domyslet důsledky té skutečnosti do konce bylo strašlivé.

„Už ne,“ odpověděl Horác. Dýchal už pravidelněji a dokázal lépe ovládat hlas. „Will ho zapálil. Will a Evanlyn. Ale zůstali na druhé straně, aby zadrželi Skandijce a –“

„Skandijce!“ zvolal Gilan. „Co tam k čertu dělají Skandijci?“ Horácovi se nelíbilo, že mu skáče do řeči, a bylo to na něm znát.

„Šlo o předsunutou jednotku vojska, které postupuje od jižních útesů. Skandijci se chtěli připojit k wargalům, přejít po mostě a vpadnout naší armádě do týlu.“

Skupinka důstojníků jezdeckva si vyměnila pohledy. Jako zkušení vojáci si všichni uměli představit, jak zničující by to pro královské vojsko bylo.

„To je dobře, že most je pryč,“ řekl jeden poručík. Horác na něj upřel utrápený pohled – byl to mladík, nejvýš o pár let starší než on sám.

„Ale oni dostali Willa!“ vykřikl a oči se mu zalily slzami, když si vzpomněl, jak tam stál a bezmocně sledoval, jak Skandijci jeho kamaráda srazili k zemi a potom odnášeli pryč.

„A tu dívku,“ dodal Gilan. Na ni však Horác příliš nemyslel.

„Ano! Jistěže ji mají!“ potvrdil. „A je mi to líto, že ji chytili. Ale Will byl můj kamarád!“

„Tak tobě je líto, že ji chytili? Víš, kdo...“ rozhořčeně mu skočil do řeči kapitán, protože jako jeden z mála znal skutečný důvod této výpravy. Než ale stihl říct něco dalšího, Gilan ho zarazil.

„To stačí, kapitáne!“ řekl ostře. Velitel se na něj rozzlobeně podíval a Gilan se nahnul dopředu, tak aby ho nikdo jiný neslyšel.

„Čím méně lidí se teď dozví její jméno, tím lépe,“ řekl mu tlumeně a spatřil v kapitánových očích záblesk pochopení. Kdyby se Morgarath dozvěděl, že králova dcera se stala rukojmím, měl by v rukou mocný nástroj pro vyjednávání. Gilan se podíval zpět na Horáce. „Horáci, je nějaká možnost, že by ten most dokázali opravit?“ zeptal se a urostlý chlapec rozhodně zavrtěl hlavou. Byl nešťastný kvůli ztrátě kamaráda, ale z jeho hlasu bylo zřejmé, jak je na Willův čin pyšný.

„To v žádném případě,“ odpověděl. „Je zničený, úplně a nadobro. Will se postaral, aby na druhé straně nezůstalo nic. Taky proto ho chytili. Chtěl mít jistotu.“ Odmlčel se a pak dodal: „Mohli by postavit úzký provazový most, to určitě.“

Gilan se rozhodl. Otočil se ke kapitánovi.

„Kapitáne, vy s jednotkou budete pokračovat dál a přesvědčíte se, že přes Trhlinu nevede žádný další most. Nechceme, aby se přes ni dostal nějaký, třeba jen malý Morgarathův oddíl. Horác ať vám to místo ukáže na mapě. Hlídejte západní stranu Trhliny, dokud vás nepřijedu vystřídat, a vyšlete průzkumné hlídky, ať hledají další místa, kde by se dalo přejít. Moc takových nebude,“ dodal. „Horáci, ty pojedíš se mnou a podáš zprávu králi. Hned.“ Zarazil se, protože pochopil, že Horác čeká na příležitost, aby mohl ještě něco říct. Kývl na něj, ať spustí.

„Skandijci,“ řekl Horác. „Oni nejsou jen na plošině. Poslali taky jednu jednotku na sever k Trnovému lesu.“

Mezi důstojníky to opět zašumělo, protože pochopili, jak málo scházelo, aby jejich armádu postihla nevýslovná pohroma. Dvě jednotky, o nichž neměli tušení, by jim vpadly do zad. Královské vojsko by se tak dostalo do obrovských nesnází.

„Víš to jistě?“ zeptal se Gilan a Horác několikrát přikývl.

„Will je tajně vyslechl, když o tom mluvili,“ řekl. „Jejich jednotky na břehu a v bažinách jsou jenom lest. Hlavní útok plánovali do týla.“

„Tak to nesmíme ztrácet ani okamžik,“ rozhodl Gilan. „S jednotkou na severozápadě by mohly být velké potíže, kdyby o

ní král nevěděl.“ Otočil se k veliteli setniny. „Kapitáne, máte své rozkazy. Přesuňte se s jednotkou co nejrychleji k Trhlině.“

Kapitán krátce zasalutoval a vydal několik úsečných rozkazů svému sboru velitelů. Odcválali k jednotlivým oddílům a po krátké poradě, kdy Horác na mapě ukázal místo, kde stál zřícený most, se celá setnina dala do pohybu a ostrým klusem zamířila k Trhlině.

Gilan se otočil k Horácovi. „Jedeme,“ řekl stručně. Mladý bojovník unaveně kývl a potom se otočil, aby nasedl na svého vlastního koně. Cuk váhal, hrabal kopytem a sledoval, jak kavalerie odjíždí pryč – směrem k místům, kde naposled viděl svého pána. Uběhl pár nejistých kroků za nimi a potom, na Gilanovo zavolání, se neochotně vydal za vysokým hraničářem.

Dvacet tři

Willa hrozně bolela hlava. Duněly mu v ní nepřetržité, pravidelné údery a před pevně zavřenýma očima se mu míhaly blesky.

Přinutil se oči otevřít a zjistil, že se zblízka dívá na spodní okraj ovčí kazajky a zadní část vlněných kamaší pošitých kůží. Svět byl vzhůru nohama a Will pochopil, že ho někdo nese přes rameno. A ty údery způsobovaly mužovy nohy, protože běžel poklusem. Will si přál, aby muž raději šel.

Hlasitě zasténal a poklus se zastavil.

„Eraku!“ zavolal muž, který Willa nesl. „Probral se.“

Při těch slovech ho Skandijec postavil na zem. Will se pokusil udělat krok, ale kolena se mu podlomila a upadl na záda. Vůdce skupiny Erak se nad ním sklonil a prohlížel ho. Tlustý palec se dotkl očního víčka a Will cítil, jak mu doširoka rozevívá oko. Ten člověk nebyl surový. Ale nebyl ani nijak zvlášť šetrný. Will v něm nyní poznal Skandijce, který ho málem odhalil, když tajně naslouchal u jejich táborového ohně v údolí.

„Hmmm,“ bručel zamyšleně. „Nejspíš je trochu bez sebe. To byla dobrá trefa tím kamenem, Nordele,“ řekl uznale jednomu z ostatních. Skandijec, kterému to říkal, hotový obr s

blondatými vlasy pevně spletenými do dvou namaštěných copů, trčících vzhůru jako rohy, se potěšeně šklebil.

„To já už zamlada takhle lovil tuleně a tučňáky,“ prohlásil trochu samolibě.

Erak pustil Willovo víčko a odsunul se. Will teď ucítil na tváři jemnější dotyk, a když opět otevřel oči, zjistil, že se dívá na Evanlyn. Zlehka se dotýkala jeho čela, snažila se otřít suchou sraženou krev.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se, a on kývl, ale hned mu došlo, že to nebyl dobrý nápad.

„Ano,“ vypravil ze sebe a držel se, aby se nepozvracel. „Tebe taky dostali?“ zeptal se, celkem zbytečně, a ona přikývla. „A Horác?“ pokračoval tiše a Evanlyn mu položila prst na pusu.

„Utekl,“ zašeptala. „Viděla jsem ho, jak utíká, když se zřítíl most.“

Will si oddechl úlevou. „Tak jsme to dokázali? Zničili jsme ho?“

Teď byla s kývnutím na řadě Evanlyn. Při vzpomínce na to, jak se most s rachotem řítí do hlubin Trhliny, se dokonce malinko usmála.

„Je zničený,“ řekla. „Úplně a nadobro.“

Erak zaslechl posledních několik slov. Potřásl hlavou a řekl jim: „A Morgarath vám za to rozhodně nepoděkuje.“ Když Will uslyšel jméno pána Deštných a temných hor, přejel mu mráz po zádech. Tady na plošině to jméno působilo nějak zlověstněji, nebezpečněji, prostě strašidelněji. Skandijec pohlédl na slunce.

„Uděláme si přestávku,“ rozhodl. „Tady náš přítelíček bude možná tak za hodinu moci chodit sám.“

Skandijci otevřeli své vaky a vytáhli jídlo a pití. Láhev vody a malý bochníček chleba hodili Willovi a Evanlyn a ti se oba hladově pustili do jídla. Evanlyn chtěla něco říct, ale Will jí naznačil, aby byla zticha. Chtěl slyšet, o čem si povídají Skandijci.

„Tak co uděláme teď?“ zeptal se ten, kterému říkali Nordel. Erak žvýkal kus sušené ryby, zalil ho hltém ostré kořalky, kterou nosil v kožené láhvi, a pokrčil rameny.

„Pro mě za mě můžeme odsud vypadnout, jak nejrychlejc to půjde,“ řekl. „Přišli jsme jenom kvůli kořisti, a ta nebude skoro žádná, když je teď most v tahu.“

„Jestli to vzdáme, Morgarathovi se to líbit nebude,“ varoval malý, podsaditý člen skandijské skupinky. Erak jednoduše pokrčil rameny.

„Horaku, já tu nejsem kvůli tomu, abych Morgarathovi pomáhal dostat Araluen,“ odpověděl. „A ty taky ne. Bojujeme kvůli odměně, a když žádnou dostat nemůžeme, tak říkám, jdeme od toho.“

Horak sklopil oči k zemi a začal rýt v prachu u svých nohou. Když znovu promluvil, hlavu měl pořád skloněnou. „A co tyhle dva?“ zeptal se a Will zaslechl, jak se Evanlyn zprudka nadechla, když pochopila, že tím míní ji a Willa.

„Ty bereme s sebou,“ oznámil Erak. Tentokrát Horak zvedl hlavu od země, kde čmáral nesmyslné obrazce.

„A k čemu nám budou? Proč je radši prostě nenecháme wargalům?“ zeptal se a ostatní souhlasně zamumlali. Zřejmě to byla otázka, na kterou mysleli všichni. A jenom čekali, až s ní přijde někdo jiný.

„Já vám to řeknu,“ prohlásil Erak. „Já vám řeknu, k čemu nám budou. V první řadě to jsou rukojmí, ne?“

„Rukojmí!“ odfrkl čtvrtý člen skupiny, jediný, který zatím nepromluvil. Erak se k němu prudce otočil.

„Je to tak, Svengale,“ potvrdil. „Jsou to rukojmí. Hele, já mám za sebou víc nájezdů a víc výprav než vy všichni dohromady a mně se nelíbí, jak se tahle věc vyvíjí. Zdá se mi, že Morgarath až moc chytračí sám pro sebe. Všechny ty podstrčený falešný plány, kopání tajnejch tunelů, plánování nečekanejch útoků, kdy má Horth a jeho chlapi projít přes Trnovej les – to je všechno až moc zamotaný. A taková motanice není dobrá cesta, když jdete proti někomu, jako jsou Aralueni.“

„Horth přece může klidně zaútočit z toho lesa,“ prohlásil tvrdohlavě Svengal. Erak potřásl hlavou.

„To může. Nebude ale vědět, že most je pryč, že jo? Bude čekat posilu, která nikdy nedorazí. Vsadím se, že Morgarath se nepřetrhne, aby mu to sdělil. Ví, že kdyby to Horth zjistil, šel by od toho. Dejte na moje slova, ta bitva může dopadnout všelijak. V tom je ta potíž s až moc chytřejma plánama! Stačí málo a všechno se může sesypat.“

Chvilí bylo ticho, ostatní Skandijci přemýšleli o jeho slovech. Dva souhlasně pokyvovali a Erak pokračoval.

„To vám povídám, hoši, mně se nelíbí, jak se tohle vyvíjí, a já říkám, že by pro nás bylo dobrý využít příležitost a dostat se přes bažiny k moři, kde kotví Horthovy lodě.“

„A proč nejít cestou, kterou jsme přišli?“ nechápal Svengal. Jejich vůdce však důrazně potřásl hlavou.

„A s Morgarathem v patách se znova pokoušet dostat přes ty útesy?“ zeptal se pochybovačně. „Díky, ale nemám zájem. Nepočítám, že by se k někomu, kdo zdrhá, choval moc laskavě. Půjdeme s ním až k průsmyku Tří stupňů a pak, až budeme venku, namíříme si to na východ k pobřeží.“ Odmlčel se, aby měli čas to pochopit. „A tyhle dva budeme mít jako rukojmí pro případ, že by se nás někdo z Araluenu pokusil zastavit,“ dodal.

„Vždyť jsou to děti!“ posměšně namítl Nordel. „Jakou cenu mají jako rukojmí?“

„Tys neviděl ten amulet? Dubovej list, co má ten kluk?“ zeptal se Erak a Willova ruka bezděčně vyjela k dubovému lístku, který měl zavěšený kolem krku.

„To je znak hraničářů,“ vysvětloval Erak. „Patří k nim. Třeba se u nich učí. A oni se o své lidi starají.“

„A co ta holka?“ ptal se Svengal. „Ta od hraničářů není.“

„To je pravda,“ souhlasil Erak. „Je to jen holka. Ale já žádnou holku wargalům nedám. Sami jste viděli, jak vypadají. Jsou horší než zvířata, taková sebranka. Ne. Pude s náma.“

Opět bylo chvíli ticho, všichni zvažovali jeho slova. První promluvil Horak. „To je rozumný,“ souhlasil. Erak se podíval

po ostatních a viděl, že Horak mluví za všechny. Skandijci byli válečníci a tvrdí muži. Nebyli ale úplně bezcitní.

„Dobře,“ prohlásil. „Tak pokračujeme v cestě.“

Vstal a přešel k Willovi a Evanlyn, ostatní Skandijci mezitím sklízeli po skromném jídle.

„Můžeš jít?“ zeptal se Erak Willa. „Nebo tě Nordel bude muset zase nést?“

Will zlostí zčervenál a hbitě vyskočil na nohy. Okamžitě toho zalitoval. Země se pod ním zahoupala a hlava se mu zatočila závratí. Zavrával a před pádem ho zachránila jen Evanlynina pohotová ruka na jeho paži. Byl však odhodlaný nedat před svými vězniteli najevo žádnou slabost. Ovládl se a vzdorovitě pohlédl na Eraka.

„Půjdu sám,“ vypravil ze sebe namáhavě. Velký Skandijec se na něj zkoumavě zadíval. V očích měl uznání.

„Jo,“ řekl nakonec. „Troufám si tvrdit, že jo.“

Dvacet čtyři

Bojový mistr David si okusoval konce kníru a mračil se na plán načrtnutý na desce s pískem. „Já nevím, Halte,“ zapochyboval. „Je to hodně nebezpečné. Jedno z hlavních pravidel vedení války zní, nikdy netříštit vlastní síly.“

Halt pokyvoval hlavou. Věděl, že rytířova výtky je dobře míněna, že nejde o prosté odmítání. Hledat v plánu chyby a porovnávat je s možnými výhodami bylo úkolem sira Davida.

„To je pravda,“ odvětil hraničář. „Ale pravda je i to, že překvapení je mocná zbraň.“

Baron Tyler obešel stůl a posuzoval plán z jiného pohledu. Ukázal svojí dýkou na zelenou plochu, která představovala Trnový les.

„Jsi si jistý, že s Gilanem dokážete převést velký oddíl kavalerie přes Trnový les? Já žiji v domněnání, že projet se tudy nedá,“ položil pochybovačnou otázku. Halt kývl.

„Hraničáři už po léta mapují a prozkoumávají každou píd' království, můj pane,“ odpověděl baronovi. „Především ty části, o kterých si lidé myslí, že přes ně nevede žádná cesta. Severní vojsko tak můžeme překvapit. A zároveň nachytáme i Morgaratha, když se za námi neobjeví žádní Skandijci.“

Tyler dál rázoval kolem stolu, zkoumavě hleděl na načrtnuté obrazce a značky umístěné na pískové mapě.

„Ale stejně,“ namítl, „jestli Skandijci porazí Halta a kavalerii tam na severu, bude to pro nás pěkné nadělení. Vlastně budete mít proti sobě dvojnásobnou přesilu.“

Halt opět kývnutím přitakal. „To je pravda. My je ale překvapíme v otevřené krajině, takže výhoda bude na naší straně. A nezapomínejte, že s sebou budeme mít i dvě stě lučištnických jednotek. Ty trochu vyrovnají síly.“

Lučištnická jednotka byla složená ze dvou mužů: jednoho střelce a jednoho kopiníka, kteří navzájem spolupracovali. Pro nedostatečně obrněné pěšáky to byla smrtící kombinace. Lučištníci dokázali z dálky skosit velké množství nepřátel. A při boji zblízka nastoupili kopiníci a umožnili lučištníkům stáhnout se do bezpečí.

„Jenže,“ trval na svém baron Tyler, „zkusme si představit, že Skandijcům se podaří projít. Pak se karta obrátí. Budeme bojovat proti skutečnému nepříteli na severozápadě a týl nebudeme mít krytý proti Morgarathovým wargalům, kteří přijdou průsmykem.“

Arald stěží přemohl vzdychnutí. Když šlo o vedení války, byl Tyler proslavený svojí opatrností. „Na druhou stranu,“ promluvil a ze všech sil se snažil krotit netrpělivost ve svém hlase, „jestli se to Haltovi povede, Morgarath narazí právě na jeho jednotku, která přijde ze severozápadu. Bude si myslet, že odtamtud na nás útočí Skandijci, a vyvede své vojsko na pláně, aby nám vpadl do zad. A pak ho dostaneme – jednou provždy.“

Tahle vyhlídka se mu podle všeho zamlouvala.

„Pořád je to hodně nebezpečné,“ paličatě vzdoroval Tyler. Halt s Araldem se po sobě podívali a baronova ramena se pozvedla v mírném pokrčení.

Halt suše prohlásil: „Každá válka s sebou přináší rizika. Jinak to nejde.“

Baron Tyler se na něj rozzlobeně podíval. Halt jeho pohled s klidem vydržel. Když baron otevřel ústa, aby něco řekl, sir David ho předešel a rázně plácl rukavicí o dlaň druhé ruky.

„Dobrá, Halte,“ řekl. „Předložím tvůj plán králi.“

Při zmínce o králi rysy Haltovy tváře povolily.

„Jak král přijal tu novinu?“ zeptal se a sir David nešťastně pokrčil rameny.

„Pochopitelně ho to velmi zasáhlo. Nemohlo se stát nic krutějšího, když mu nejprve svitla naděje, a hned ji zase ztratil. Ale snaží se odložit soukromé záležitosti stranou a pokračovat v plnění královských povinností. Říká, že truchlit bude až pak, až tohle všechno skončí.“

„Možná ani nebude nutné truchlit,“ vmísil se Arald a David se na něj smutně usmál.

„To jsem mu samozřejmě říkal. Král si ale myslí, že je lepší nedělat si znovu marné naděje.“

Ve stanu zavládlo rozpačité ticho. Tyler, Fergus a sir David s králem hluboce soucítili. Duncan byl oblíbený a spravedlivý panovník. Halt s Araldem navíc velmi litovali, že ztratili Willa. Během pozoruhodně krátké doby se Will začlenil mezi platné členy posádky hradu Redmontu. Ticho nakonec prolomil sir David.

„Pánové, snad byste mohli začít připravovat rozkazy. Já jdu s tímto plánem ke králi.“

Zamířil k hlavní části velkého stanu a baroni i Halt rovněž odcházeli. Arald, Fergus a Tyler spěšně odkráčeli připravit rozkazy pro přesun vojsk. Halt spatřil u stanoviště stráží sklíčenou postavu v hraničářské zeleni a šedi, a tak sešel z malého návrší, na kterém stál stan, aby promluvil se svým bývalým učněm.

„Chci odjet a dostat se přes Trhlinu za nimi,“ oznámil mu Gilan.

Halt věděl, jak moc byl Gilan ztrátou Willa zasažen. Dával si za vinu, že Willa nechal samotného v celtických horách. I když mu Halt a ostatní hraničáři stále dokola opakovali, že se rozhodl správně, Gilan to odmítal vidět stejně. A Halt věděl, že Gilana teď zasáhne ještě víc, když nebude smět odjet. Jenže jako hraničáři museli v první řadě plnit povinnosti vůči království. Halt zavrtěl hlavou a stručně řekl: „Nepovoluje se.

Potřebujeme tě tady. Povedeme vojsko přes Trnový les, aby odřízlo Horthovy muže. Dojdi do Crowleyho stanu a sežeň mapy s tajnými stezkami v té části země.“

Gilan otálel, tvářil se zarputile. „Ale...“ začal namítat. Něco v Haltových očích ho však zastavilo.

„Gilane, copak sis jen na jediný okamžik myslel, že bych tu planinu nejraději nerozebral kámen po kameni, dokud bych Willa nenašel? Ale ty i já jsme složili přísahu, když jsme dostali tyhle stříbrné dubové listy, a teď se podle ní musíme zachovat.“

Gilan sklopil oči a kývl. Svěsil ramena, vzdával se.

„Dobrá,“ souhlasil. Hlas se mu zlomil a Haltovi se zdálo, že v jeho očích zahlédl stopy slz. Chvatně se otočil, dřív než by si Gilan mohl všimnout, že slzy se lesknou i v jeho očích.

„Přines ty mapy,“ požádal ho úsečně.

Dvacet pět

Čtyři Skandijci a jejich zajatci se po celý zbytek dne a část večera plahočili přes pustou, větrnou plošinu. Teprve několik hodin poté, co se začalo smrákat, vydal Erak povel k zastavení a Will s Evanlyn se vděčně sesunuli na kamenitou zem. Během dne Willa už trochu přestala bolet hlava, ale stále mu v ní tepala tupá bolest. Zaschlá krev v místě, kam dopadl kámen, nesnesitelně svědila, ale Will věděl, že kdyby se poškrábal, jen by ránu otevřel a znovu by mu začala téct krev.

Alespoň že je Erak nespoutal nebo jinak neomezil v pohybu, pomyslel si Will. Jak Skandijec prohlásil, stejně by neměli kam utéct.

„Tady se to wargalama jen hemží,“ sdělil jim drsně. „Jestli se vám chce, můžete zkusit štěstí u nich.“

Takže se drželi uprostřed skupinky. Během dne míjeli tlupy wargalů a vytrvale směřovali k severovýchodu, do průsmyku Tří stupňů. Skandijci nyní shodili na zem své těžké vaky a Nordel začal sbírat dřevo na oheň. Svengal hodil velký měděný kotlík Evanlyn k nohám a ukázal k potoku, který bublal nedaleko mezi skalami.

„Přines trochu vody,“ zavrčel na ni. Dívka na chvíli zaváhala, pak pokrčila rameny, vzala kotlík a vstala. Tiše

přítom zaúpěla, protože ji zabořily všechny unavené svaly a klouby.

„Tak pojď, Wille,“ řekla jako by nic. „Pomůžeš mi.“

Erak se hrabal ve svém vaku. Prudce otočil hlavu.

„Ne!“ vyštěkl ostře a celá skupinka na něj pohlédla. Namířil na Evanlyn špinavý ukazovák.

„Ty klidně jdi,“ řekl. „Protože ty se vrátíš. Ale ten hraničář, ten by si mohl vzít do hlavy, že za každou cenu uteče.“

Will se snažil vypadat překvapeně, i když přesně na to pomýšlel.

„Já nejsem hraničář,“ ohradil se. „Jsem jenom učeň.“

Erak posměšně odfrkl. „To vykládej, komu chceš,“ odpověděl. „Ale tam u mostu jsi kosil wargaly jako hotové hraničář. Ty zůstaneš tady, ať tě mám na očích.“

Will pokrčil rameny, mdle se usmál na Evanlyn a opět se posadil. Když se znovu opřel zády o skálu, byla to úleva. Věděl, že za pár okamžiků mu bude připadat tvrdá, hrbolatá a nepříjemná. Ale právě teď to bylo blaho.

Skandijci pokračovali v budování tábora. Zakrátko hořel pěkný oheň, a když se Evanlyn vrátila s kotlíkem plným vody, Erak a Svengal vytáhli zásoby sušeného jídla, část vhodili do vroucí vody a připravili večeři. Byl to prostý pokrm, téměř bez chuti, ale byl horký a zaplnil jim žaludky. Will s lítostí zavzpomínal na chutné jídlo z kuchyně mistra Chubba. Smutně si uvědomil, že na kuchyň mistra Chubba i na čas strávený v lese s Haltem může jen vzpomínat. Hlavou se mu míhaly různé obrázky: Cuk, Gilan, Horác. Hrad Redmont ozářený posledními paprsky zapadajícího slunce, jeho hradby z hnědele, který jako by žhnul vnitřním světlem. Do očí se mu tlačily slzy, pálily a chtěly skanout dolů. Nenápadně se je snažil utřít hřbetem ruky. Chuť jídla byla najednou ještě mdlejší.

Evanlyn zřejmě vytušila jeho sklíčenost. Ucítil, jak svou malou teplou dlaň položila na jeho ruku a věděl, že se na něj dívá. Nedokázal však pohlédnout do těch jasných zelených očí, protože cítil, jak se jeho vlastní zalévají slzami.

„Zas bude dobře,“ zašeptala Evanlyn. Will se snažil něco říct, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Tiše potřásal skloněnou hlavou, s očima upřenýma na otřískanou dřevěnou misku, kterou mu přidělili Skandijci.

Tábořili kousek od cesty, na malém kopečku. Erak prohlásil, že chce uvidět každého, kdo by se k nim hodlal přiblížit. Teď se v dáli v ohybu cesty vynořila velká skupina jezdců na koních a za ní oddíl wargalů, kteří běželi, aby s klusajícími koňmi udrželi krok. Bručivá píseň wargalů se k nim nesla s větrem a Will cítil, jak se mu na zátylku ježí vlasy.

Erak se rychle otočil k Willovi a Evanlyn a rukou jim ukazoval, ať se ukryjí mezi skály za tábořištěm.

„Dělejte, vy dva! Jestli je vám život milý, honem za skály. To je sám Morgarath na bílém koni! Nordele, Horaku, přesuňte se blízko k ohni, ať na ty dva není vidět.“

Will a Evanlyn nepotřebovali pobízet dvakrát. Po čtyřech lezli do úkrytu mezi skalami. Jak Erak poručil, dva Skandijci vstali a přemístili se do záře plamenů, aby odvrátili pozornost blížících se jezdců od dvou postaviček v pološeru.

Bručení, smíšené s klapáním kopyt a řinčením zbroje a zbraní, se přiblížilo ještě víc. Will ležel na břiše, jednou rukou přikrýval Evanlyn a stejně jako předtím si přes hlavu přetáhl kapuci pláštěnky, aby měl obličej v hlubokém stínu. Mezi dvěma velkými kameny byla malá mezera, a i když věděl, že se tím vystavuje obrovskému nebezpečí, nedokázal odolat a přitiskl k ní oko.

Výhled měl poměrně omezený. Na vzdálené straně ohně stál Erak, obrácený čelem k jezdcům. Will si uvědomil, že když se takhle postavil, byla mezi nově příchozími a místem, kde on s Evanlyn leželi v úkrytu, oslňující záře ohně. Kdyby se některý z wargalů podíval jejich směrem, zíral by přímo do plamenů ohně. Byla to dobrá lekce taktiky a Will si ji zapamatoval.

Muži na koních se zastavili. Bručení wargalů náhle utichlo. Malou chvíli nebylo slyšet vůbec nic. Potom se ozval hlas. Byl tichý a trochu připomínal syčení hada.

„Kapitáne Eraku, kam máš namířeno?“

Will měl oko přilepené ke štěrbině mezi kameny a napínal zrak, aby uviděl muže, který mluví. Ten ledový, zlý hlas musel nepochybně patřit Morgarathovi. Byl plný chladu a nenávisti. Zněl jako skřípání drápů po tlustém skle. Při tom zvuku stydla krev v žilách. Willovi se opět na zátylku zježily vlasy a cítil, jak se Evanlyn chvěje.

Pokud hlas působil stejně i na Eraka, ten to na sobě nedával nijak znát.

„Moje správná hodnost je ‚jarl‘, lorde Morgarathe,“ prohlásil klidně, „a ne ‚kapitán‘.“

„Dobrá,“ odpověděl ledový hlas, „musím si to zapamatovat, pro případ, že by to někdy pro mne mělo nějaký význam. A teď... kapitáne,“ řekl a tentokrát na hodnost položil důraz, „ptám se znovu, kam máš namířeno?“

Ozvalo se zachřestění zbroje a Will štěrbinou ve skalách viděl, jak bílý kůň popojíždí vpřed. Nebyl to bělouš se svítivou hladkou srstí, na jakém by mohl jezdit například statečný rytíř, ale sinavě bledý kůň se srstí bez lesku a bez života, mrtvolně bílý a s divokýma, neklidnýma očima. Will natáhl krk trochu do strany a podařilo se mu spatřit ruku v černé rukavici, která volně držela otěže. Víc z jezdce nezahlédl.

„Mysleli jsme si, že se k tvému vojsku přidáme u průsmyku Tří stupňů, můj pane,“ odpovídal Erak. „Počítám, že přece jen zaútočíš, i když most už nestojí.“

Při zmínce o mostu Morgarath strašně zaklel. Bílý kůň vycítil, že jeho pán má vztek, a bezděčně ukročil stranou. Will teď mohl spatřit jezdce celého.

Byl mimořádně vysoký, ale hubený, oblečený v černém. Při hovoru se Skandijci se v sedle nahrbil a sehnutá ramena spolu s černým pláštěm mu dodávala vzezření dravce.

Obličej měl hubený, se zobákovitým nosem a vysedlými lícními kostmi. Pokožka obličeje byla sinavě bílá, tak jako u koně. Vlasy měl dlouhé a bílé, zčesané dozadu z čela. Naproti tomu oči měl jako černé tůně. Jeho tvář byla hladká a ústa v sinalém obličejí vypadala jako tenká krvavá rána. Když se na něj Will díval, zdálo se, jako kdyby pán Deštných a temných

hor vycítil jeho přítomnost. Zvedl hlavu, upřel pohled dozadu za Eraka a další tři Skandijce a prozkoumával temnotu za nimi. Když ty černé oči pátraly ve tmě, Will ztuhl a málem se neodvážil ani nadechnout. Záře ohně však nad Morgarathem zvítězila a on znovu obrátil svůj pohled k Erakovi.

„Ano,“ odpověděl. „Útok bude pokračovat. Ted', když má Duncan své vojsko uspořádané v silném obranném postavení, jak si nejspíš myslí, můžeme my vyjít na pláně a potom zaútočit.“

„A v té chvíli mu Horth vpadne do zad,“ doplnil Erak a zachechtal se. Morgarath se na něj zkoumavě zadíval, hlavu skloněnou ke straně. Držením těla Willovi opět připomněl dravce.

„Přesně tak,“ potvrdil. „Bylo by lepší, kdyby z boku zaútočily dvě jednotky, jak jsem původně plánoval, ale jedna by měla stačit.“

„To si myslím taky, můj pane,“ souhlasil Erak a nastala delší odmlka. Morgaratha samozřejmě nezajímalo, zda s ním Erak souhlasí, nebo ne.

„Všechno by bylo jednodušší, kdyby nás tví krajani neopustili,“ řekl nakonec Morgarath. „Bylo mi řečeno, že Olvak se svými muži odplul zpět do Skandije. Počítal jsem s tím, že přijdou od jižních útesů a podpoří nás.“

Erak pokrčil rameny. Odmítal přijímat odpovědnost za něco, co sám nemohl ovlivnit. „Olvak je žoldněř,“ prohlásil. „Žoldněřům nemůžeš věřit. Bojují jenom za žold a kořist.“

„A co ty... ty ne?“ otázal se pohrdavý hlas. Erak narovnal ramena.

„Já budu ctít vše, co jsem slíbil,“ řekl upjatě. Morgarath se na něj znovu tiše a dlouze zadíval. Skandijec jeho pohledu čelil a nakonec to byl Morgarath, kdo uhnul očima.

„Chirath mi řekl, že u mostu jsi někoho zajal – prý mocného bojovníka. Nevidím ho tu.“ Morgarath se opět pokusil proniknout očima přes záři ohně do tmy. Erak se drsně zasmál.

„Jestli Chirath byl ten vůdce tvých wargalů, tak ho neviděl ani on,“ odpověděl posměšně. „Skoro pořád se krčil u mostu za skálou a uhýbal šípům.“

„A ten zajatec?“ zeptal se Morgarath.

„Je mrtvý,“ odvětil Erak. „Zabili jsme ho a hodili do propasti.“

„A to se mi právě vůbec nelíbí,“ prohlásil Morgarath a Willa zaplavila vlna děsu. „Raději bych ho viděl trpět za to, že zkrátil mé plány. Měli jste mi ho přivést živého.“

„No, my bysme zas byli radši, kdyby nám ty jeho šípy nesvištěly kolem hlavy. Střílet teda uměl, to se musí nechat. Jedinej způsob, jak ho dostat, byl zabít ho.“

Opět nastalo ticho a Morgarath přemýšlel o Erakově odpovědi. Očividně ho neuspokojovala. „Příště si dej pozor. Tvoje jednání se mi nelíbilo.“

Tentokrát to byl Erak, kdo mlčel. Lehce pokrčil rameny, jako by ho Morgarathova nelibost ani za mák nezajímala. Konečně se pán Deštných a temných hor chopil otěží, trhnul s nimi a divoce pobídl koně patami, aby se otočil od táborového ohně.

„Uvidíme se u Tří stupňů, kapitáne,“ zavolal. Potom, jako by si ještě dodatečně na něco vzpomněl, koně znovu obrátil. „A kapitáne, ne aby vás napadlo zběhnout. Budete s námi bojovat až do konce.“

Erak přikývl. „Řekl jsem ti, můj pane, že budu ctít každou dohodu, kterou jsem uzavřel.“

Tentokrát se Morgarath usmál, nepatrným pohybem červených rtů ve strnulém bílém obličejí. „Tím si buď jistý, kapitáne,“ řekl mrazivě.

Pak škubl otěžemi, kůň se otočil a tryskem vyrazil vpřed. Wargalové ho následovali a nocí se opět rozeznělo jejich jednotvárné bručení. Will si uvědomil, jak strašně dlouho zadržuje dech. Vydechl a podobné oddechnutí slyšel i od Skandijců.

„U boha všech bitev,“ ulevil si Erak, „ten chlap teda dovede pouštět hrůzu, jen co je pravda.“

„Vypadá, jako by už byl po smrti a v pekle,“ prohodil Svengal a ostatní přitakávali. Erak obešel oheň a postavil se nad Willa a Evanlyn, stále přikrčené za skálami.

„Tak slyšels to?“ zeptal se a Will přikývl. Evanlyn zůstávala schoulená tváří k zemi. Erak do ní šťouchl špičkou boty.

„A co ty, slečinko,“ oslovil ji. „Slyšelas to taky?“

Evanlyn teď vzhledla, po ušmudlané tváři jí z přestálého děsu tekly slzy. Bez hlesu kývla. Erak se zadíval směrem, kudy odjel Morgarath se svými wargaly.

„Tak si na to vzpomeňte, až se vám zachce pláchnout,“ řekl drsně. „Když nám utečete, nic jinýho vás nečeká.“

Dvacet šest

Uthalské pláně tvořila mírně zvlněná krajina plná luk a pastvin. Tráva byla hustá a sytě zelená. Stromů tu rostlo málo a celkovou jednotvárnost občas narušovaly pahorky nebo malé kopečky. Kus od místa, které obsadila araluenská armáda, pláně začínaly postupně přecházet v nízkou hornatinu.

Směrem blíž k bažinám, kde se shromažďovali wargalové, se vinula malá říčka. Obvykle to byl jen pouhý potůček, ale po nedávných jarních deštích byl nyní rozvodněný, takže půda před wargalským vojskem byla měkká a močálovitá, což dopředu vylučovalo možnost útoku araluenské těžké kavalerie.

Baron Fergus z Carawaye si zastínil oči před prudkým poledním sluncem a zadíval se přes pláně k průsmyku Tří stupňů.

„Je jich tam hromada,“ pronesl klidně.

„A přicházejí další,“ řekl na to Arald z Redmontu a trochu si uvolnil meč v pochvě.

Oba baroni zvolna projížděli na koních kolem čela Duncanovy sešikované armády. Arald byl přesvědčen, že pro mužstvo je povzbuzením vidět své velitele uvolněné a zabrané do běžného hovoru, zatímco nepřátelé jsou na dohled, vynořují se z úzkého horského průsmyku a rozmísťují se na pláních.

Slabě k nim doléhala zlověstná a bezeslovná píseň wargalů, kteří poklusem zaujímalí svá postavení.

„Tenhle příšerný zvuk vážně na klidu nepřidá,“ zamumlal Fergus. Arald souhlasně přikyvoval a jakoby mimoděk spočinul pohledem na mužích, kteří stáli za nimi. Armáda byla připravena, bojový mistr David jim však dal pohov. A tak jezdci sesedli z koní a pěchota i lukostřelci posedávali na travnatém svahu.

„Nemá smysl, aby stáli v pozoru na tomhle slunci a zbytečně se tím vyčerpávali,“ prohlásil David a ostatní mu dali za pravdu. Ze stejného důvodu uložil polní kuchyni, aby mužstvu vydala studenou vodu a ovoce. Mezi vojáky nyní procházely bíle oblečené postavy s košíky a měchy. Araldův pohled přešel k tělnaté postavě mistra Chubba, kuchaře z redmontského hradu, který právě dohlížel na skupinu nešťastných učňů rozdávajících mužstvu jablka. Kuchařova vařečka se jako vždy velmi často zvedala a dopadala na hlavy těch, kdo se podle jeho soudu pohybovali příliš pomalu.

„Dej tomu svému kuchaři kyj a uvidíš, že celou Morgarathovu armádu hravě rozpráší sám jednou rukou,“ poznamenal v žertu Fergus. Arald se zadumaně usmíval. Veškerá pozornost vojáků v okolí Chubba a jeho učňů byla upřená na tlustého kuchaře a jeho směšné kousky, takže vůbec nevnímali hrozivé bručení, které se neslo přes pláň. Na jiných místech byl mezi mužstvem patrný neklid a čím dál větší napětí.

Arald se rozhlédl a jeho pohled utkvěl na jednom kapitánovi pěchoty, který seděl u své jednotky. Podle skromné zbroje, kostkovaných plášťů a dvouručních mečů poznal, že pocházejí z některého severního léna. Zavolal kapitána k sobě, a když salutoval, naklonil se ze sedla.

„Dobré ráno, kapitáne,“ pozdravil nenuceně.

„Dobré ráno, můj pane,“ odpověděl velitel s výrazným severským přízvukem.

„Povězte mi kapitáne, máte mezi vašimi vojáky i dudáky?“ zeptal se baron s úsměvem. Kapitán s velmi vážnou tváří neprodleně odpověděl.

„Baže, pane. Máme s sebou McDuiga a McForna. Jako vždycky, když jdeme do boje.“

„Co kdybyste je přemluvil, aby nám zahráli pár písniček?“ navrhl baron. „Byl by to nejspíš podstatně příjemnější zvuk než to protivné vrčení tamhle odtud.“

Naklonil hlavu směrem k wargalskému vojsku a kapitánovi se na tváři objevil úsměv. Ochotně přikývl.

„Baže, pane. Dohlídnu na to. Nic nerozproudí mužstvu v žilách krev líp než dudácká písnička!“ Spěšně zasalutoval, rozběhl se ke svým mužům a volal: „McDuigu! McForne! Naberte dech a popadněte dudy! A ať už slyšíme ,Čapku s chocholem‘!“

Oba baroni zvolna pokračovali v jízdě. Za nimi se ozvalo zakvívání dud, které se plnily vzduchem. Fergus sebou trhl a Arald se na něj zazubil.

„Nic nerozproudí v žilách krev líp než dudácká písnička,“ poznamenal.

„Co se mě týče, já bych spíš skřípal zuby,“ odpověděl jeho společník a nenápadně pobídl koně patami, aby se vzdálili od pronikavého pištění dud. Když se však ohlédl po mužích za jejich zády, musel uznat, že Araldův nápad zabral. Dudy přehlušily tísnivé bručení a dva dudáci pochodující sem a tam před připraveným vojskem upoutávali pozornost všech mužů ve svém okolí.

„Dobrý tah,“ řekl Araldovi a potom dodal: „Jen pořád nevím, jestli tenhle je stejně tak dobrý.“

Ukazoval přes pláň k místu, kde wargalové po průchodu průsmykem zaujímali postavení. „Všechny moje instinkty mi říkají, že bychom na ně měli zaútočit dřív, než se stihnou sešikovat.“

Arald pokrčil rameny. O této věci se na válečné radě vzrušeně debatovalo několik posledních dní.

„Když na ně udeříme, hned jak vyjdou ven, tak je jenom zaženeme,“ namítl. „Jestli máme Morgaratha a jeho moc zničit jednou provždy, musíme počkat, až nasadí celé své vojsko.“

„A doufat, že Haltovi se podaří zastavit Horthovu armádu,“ poznamenal Fergus. „Začíná mě už nepříjemně bolet za krkem od toho, jak se pořád ohlížím přes rameno, abych se ujistil, že nemáme nikoho v týle.“

„Halt ještě nikdy nezklamal,“ připomněl Arald mírně.

Fergus neradostně přikyvoval. „To já vím. Je to pozoruhodný muž. Jenže je toho tolik, co se nemusí vydařit. Může Horthovu armádu například minout. Třeba se ještě prodírá přes Tmový les. Anebo ještě hůř, Horth mohl porazit jeho lučištníky i kavalerii.“

„Stejně nemůžeme dělat nic jiného než čekat,“ podotkl Arald.

„A nespustit oči ze severozápadu a doufat, že neuvidíme, jak se přes ty kopce valí rohaté helmice a válečné sekery.“

„Tak to je uklidňující představa,“ pokusil se Arald žertem zlehčit tíživý okamžik. Ale stejně nedokázal potlačit nutkání otočit se v sedle a ustaraně upřít zrak ke kopcům na severu.

* * *

Erak vyčkal, dokud průsmykem Tří stupňů na pláň nezačalo sestupovat posledních pár stovek wargalů, a potom pobídl svou malou družinu přímo mezi klusající obludy. Jak si Skandijci razili cestu vpřed živým proudem, který se valil úzkým klikatým korytem průsmyku, ozvalo se občas zlostné zavrčení. Důkladně ozbrojení mořští nájezdníci však odpovídali stejným vrčením a s oboustrannými sekerami zacházeli s takovou zručností, že se zuřící wargalové brzy stáhli a nechali je na pokoji.

Evanlyn s Willem klusali uprostřed skupinky, obklopeni statnými Skandijci. Willova nápadná hraničářská pláštěnka byla ukryta v jednom z vaků a oba měli s Evanlyn na sobě krátké kabáty z ovčí kůže, které jim však byly moc velké.

Evanlyniny vlasy přikryla vlněná čepice. Zatím si jich žádný wargal vůbec nevšímal, pokládali je za sluhy nebo otroky malé tlupy mořských nájezdníků.

„Vy hlavně nemluvte a koukejte jen do země!“ nařizoval jim Erak, když si razili cestu davem klusajících wargalů. Jednotvárný zpěv, pomáhající wargalům udržovat rovnoměrný krok, se odrážel od úzkých stěn průsmyku. Sílil a zase slábl, jak byli napůl unášeni proudem. Jen co budou mít průsmyk za sebou, měl Erak v plánu zamířit k východu a předstírat, že chtějí zaujmout postavení na pravém křídle wargalského vojska. Při první příležitosti se Skandijci hodlali oddělit, zmizet v nehostinných bažinách a přes močály a travnaté ostrůvky se dostat na pobřeží, kde kotvila Horthova flotila.

Zvolna postupovali vpřed klikatými ostrými zákruty průsmyku. Úzká stezka se vinula dolů přes strmé hory v délce nejméně tří mil a Will už věděl, proč to pro obě strany vždy byla velká překážka. Morgarathovi vojáci by nemohli projít ve větším počtu, pokud by se Duncan nedržel zpátky a nedovolil jim to. A stejně tak královská armáda nemohla proniknout přes průsmyk a zaútočit na Morgaratha na jeho plošině.

Černé stěny strmých, vlhkem se třpytících skal se nad nimi tyčily vysoko po obou stranách. Přímě na dno průsmyku svítilo slunce jen kolem poledne, necelou hodinu denně. Kdykoli jindy byl průsmyk chladný, vlhký a zahalený stínem. A to vše napomáhalo ukrýt před slídivýma očima přítomnost dvou mladých členů skupinky Skandijců.

Will cítil, že půda pod jeho nohama se vyrovnává, a pochopil, že se musejí nacházet někde v závěrečné části průsmyku – dole na úrovni plání. Neviděl však ani na zem pár kroků před sebou, protože byl uvězněný v neustále klusajícím davu. Prošli posledním zákrutem. Do průsmyku se zapíchly sluneční paprsky a přinutily Willa, aby si rukou zaclonil oči. Dorazili na konec, uvědomil si. Zleva do něj něco strkalo.

„Dejte se doprava!“ přikázal Erak. Nato čtyři Skandijci vytvořili lidský klín a razili cestu zástupem, aby se dostali na pravý okraj průsmyku. Jak se prodírali wargaly, několik jich

povalili. Wargalové se klopýtavě zvedali na nohy, vrčeli a zlostně mručeli. Na to však Skandijci odpovídali výhrůžkami a nadávkami.

Když se vynořili z temnoty průsmyku a udeřilo do nich sluneční světlo, Will s Evanlyn na chvíli zakolísali. Erak je opět pošťouchl vpřed, trochu teď znejistěl, protože uslyšel povědomý hlas, který poroučel wargalům, aby se postavili do šiku.

Byl tu Morgarath, sám osobně vše řídil.

„K čertu s ním!“ zaklel Erak. „Doufal jsem, že bude pryč s předsunutou částí armády. Tak pohyb, vy dva!“ Postrčil Willa a Evanlyn, aby zrychlili. Will se ohlédl. Nad hlavami wargalů rozeznal vysokou, hubenou postavu pána Temných a deštných hor, která udílela rozkazy hustému zástupu jednotvárně mručících wargalů. I tentokrát seděl na bílém koni, ale na sobě měl černý pancíř a kabátec.

Wargalové postupně vytvořili příkázané útvary a pak zaujali své místo v rámci hlavní armády. Když se Will znovu ohlédl, bledá tvář se otočila ke skupince spěchajících Skandijců a Morgarath pobídl koně směrem k nim. Vůbec nebral ohled na to, že při tom pošlapává vlastní vojáky.

„Kapitáne Eraku!“ zvolal ne příliš zvučně, ale přes bručení wargalů zněl jeho hlas pronikavě a rezavě, takže se donesl až ke Skandijcům.

„Pokračujte!“ nařizoval Erak tiše. „Tak hejbejte se!“

„Stát!“ Hlas nyní zesílil a ledový hněv, který v sobě měl, okamžitě umlčel a zastavil wargaly. Všichni kolem ztuhli na místě, a tak se neochotně zastavili i Skandijci. Erak se otočil čelem k Morgarathovi.

Pán Deštných a temných hor pobídl koně ostruhami a vehnal ho do davu. Wargalové ustupovali a uvolňovali mu cestu, a když se jim to nepodařilo, byli smeteni. Pomalu, s pohledem upřeným do Erakových očí, sestoupil Morgarath z koně. Dokonce i když jen stál na zemi, byl o mnoho vyšší než urostlý vůdce Skandijců.

„A kampak máš se svými muži namířeno dnes, kapitáne?“ zeptal se mrazivě přátelským hlasem. Erak ukázal doprava.

„Já a moji muži jsme zvyklí bojovat na pravém křídle,“ oznámil, jak nejlhostejněji dokázal. „Ale jestli to nevyhovuje, přejdu tam, kde mě potřebuješ víc.“

„Vážně?“ zeptal se Morgarath se šíravým výsměchem. „Vážně to uděláš? To je od tebe nesmírně laskavé. Ty...“ Zarazil se, hleděl na dvě postavičky, které se Skandijci marně snažili zakrývat svými těly.

„Kdo to je?“ obořil se na ně. Erak pokrčil rameny.

„Celtikové,“ řekl jako by nic. „Vzali jsme je v Celtice do zajetí a chci je prodat oberjarlovi Ragnakovi jako otroky.“

„Celtika patří mně, kapitáne. A mně patří i otroci z Celtiky. Nejsi tady proto, abys je chytil a prodával nějakému vašemu barbarskému králi.“

Skandijci kolem Willa a Evanlyn sebou při těch slovech zlostně trhli. Morgarath na nich spočinul ledovými očima a potom odvrátil pohled k tisícům wargalů kolem – všichni byli připraveni bez námitek splnit každý jeho rozkaz. Bylo to výmluvné sdělení.

Erak se pokusil ze svízelné situace vykličkovat.

„Naše dohoda zněla, že bojujeme za kořist, a k tý patří i otroci,“ trval na svém, ale Morgarath ho přerušil.

„Když bojujete!“ zařval vztekle. „Když bojujete! A ne když jen stojíte a dopustíte, aby zničili můj most.“

„Tam u mostu velel přece tvůj Chirath,“ nedal se Erak. „To on rozhod, že u něj nepostaví stráž. Byli jsme to my, kdo se snažili most zachránit, když on se schovával za skály!“

Morgarathovy oči se zasekly do Erakových a jeho hlas bylo teď sotva slyšet.

„Takhle se mnou mluvit nebudeš, kapitáne Eraku,“ ucedil. „Okamžitě se mi omluvíš. A potom...“

Zarazil se uprostřed věty. Vypadalo to, že má téměř nadpřirozeně vyvinuté smysly. Zatímco upřeně a bez jediného mrknutí zíral Erakovi do očí, postřehl zřejmě cosi někde úplně

jinde. Černé oči se teď otočily a soustředily se na Willa. Jeden bílý kostnatý prst se vztyčil a ukazoval na chlapcův krk.

„Co je to?“

Erak se podíval a cítil, jak se mu sevřel žaludek.

Pod nedopnutým límečkem se matně leskl bronz. Vzápětí něco odmrštilo Eraka stranou, jelikož Morgarath se s hadí rychlostí hnál k Willovi a chňapl po řetízku kolem jeho krku.

Will se zapotácel, zděšený nesmiřitelnou zuřivostí těch tvrdých očí. Slyšel, jak Evanlyn vedle něj vyjekla, když Morgarath civěl na malý bronzový dubový list ve své ruce.

„Hraničář!“ zařval. „To je hraničář! Tohle je jejich znak!“

„Je to jen kluk...“ začal Erak, ale Morgarath teď obrátil svůj hněv proti němu a hřbetem ruky ho prudce udeřil do obličeje.

„To není žádný kluk! Je to hraničář!“

Další tři Skandijci po té ráně vykročili vpřed, zbraně drželi připravené. Morgarath nemusel říct ani jediné slovo. Obrátil k nim své oči metající blesky a ihned se s výhružným vrčením pohnulo i dvacet wargalů s napřaženými kyji a kopími.

Erak dal svým mužům znamení, aby se uklidnili. Tvář mu po ráně od Morgaratha rudě plála.

„Tys to věděl,“ obvinil ho Morgarath. „Tys to věděl.“ Potom mu všechno do sebe zapadlo. „To je on! Zmínil ses o šípech! Když most hořel, moji wargalové se schovávali před šípy! Hraničářské zbraně! To je ten ničema, co zničil můj most!“ Jeho hlas vystoupal do rozběsněného řevu.

Willovi vyschlo v krku a srdce se mu rozbušilo hrůzou. Věděl o pověstné Morgarathově nenávisti k hraničářům – věděli o ní všichni členové sboru. Byl to shodou okolností Halt, kdo tu nenávist vyvolal, když před šestnácti lety vedl překvapivý útok proti Morgarathově armádě na Hackhamské pláni.

Erak stál před rozrušeným Černým pánem a mlčel.

Will ucítil, jak mu do dlaně vklouzla malá ruka. Evanlyn. Musel obdivovat její odvahu takhle se k němu teď přihlásit, tvář v tvář Morgarathově šílené zuřivosti a nenávisti.

Pak si zástupem wargalů prorazil cestu další kůň. Seděl na něm jeden z Morgarathových wargalských velitelů. Patřil k těm, kteří se naučili základům lidské řeči.

„Můj pane!“ volal zvláštním bezbarvým hlasem, příznačným pro všechny wargaly. „Nepřítel na postupu!“

Morgarath se k němu otočil a wargal pokračoval.

„Jejich rojnice mířit k nám, můj pane. Bitva začíná.“

Pán Deštných a temných hor se rozhodl. Vyhoupł se zpátky do sedla, pohled plný vzteku teď upíral na Willa, nikoli na Eraka.

„Tohle dokončíme později,“ prohlásil. Poté se obrátil k wargalskému seržantovi, který byl mezi těmi, kdo obklopili Skandijce.

„Hlídej tady ty zajatce, dokud se nevrátím. Ručíš mi za něj životem.“

Wargal vzdal poctu – přiložil pěst k levé straně hrudi – a potom zamručel nějaký povel. Další wargalové obstoupili skupinku Skandijců. Čtyři mořští nájezdníci se teď postavili do kruhu. Stáli zády k sobě a uprostřed kruhu byli Will s Evanlyn. Skandijci třímali zbraně, připravení k boji. Síly byly vyrovnané a oni byli odhodláni neprodat svou kůži lacino.

„Vyřídíme to později, Eraku,“ řekl Morgarath. „Jestli se pokusíte uniknout, mí vojáci vás rozsekají na kusy.“

Otočil koně na zadních a pobídl ho do cvalu napříč zástupem. Přitom rozháněl všechny, kdo mu stáli v cestě, a porážel ty, kteří nebyli dost rychlí, aby včas uskočili stranou. Když odjížděl, bylo slyšet, jak vysokým řezavým hlasem udílí rozkazy svým vojákům.

Dvacet sedm

První střetnutí obou armád nevedlo k žádnému výsledku. Královská rojnice složená z lehké pěchoty doprovázené lukostřelci zkusila postupovat proti Morgarathovu levému křídlu. Chvatně se však stáhla, když se na druhé straně seřadil prapor těžké pěchoty a dal se do pohybu proti ní.

Lehce ozbrojení vojáci z rojnice prchali do bezpečí vlastních řad, za nimi zvolna dusali wargalové. Když potom proti levému křídlu praporu wargalů klusem vyrazil oddíl těžkého jezdeckta, wargalové se z pochodového čtyřstupu přeskupili v pomalejší obranný čtverec a ustoupili.

Dalších několik hodin probíhala bitva tímto způsobem: malé jednotky opakovaně prověřovaly odolnost protivnickovy obrany. Větší jednotky přecházely do protiútoků a první útok byl neúspěšný. Arald, Fergus a Tyler seděli na koních vedle krále na malém pahorku uprostřed královské armády. Bojový mistr David se skupinkou rytířů právě podnikal jeden z četných výpadů proti wargalskému vojsku.

„Je to pořád sem a tam, už mě to unavuje,“ nevrle poznamenal Arald. Král se na něj usmál. Měl jednu z nejdůležitějších vlastností dobrého velitele: téměř nekonečnou trpělivost.

„Morgarath vyčkává,“ řekl prostě. „Čeká na Horthovo vojsko, až nám vpadne do zad. Potom zaútočí, o tom není pochyb.“

„Tak se do toho dejme sami,“ zabručel Fergus, ale Duncan zavrtěl hlavou a ukázal na pruh země bezprostředně před Morgarathovým vojskem.

„Je tam rozměklá a bahnitá půda,“ řekl. „Ta nám neumožní plně využít naši nejmocnější zbraň – kavalerii. Počkáme, až nás Morgarath napadne. Pak ho můžeme porazit na půdě, která nám bude víc vyhovovat.“

Za jejich zády se ozval naléhavý dusot kopyt. Členové královské skupinky se otočili a spatřili kurýra, jak pobízí koně vzhůru k pahorku, na němž stáli. Kurýr zpomalil, rozhlédl se, vyhledal mezi nimi světlou hlavu krále, znovu pobodl koně a nakonec před nimi hladce zastavil. Zelený kabátec, lehký pancíř a meč s úzkou čepelí prozrazovaly, že se jedná o jednoho ze zvěďů.

„Vaše Veličenstvo,“ promluvil udýchaně. „Zpráva od sira Vincenta.“

Vincent byl velitel sboru kurýrů, oddílu, který během bitvy sloužil jako královy oči i uši. Kurýři přinášeli zprávy ze všech částí bitevního pole a doručovali jim rozkazy. Duncan souhlasně přikývl a pokynul muži, ať přistoupí a předá zprávu.

Kurýr několikrát polkl a ustrašeně se podíval na krále a tři barony. Araldovi bylo okamžitě jasné, že to nebude dobrá zpráva.

„Pane,“ nejistě začal zvěd. „Sir Vincent s úctou zdraví, pane, a... zdá se, že za námi jsou Skandijci.“

Z hloučku mladších důstojníků, kteří obklopovali skupinku velitelů, se ozvalo několik překvapených výkřiků. Fergus se k nim prudce otočil. Obočí měl přísně stažené.

„Buďte zticha!“ zaburácel a hlasy zmlkly. Pobočníci se zastyděli za projev nedostatku kázně.

„Kde přesně jsou ti Skandijci? A kolik jich je?“ zeptal se klidně Duncan zvěda. Jeho klidné chování jako by se přeneslo i na kurýra. Tentokrát odpověděl s mnohem větší jistotou.

„První skupina byla spatřena na nízkém hřebeni na severozápadě, Vaše Veličenstvo. Zatím jsme jich viděli jen asi stovku. Sir Vincent se domnívá, že nejlepší přehled byste měl z malého návrší vlevo od našeho zadního voje.“

Král kývl a otočil se k jednomu z mladých důstojníků.

„Ranalde, jeďte a uvědomte sira Davida o tomto novém vývoji. Povězte mu, že přesouváme velitelské stanoviště na kopec, který navrhl sir Vincent.“

„Ano, můj pane!“ odpověděl mladý rytíř. Obrátil koně na zadních a pobídl ho do cvalu. Nato se král otočil ke svým společníkům.

„Pánové, podíváme se na ty Skandijce, ne?“

* * *

Baron Arald si zastínil oči a zíral na oddíl mužů na kopci v týlu jejich vojska. I na takovou dálku bylo možné rozeznat rohaté helmice a velké kruhové štíty, které používali mořští nájezdníci. Malá skupinka jich dokonce sestupovala po přilehlém úbočí kopce a bylo možné je dobře rozeznat.

Jako obvykle postupovali vpřed v klínovém útvaru, který byl pro Skandijce příznačný. Arald odhadoval, že na dohled je nyní několik set nepřátel, s tím, že kdo ví, kolik se jich ještě skrývá za kopci. Na bedra mu padl těžký smutek. Skutečnost, že Skandijci se objevili zde, znamenala jediné: Halt neuspěl. A protože Halta velmi dobře znal, věděl, že to pravděpodobně znamená, že prošedivělý hraničář při plnění úkolu položil život. Věděl, že Halt by se nikdy nevzdal, protože zabránit Skandijcům, aby se dostali královskému vojsku do zad, bylo životně důležité.

Duncan vyslovil to, co si mysleli všichni.

„Jsou to Skandijci, nu dobrá.“ Rozhlédl se po vrcholu kopce. „Budeme muset vybojovat obrannou bitvu, pánové,“ pokračoval. „Navrhuji, abychom začali stahovat naše muže do kruhu kolem tohoto kopce. Je to stejně dobré místo jako každé jiné, pokud máme bojovat na dvě strany.“

Všichni věděli, že nyní je jen otázkou času, kdy Morgarath vyrazí vpřed, aby je rozdrtil v pasti, kterou na ně nalíčil.

„Někdo přijíždí!“ zvolal jeden z pobočníků a všichni se otočili směrem, kterým ukazoval. Z hustých stromů při pravém okraji hřebene vyrazil osamělý jezdec. Hnalo se za ním několik Skandijců, vrhali po něm kopí a kyje. On se však tiskl ke krku svého koně, jeho šedo-zelená pláštěnka za ním ve větru vlála, a brzy pronásledovatelům ujel.

„To je Gilan,“ zamumlal baron Arald, když poznal jezdce hnědého koně. Očima marně hledal za Gilanem dalšího hraničáře v naději, že Haltovi se nějak podařilo přežít. Ale nebyl tam. Baron mírně svěsil ramena, když si uvědomil, že Gilan je zřejmě jediný, kdo přežil z celé jednotky, která se s takovou odvahou vydala do Trnového lesa.

Gilan už vjel na malou rovinku a neustále ze všech sil ujížděl směrem k nim. Viděl královskou zástavu, jak vlaje nad pahorkem, a zabočil s Blazem k ní. Za chvíli zastavil před nimi. Od hlavy k patě byl pokrytý prachem, jeden rukáv haleny měl roztržený a kolem hlavy měl omotaný krví nasáklý obvaz.

„Pane!“ vyhrkl udýchaně a úplně přitom zapomněl na jemnosti pravidel pro oslovování krále. „Halt vám vzkazuje, že –“

Dál se nedostal, protože do řeči mu skočily nejméně čtyři hlasy. Nejvíce bylo slyšet barona Ferguse.

„Halt? On žije?“

Gilan se místo odpovědi usmál. „Ale ano, pane! Je živý, a jak!“

„Ale ti Skandijci...“ namítl král Duncan a ukázal na řady mužů na vzdáleném hřebeni. Gilan se smál od ucha k uchu.

„Jsou poraženi, pane. Dokonale jsme je zaskočili a rozprášili je. Tamti muži jsou naši lučištníci, mají helmice a štíty, které jsme vzali nepříteli. To byl Haltův nápad...“

„A k čemu je to dobré?“ zeptal se břitce Arald. Gilan se s omluvnou úklonou hlavy otočil od krále k baronovi.

„K oklamání Morgaratha, můj pane,“ odpověděl. „Čeká, až uvidí, jak vám Skandijci vpadají do týlu, a teď to má mít. Také proto ti muži před chvílí předstírali, že se mě snaží zadržet.“

Naše kavalerie je hned za hřebenem. Halt navrhuje, že bude postupovat s lučištníky vpřed, vy se otočíte a on bude za vašimi zády. Potom, při troše štěstí, až Morgarath se svými wargaly zaútočí, by lučištníci a vaše hlavní armáda uvolnili cestu středem, aby mohla ukrytá kavalerie projet a udeřit na Morgaratha na otevřeném bojišti.“

„U boha, to je výborný nápad!“ nadšeně zvolal Duncan. „Dá se předpokládat, že rozvíříme tolik prachu a způsobíme tolik zmatku, že Haltovu kavalerii spatří Morgarath až ve chvíli, kdy bude před ním.“

„Potom můžeme použít těžkou kavalerii na obou křídlech, aby na wargaly zaútočila z boku.“ To promluvil sir David. Nikdo si dosud nevšiml, že se k nim připojil ve chvíli, kdy Gilan vysvětloval Haltův plán.

Král Duncan chvíli přemýšlel a popotahoval se za krátkou bradku. Potom rázně přikývl.

„Uděláme to tak!“ rozhodl. „Pánové, hned se pusťte do plnění rozkazů. Fergusi, Aralde, vezměte každý po oddílu těžké kavalerie na levé a na pravé křídlo a buďte připraveni. Tylere, vy velíte pěchotě ve středu. Postarejte se, aby věděli, že se jedná o předstíraný útok. A naříd'te jim, ať křičí a tloučou meči do štítů, až se ti ‚Skandijci‘ přiblíží. Musí to jako bitva vypadat, i jako bitva znít. Ať jsou připraveni rozestoupit se, jakmile uslyší trojí zatroubení rohu.“

„Trojí zatroubení. Ano, můj pane,“ potvrdil Tyler. Zabodl ostruhy do slabin bojového koně a odcválal, aby se ujal velení pěchoty. Duncan pohlédl na ostatní velitele.

„Tak do toho, pánové. Nemáme mnoho času.“

Ze zadu se ozvalo volání jednoho z pobočníků.

„Pane! Skandijci se hrnou z kopce dolů!“

O vteřinu nebo dvě později další jako ozvěnou zavolal:

„A wargalové se pohnuli vpřed!“

Duncan se ponuře usmál na své velitele.

„Myslím, že je načase, abychom Morgarathovi připravili malé překvapení,“ prohlásil.

Dvacet osm

Z velitelského stanoviště uprostřed své armády sledoval Morgarath zjevný zmatek v řadách královského vojska. Koně pobíhali sem a tam, muži se otáčeli na všechny strany. K armádě pána Deštných a temných hor přes pláň zaléтал zmatený křik.

Morgarath se zvedl v třmenech. V dáli na hřebeni severně od královského vojska postřehl pohyb. Muži se seskupovali a postupovali vpřed. Napínal zrak, aby lépe viděl. Byl to směr, z kterého očekával Horthův příchod na bojiště, ale kvůli prachu, který se všude zvedal a vířil, nemohl nic pořádně rozeznat.

I když převážnou část Morgarathova vojska tvořili wargalové, jejichž těla i mysli byly bezvýhradně podrobeny jeho vůli, pán Deštných a temných hor měl kolem sebe i malou družinu mužů, jimž dovolil ponechat si svou vlastní vůli při přemýšlení a rozhodování. Byli to zrádci a zločinci a pocházeli z různých končin celé země. Vrána k vráně sedá a Morgarathovu „družinu nejvěrnějších“ tvořili jeden vedle druhého bezcitní, krutí a zvrácení lidé. Všichni však byli zdatní bojovníci a většina z nich chladnokrevní zabijáci.

Jeden z nich teď přijel k Morgarathovi.

„Můj pane!“ křičel s radostným úsměvem. „Barbaři jsou za Duncanovým vojskem! Právě útočí!“

Morgarath se na něj rovněž usmál. Jeho pronikavý pohled byl pověstný. „Víš to jistě?“ zeptal se svým vysokým, bezbarvým hlasem. Černě oděný mladík přesvědčivě kýval hlavou.

„Dobře jsem poznal ty jejich směšné rohaté přilby a kulaté štíty, můj pane. Takové žádní jiní válečníci nenosí.“

Byla to pravda. Některé oddíly královského vojska sice používaly malé kulaté štíty, ale skandijské štíty byly ohromné, vyrobené z tvrdého dřeva a opatřené kovovými hroty. Měly průměr přes tři stopy a pouze Skandijci, se svaly vypracovanými veslováním na vlčích lodích přes bouřlivé moře, vydrželi v bitvě nosit tak těžké štíty libovolně dlouhou dobu.

„Podívejte, můj pane!“ pokračoval mladý muž. „Nepřítel se k nim obrací čelem!“

A tak se to i jevilo. Přední řady armády, které stály proti nim, se nyní zmateně hemžily a otáčely vzad. Křik a rámus se stupňovaly. Morgarath pohlédl vpravo a díval se na návrší, kde královská standarta označovala velitelské stanoviště nepřítele. Postavy na koních ukazovaly směrem k severu.

Znovu se zasmál. Dokonce i bez posil, které měly dorazit po mostě přes Trhlinu, byl jeho plán úspěšný. Chytil Duncanovu armádu do pasti mezi skandijským kladivem a svou vlastní wargalskou kovadlinou.

„Vpřed,“ řekl tiše. A potom, jelikož trubač stojící vedle něj příkaz zřejmě přeslechl, se otočil a s lhostejným výrazem ve tváři ho udeřil do hlavy kůží potaženou ocelovou násadou jezdeckého biče.

„Zatrub vpřed,“ zopakoval, stejně tiše jako předtím. Wargal si nevšímal bolestivé tržné rány, ani krve, která mu stékala po čele do očí, zvedl roh a zatroubil vzestupnou řadu čtyř tónů.

Podél řad wargalského vojska vystoupili velitelé oddílů, ve vzdálenosti sto padesáti kroků jeden od druhého. Pozvedli zakřivené meče a zabručeli první tóny jednotvárné wargalské

písně. Celá armáda se jako bezduchý stroj okamžitě bručivě připojila a dala se, tentokrát pomalu, do klusu vpřed.

Morgarath nechal přejít prvních pět řad a potom on i jeho doprovod pobídl koně a postupovali společně s vojskem.

Pán Deštných a temných hor cítil, že se mu zrychluje dech a srdce začíná bít prudčeji. Přesně tuto chvíli plánoval a očekával celých uplynulých patnáct let. Vysoko ve větrných, deštivých horách zvětšoval své oddíly wargalů, až z nich vytvořil armádu, kterou nedokázala porazit žádná pěchota na světě. Nevládli svým vlastním rozumem, takže se téměř ničeho nebáli. Byli neúprosní. Mohli utrpět ztráty, které by žádné vojsko nevydrželo, a přece bojovali dál.

Měli pouze jedinou slabinu a tou bylo střetnutí s kavalerií. Vysoké hory nebyly místem vhodným pro koně a jemu se nepodařilo obrnit jejich mysli natolik, aby se dokázali postavit jezdcům na koních. Věděl, že ve střetu s Duncanovou kavalerií spoustu vojáků ztratí, ale vůbec mu to nevadilo. Za běžných podmínek by královské jezdectvo bylo v nadcházející bitvě rozhodující. Teď však, když Araluenští museli své síly rozdělit mezi wargaly a útočící Skandijce, jich nebude dost na to, aby ho zastavili. Nijak si nelámal hlavu tím, že Duncanova kavalerie jeho vojsku způsobí nesmírné ztráty. Na vojácích mu nezáleželo, jen na jeho vlastních touhách a plánech.

Tisíce klusajících nohou vířily prach. Ze všech stran se ozývala prastará jednotvárná píseň plná nenávisti a neúprosné krutosti. Rozesmál se. Zpočátku tichý smích se měnil ve stále hlučnější a divočejší chechtot. Tohle je jeho den. Tohle je jeho chvíle. Tohle je jeho osud.

Byl ukrutný, skrz naskrz zlý a nelidský, byl pán Deštných a temných hor. A nepochybně byl i šílený.

„Rychleji!“ zakřičel, vytasil z pochvy svůj obrovský široký meč a ve velkých kruzích jím mával nad hlavou. Wargalové to slovo nepotřebovali slyšet. Jejich mysli byly na něj nepřetržitě napojeny. Jednotvárná bručivá píseň zesílila a černá armáda zrychlovala a zrychlovala.

Vpředu nastal zmatek. Nepřátelé, kteří se nejprve obrátili, aby se střetli se Skandijci, nyní zjistili, že za jejich zády se objevuje nová hrozba. Chvíli váhali a potom se z nějakého nepochopitelného důvodu na trojí zatroubení rohu stáhli do stran, čímž se uprostřed jejich řad vytvořila mezera. Morgarath triumfálně zaječel. Teď mezi ně mohl vehnat svoje vojsko a rozdělit jejich pravé a levé křídlo. Jakmile bude prolomen první sled, ztratí armáda nepřítele jednotu a velení a bude už napůl poražena. Nepřítel zachvácený panikou nyní Morgarathovi poskytl vynikající příležitost, aby mu zasadil drtivou ránu. Nechali dokonce otevřenou cestu přímo k velitelskému stanovišti – ke skupince jezdců, která stála pod královským praporem nahoře na kopci.

„Doprava!“ zařval Morgarath a ukazoval mečem směrem k orlí standartě krále Duncana. Stejně jako předtím vnímaly myslí wargalů jeho slova i myšlenky. Vojsko mírně zatočilo a zamířilo do vzniklé mezery. Nyní však Morgarath přes bručení wargalů zaslechl tupý dunivý zvuk. Nečekaný zvuk.

Dusot kopyt.

Náhlé pochybnosti v jeho mysli se okamžitě přenesly do myslí jeho vojáků. Postup vpřed na chvíli ztratil na síle. S kletbami hnal Morgarath wargaly znovu kupředu. Jenže úder kopyt zůstávaly a teď, když se upřeně zahleděl do prachu zvířeného nepřátelským vojskem, zpozoroval pohyb. Nakrátko se v něm vzedmula vlna obav a wargalská armáda znovu zaváhala.

A tentokrát, dříve než je myšlenkami stačil šlehnout a popohnat vpřed, se clona prachu rozestoupila a před jeho zraky se zjevila útočící kavalerie, vzdálená něco málo přes sto kroků od čela jeho armády.

Nebyl čas přeskupit pěšáky do obranného čtverce, který byl jejich jedinou nadějí proti útoku jízdy. Obrněný klín divoce vnikl do rozšířeného prvního sledu wargalů, rozmetal jejich řady a hnal se přímo do srdce Morgarathova vojska. A čím hlouběji pronikal, tím více se mezera rozevírala a nepřítel rozháněl wargaly přesně tak, jak to Morgarath plánoval provést

jemu. Morgarath nyní v dálce zaslechl jediné táhlé vzestupné zatroubení rohu. Zvedl se v třmenech, rozhlédl se nalevo i napravo a spatřil, jak se z obou křídel Duncanovy armády valí další jezdci na koních, ženou se proti jeho křídům a drtí jeho jednotky. Matně si uvědomoval, že jeho vojsko se ocitlo v nejhorším možném postavení, jaké by si dokázal představit: na otevřeném prostranství tváří v tvář nájezdu Duncanovy kavalerie.

Wargalové měli proti sobě jediný druh vojska, který dokázal vehnat strach do jejich srdcí. Na tupých vlnách jejich myslí ucítil Morgarath slabý náznak porážky. Pokusil se jejich myšlenky ovládnout, ale hradba strachu v nich vzezela příliš hluboko. Zařval zlostí a zavelel k ústupu. Poté obrátil koně na zadních a s hrstkou svých přísluhovačů cválal zpět. Přitom si mečem razil cestu řadami vlastního vojska.

V průsmyku Tří stupňů vypukl nevýslovný zmatek, protože tisíce vojáků ze zadního voje se pokoušely protlačit do úzkého průchodu ve skalách. Tudy pro Morgaratha cesta k útěku nevedla – jenomže útek byl to poslední, nač myslel. Jedinou jeho touhou teď byla pomsta na těch, kdo jeho úžasné plány zadupali do prachu. Stáhl zbývající vojsko do obranného půlkruhu zády ke strmým skalám, které přehrazovaly cestu na náhorní plošinu.

Pálil ho hněv i zklamání a snažil se pochopit, co se vlastně stalo. Skandijský útok se rozplynul, jako kdyby k žádnému ani nedošlo. A pak pochopil, že přesně tak to i bylo. Vojáci postupující dolů z horského hřbetu měli skandijské helmice a drželi skandijské štíty, ale byl to jen úskok, který ho měl přinutit, aby vyrazil do boje. To, že měli helmice a štíty, znamenalo, že Horthovo vojsko bylo někde poraženo. Což se mohlo podařit jedině v případě, že by někdo převedl nepřátelskou jednotku neproniknutelným Trnovým lesem.

Někdo?

Kdesi v hlubinách své mysli Morgarath věděl, kdo to mohl dokázat. Netušil, jak to ví. Ani proč. Věděl ale, že to musel být hraničář a že existuje pouze jediný takový hraničář.

Halt.

V srdci se mu vzedmula temná, hořká nenávist. To, o čem patnáct let snil, se mu teď hroutí před očima kvůli Haltovi. Celá polovina jeho wargalských vojáků se teď poražena válí v prachu bojiště kvůli Haltovi.

Věděl, že dnešní den je ztracený. Ale Haltovi se hodlal pomstít. A už začínal mít představu, jak to provede. Otočil se k jednomu ze svých kapitánů.

„Připravte vlajku pro vyjednávání,“ poručil.

Dvacet devět

Hlavní část královské armády zvolna postupovala rozrytou púdou bojiště. Drtivý útok kavalerie ze tří stran jim v krátkém čase přinesl rozhodující vítězství.

V druhé řadě velitelské skupiny jel vedle sira Rodneyho Horác. Bojový mistr si ho vybral za štítonoše – Horác jel po jeho levém boku, což bylo vyjádřením uznání za jeho službu království. Byla to neobvyklá pocta pro někoho, kdo se účastnil teprve své první bitvy, ale sir Rodney byl přesvědčen, že chlapec si to víc než zaslouží.

Horác přehlížel bitevní pole se smíšenými pocity. Na jednu stranu byl trošičku zklamaný, že zatím nebylo zapotřebí jeho přímé účasti. Na druhou stranu zažíval hluboký pocit úlevy. Opravdová bitva byla na hony vzdálena kouzelným snům, kterým se kdysi jako malý kluk oddával. Takovou bitvu si maloval jako řadu pečlivě řízených, téměř do posledního puntíku připravených kroků, při nichž zkušení bojovníci konají odvážné rytířské činy. Netřeba říkat, že v těch snech byl tím nejvýznamnějším a nejušlechtilejším bojovníkem právě sám Horác.

Místo toho vyděšeně sledoval bitevní vřavu – bodání, sekání, krev, zvržený prach a výkřiky. Muži, wargalové i koně,

ti všichni umírali a jejich těla ležela nyní roztroušena v prachu Uthalských plání jako spousta rozházených hadrových panenek. Bylo to rychlé, kruté a zmatené. Horác pohlédl na sira Rodneyho. Zachmuřená tvář bojového mistra mu prozradila, že takové je to vždy.

Horác měl sucho v krku a snažil se ho zahnat polykáním. Náhle v něm zahlodala pochybnost. Napadlo ho, jestli by se v případě, že by byl povolán do boje, dokázal strachy vůbec pohnout. Poprvé v životě si plně uvědomil, že v bitvách se skutečně umírá. A tentokrát jedním z těch mrtvých mohl být on. Znovu se pokusil naprázdno polknout. Dopadlo to stejně neúspěšně jako předtím.

* * *

Morgarath a jeho zbylí vojáci se seskupili v obranném útvaru na úpatí útesu. Měkká půda bránila jezdecku postoupit vpřed a nebyla jiná možnost než nasadit pěchotu a dokončit boj krvavým střetem zblízka.

Každý duševně zdravý velitel obklíčeného vojska by si uvědomil nevyhnutelný výsledek a vzdal by se, aby zachránil životy svých zbývajících vojáků. Jenže tohle byl Morgarath a všichni chápali, že žádné vyjednávání nebude. Dodávali si odvahy před hrozným úkolem. Čekal je krvavý a krutý boj, jiná možnost však nebyla. Morgarathova moc musela být jednou provždy zlomena.

„Nicméně,“ prohlásil Duncan pochmurně, když se jeho první šik zastavil asi sto kroků před obranným půlkruhem wargalů, „mu poskytneme možnost, aby se vzdal.“ Už se nadechoval, aby svému trubači poručil zatroubit na znamení, že jsou připraveni vyjednávat. Vtom se čelo wargalské armády zavlnilo.

„Sire!“ zvolal náhle Gilan. „Mají vlajku pro vyjednávání!“

Velitelé královské armády překvapeně hleděli na rozvíjející se bílou vlajku. Nesl ji jeden wargalský pěšák. Vystoupil vpřed na volné prostranství. Zezadu z wargalských řad se ozval hlas

rohu, pět vzestupných tónů – všeobecně platné znamení, že protivník žádá o vyjednávání. Král Duncan se zatvářil překvapeně, chvíli se rozmýšlel a potom dal znamení svému trubači.

„Myslím, že si raději vyslechneme, co nám chce sdělit,“ řekl. „Odpověz.“

Trubač si olízl rty a odtroubil přijetí – stejné tóny v opačném sledu.

„Bude to nějaká lest,“ zabručel Halt. „Morgarath pošle herolda, aby vyjednával, a sám mezitím vezme do zajecích. Určitě...“

Zmlkl, když se wargalské šiky opět rozestoupily a vpřed vyjížděla postava na koni. Byla neobyčejně vysoká a hubená, oděná v černém brnění a na hlavě měla zobákovitou černou helmici. Nebylo pochyb, že je to sám Morgarath. Haltovi instinktivně vyjela ruka k toulci zavěšenému na zádech a okamžitě založila do tětiny luku těžký šíp, který dokázal prorazit i pancíř.

Král Duncan ten pohyb postřehl.

„Halt,“ připomněl ostře, „dal jsem souhlas k vyjednávání. Já nehodlám porušit své slovo, ani když jsem ho dal Morgarathovi.“

Hlas rohu byl zárukou bezpečí, a tak Halt zdráhavě vrátil šíp do toulce. Duncan rychle pohlédl do očí baronu Araldovi a dal mu tím znamení, aby na hraničáře dohlédl. Halt pokrčil rameny. Kdyby si usmyslel vstřelit Morgarathovi do srdce šíp, ani baron Arald ani nikdo jiný by nebyl dost rychlý, aby mu v tom zabránil.

Postava na bílém koni připomínající supa se zvolna sunula vpřed za wargalským praporečkem. V řadách královské armády to tiše zašumělo, když muži poprvé spatřili toho, kdo v uplynulých patnácti letech představoval trvalou hrozbu pro jejich život a klid. Morgarath zastavil asi čtyřicet kroků od prvního šiku královského vojska. Když se šik rozjel k němu, poznával členy skupiny kolem krále. Oči se mu zúžily, jakmile

pohledem zavadil o nevelkou nachýlenou postavu v šedozeleň pláštěnce na huňatém ponym.

„Duncane!“ zvolal a jeho vysoký hlas se nesl tichem, které náhle zavládlo. „Uplatňuji svá práva!“

„Ty žádná práva nemáš, Morgarathe,“ odpověděl král. „Jsi vzbouřenec, zrádce a vrah. Vzdej se a my ušetříme životy tvých vojáků. To je jediné právo, které ti mohu přiznat.“

„Uplatňuji právo na rozhodnutí v souboji!“ zakřičel Morgarath, aniž věnoval pozornost královým slovům. Pak pohrdavě pokračoval: „Nebo jsi příliš zbabělý, abys mou výzvu přijal, Duncane? Pošleš další zástupy svých mužů na smrt a budeš se schovávat za jejich zády? Nebo přistoupíš na to, aby osud na tomto místě celou věc rozhodl?“

Duncana to nakrátko zaskočilo. Morgarath vyčkával a tiše se pro sebe usmíval. Dokázal uhodnout, jaké myšlenky se honí hlavou králi i jeho poradcům. Nabídl jim krok, který by mohl ušetřit životy tisíců jejich vojáků.

Arald se s koněm přesunul vedle koně krále a rozzlobeně namítal: „Na rytířské výsady nemá žádný nárok! Zaslouhuje pověsit. Nic jiného.“ Někteří z ostatních poradců souhlasně mumlali.

„I když...“ tiše promluvil Halt a všichni na něj pohlédli. „Tohle by mohlo celou věc vyřešit. Wargalové jsou závislí na Morgarathově vůli. Když teď nemůžeme nasadit jezdecko, budou pokračovat v boji, dokud to on bude po nich chtít. A přitom zabijí tisíce našich mužů. Ale zabít Morgaratha v jediném souboji –“

Tyler mu skočil do řeči a myšlenku dokončil: „Wargalové by byli bezradní. Je naděje, že by prostě přestali bojovat.“

Duncan zamyšleně vraštil čelo. „To nemůžeme vědět...“ začal.

Do hovoru se vmísil sir David z Carawaye. „Jistě, pane, ale za pokus to stojí. Řekl bych, že Morgarath se snaží přechytračit sám sebe. Ví, že vyhlídce na ukončení boje v jediném souboji nedokážeme odolat. Dal dnes všechno v sázku a prohrál. Ale

určitě má v plánu vyzvat vás – aby vás zabil a završil tak svou pomstu.“

„Jaký je tvůj názor?“ zeptal se Duncan.

„Jako královský bojový mistr mohu přijmout každou výzvu, která byla učiněna vám, můj pane.“

V královské družině to zašumělo. Morgarath je možná nebezpečný protivník, ale sir David byl v celém království nejlepším turnajovým rytířem. Učil se šermovat u proslulého mistra MacNeila, podobně jako později jeho syn, a jeho zručnost v souboji muže proti muži byla pověstná. Nadšeně pokračoval.

„Morgarath se dovolává pravidel rytířství, aby dostal příležitost vás zabít, pane. Očividně přehlédl skutečnost, že jako král se můžete nechat zastoupit některým z bojovníků. Udělte mu právo k výzvě. A potom mi dovolte ji přijmout.“

Duncan ten nápad zvažoval. Rozhlédl se po svých poradcích a viděl zdráhavý souhlas. Náhle se rozhodl.

„Dobrá,“ řekl nakonec. „Uznám jeho právo na výzvu. Ale nikdo, vůbec nikdo, se nebude vyjadřovat k jejímu přijetí. Jenom já. Je to jasné?“

Rada souhlasně přikývla. Jakmile byla výzva jednou přijata, byla závazná. Duncan se nadzvedl v třmenech a oslovil hrozivou černou postavu.

„Morgarathe,“ zvolal Duncan, „i když jsme přesvědčeni, že jsi se o veškerá práva, která jsi jako rytíř kdy měl, připravil, pokračuj a přednes svoji výzvu. Jak říkáš, ať celou věc rozhodne osud.“

Nyní se Morgarath neudržel a úsměv se mu roztáhl po celém obličejí. Už se dál nepokoušel skrývat ho před všemi, kdo na něj hleděli. V hrudi pocítil prudkou vlnu triumfu, poté ho však zaplavila vlna mrazivé nenávisti, když se zadíval na nevelkou, od pohledu bezvýznamnou postavu za králem.

„Nuže tedy, jak jest mé právo před Bohem,“ promluvil slavnostně a dbal na to, aby při výzvě volil správné a starodávné výrazy, „a před všemi, kdož jsou zde přítomni, já činím svoji výzvu tak, abych prokázal, že jsem v právu, a to

vůči...“ Nedokázal odolat a krátkým odmlčením si vychutnával tento okamžik. „Hraničáři Haltovi.“

Všichni omráčeně ztichli. Halt pobídl Abelarda vpřed, aby mohl odpovědět, zadrželo ho však Duncanovo hlasité a ostré „Ne!“ V očích mu divoce blýsklo.

„Můj pane, já tu příležitost využiji,“ prohlásil pevně Halt. Duncan však zvedl ruku a zabránil mu vyjet vpřed.

„Halt není rytíř. Jeho vyzvat nemůžeš,“ odpověděl spěšně. Morgarath pokrčil rameny.

„Duncane, já můžu vyzvat kohokoli. A kdokoli může vyzvat mě. Jako rytíř nemusím přijmout žádnou výzvu, pokud ji nevysloví nějaký jiný král. Ale mohu se rozhodnout to udělat. A mohu si vybrat, koho vyzvu.“

„Halt nemá svolení výzvu přijmout!“ rozzlobeně odmítl Duncan.

Morgarath se tiše zasmál. „Takže se pořád budeš jen plížit a schovávat, Halte?“ zasyčel pohrdavě. „Jako všichni hraničáři? Už jsem ti říkal, že jednoho hraničářského spratka máme v zajetí?“ Věděl, že hraničářský sbor je úzce provázaná skupina a doufal, že zprávou o tom, že zajal jednoho z učňů, Halta vyprovokuje. „Je tak malý, že jsme ho málem nechali běžet. Ale já se místo toho rozhodl, že si ho nechám, abych ho mohl mučit. Alespoň bude pro příště o jednoho takového špeha míň.“

Halt cítil, jak mu z obličeje mizí barva. Morgarath mohl mluvit jen o jednom jediném člověku. V návalu zuřivosti pobídl Abelarda vpřed.

„Ty máš Willa?“ zeptal se. Jeho hlas zněl tiše, ale ostře.

Morgaratha znovu zaplavil vítězný pocit. Bylo to ještě lepší, než doufal. Ten hraničářský spratek zřejmě pro Halta hodně znamenal. Byl tím přímo nadšený. Co když je to přímo Haltův učeň? Najednou nějak věděl, že je to pravda.

„Ano, Will je u nás a žije,“ odvětil. „Ale ne nadlouho, samozřejmě.“

V Haltovi vzkypěla zloba i nenávist k supímu zjevu, který viděl před sebou. Přestože se po něm natahovaly ruce, které ho

chtěly zadržet, protlačil se s koněm dopředu a stanul tváří v tvář Morgarathovi.

„Když je to tak, Morgarathe, ano, já...“

„Halte! Zakazuji ti mluvit dál!“ překřičel ho Duncan.

Potom však zraky všech přítomných upoutal nečekaný pohyb v druhé řadě královské armády. Vpřed vyrazila postava na koni a v mžiku překonala krátkou vzdálenost k Morgarathovi. Pán Deštných a temných hor sáhl po meči, ale pak si všiml, že jezdcova zbraň je zasunuta v pochvě. Jezdec neuchopil meč, ale místo toho se rozmáchl pravou rukou a do Morgarathova vyzáblého obličeje mrští svoji rukavici.

„Morgarathe!“ zakřičel, až mu nedospělý hlas přeskočil.

„Vyzývám tě na souboj!“

Pak Horác stáhl koně o pár kroků zpět a čekal na Morgarathovu odpověď.

Třicet

Will s Evanlyn vůbec nechápali, co způsobilo vlnu nejistoty mezi wargaly, kteří jejich skupinku obklopovali. Došlo k ní vlastně v okamžiku, kdy si Morgarath uvědomil, že ho přelstili a že své vojsko vystavil útoku Duncanovy kavalerie. Strachy ho zamrazilo a z jeho mysli se ten pocit neprodleně přenesl do hlav všech jeho otroků.

Oba zajatci i všichni čtyři Skandijci si všimli náhlého neklidu a nejistoty u zhruba dvaceti wargalských vojáků, kteří je měli střežit. Erak vycítil příležitost a rychle pohlédl na své muže. Dosud nebyli odzbrojeni. Přesila dvacet na čtyři byla příliš velká i pro Skandijce a wargalové dostali příkaz hlídat je, nikoliv odzbrojit.

„Něco se děje,“ zamumlal skandijský jarl. „Připravte se, všichni.“

Členové malé skupinky si nenápadně připravili zbraně k okamžitému použití. Potom se chvíle nejistoty mezi wargaly změnila ve skutečný, hmatatelný strach. Morgarath dal právě znamení k všeobecnému ústupu, a i když rozkaz byl určen vojákům v první linii, přidali se i ti, kdo stáli vzadu. Více než polovina wargalů, kteří je střežili, jednoduše utekla. Ale wargalský seržant, jemuž zbyla trocha samostatného

uvažování, to svému oddílu – celkem osmi wargalům – zavrčením zakázal. Zatímco jejich druhové se ze všech sil snažili prodrat tlačenicí na okraji průsmyku, zbývajících osm černě oděných vojáků zůstávalo na svém místě.

Jenže byli nesoustředění a vystrašení, a Erak usoudil, že lepší příležitost než tahle se nenaskytne.

„Teď, hoši!“ zařval a hrozivým máchnutím své oboustranné sekery se ohnal po seržantovi. Wargal se pokusil zvednout na obranu železného kopí, ale byl o zlomek vteřiny pomalejší. Mohutná sekera proťala jeho pancíř a wargal klesl k zemi.

Zatímco Erak hledal dalšího protivníka, jeho muži se vrhli na ostatní členy wargalského oddílu. Vybrali si okamžik, kdy Morgarath vydal další myšlenkový rozkaz, a sice stáhnout se a zaujmout obranné postavení. Zmatek, který rozkazy vyvolaly v jejich myslích, z nich udělal snadné oběti Skandijců a wargalové padali k zemi jeden za druhým. Všichni ostatní kolem nich byli soustředěni jen na únik do průsmyku Tří stupňů, a krátké krvavé potyčky si vůbec nevšímali.

Erak se s jistým uspokojením rozhlédl kolem sebe a oťhel ostří sekery kusem oděvu, který sebral jednomu mrtvému wargalovi.

„To už je lepší,“ pochvaloval si. „Na tuhle chvíli jsem dlouho čekal.“

Nevyvázli však wargalům zadarmo. Zatímco Erak vyjadřoval svoji spokojenost, Nordel se zapotácel a zvolna klesl na jedno koleno. Z koutku úst mu vytékala jasně červená krev a on bezmocně pohlédl na svého vůdce. Erak k němu přistoupil a poklekl vedle něj.

„Nordele!“ vykřikl. „Kam tě ranili?“

Nordel však nemohl mluvit. Držel se za pravý bok, kde byla jeho ovčí vesta prosáklá krví. Těžký meč, který byl jeho nejmilejší zbraní, mu vypadl z ruky. Oči se mu rozšířily strachem, snažil se ho znovu uchopit, ale nedosáhl na něj. Horak hbitě přiskočil, zvedl zbraň a vtiskl mu ji do ruky. Nordel pokývl na znamení díky a pomalu klesl do polohy vsedě. Strach z jeho očí nyní zmizel. Will věděl, že Skandijci

věří, že muž musí zemřít se svou zbraní v ruce, jinak by jeho duše navěky bloudila v trýznivých mukách. Nyní, když měl svůj meč pevně v ruce, nebál se smrti. Slabě jim pokynul rukou.

„Jděte!“ zachrčel, když konečně dokázal promluvit. „Já... je konec... Jděte k lodím.“

Erak rychle přikývl. „Má pravdu,“ prohlásil a povstal od svého druha. „My pro něj už nemůžeme nic udělat.“ Ostatní pokyvovali hlavami. Erak nejprve popadl Willa a potom Evanlyn a postrkoval je před sebou.

„Tak pohyb, vy dva,“ přikazoval jim hrubě. „Snad tu nechcete čekat, až se Morgarath vrátí?“

A sevřená skupinka pěti osob si razila cestu přelévajícím se davem wargalů, který se však snažil postupovat opačným směrem.

* * *

Když Morgaratha udeřila do tváře těžká rukavice, bylo to, jako by ho uštknul had. Rozzuřeně se potočil, aby se podíval na vyzyvatele, který zmařil jeho skvělý plán. Potom se mu však znovu roztáhl po tváři ten odporný úsměv.

Uvědomil si, že jeho vyzyvatelem je obyčejný kluk. Velký, to jistě, a urostlý. Ale tomu obličej pod jednoduchou šišatou helmou mohlo být sotva víc než šestnáct let.

Dřív než stačil někdo z členů královské rady cokoli namítnout, bleskurychle odpověděl.

„Výzvu přijímám!“

Velice těsně tak předběhl Duncanův rozhněvaný výkřik: „Ne! To nedovolím!“ Král si uvědomil, že zasáhl příliš pozdě, a obrátil se na Morgaratha. „Měj rozum, Morgarathe, vždyť vidíš, že je to ještě chlapec. Učeň. Nemůžeš přijmout výzvu od něj.“

„Naopak,“ odpověděl Morgarath, „jak už jsem upozornil, mám na to právo. A jak ty sám víš, jakmile je jednou výzva učiněna a přijata, nelze ji odvolat.“

Pochopitelně měl pravdu. Přesně tak zněla ustanovení pravidel rytířství, na která všichni slavnostně a závazně přísahali. Morgarath se teď na chlapce usmál. S ním si poradí raz dva. A rychlá smrt toho kluka nejspíš rozzuří Halta ještě víc.

Halt zatím s přimhouřenýma očima sledoval pána Deštných a temných hor.

„Morgarathe,“ mumlal, „už teď jsi mrtvý muž.“

Halt ucítil na paži pevný stisk, otočil se a hleděl do přísných očí sira Davida. Bojový mistr měl vytasený meč, opřený o pravé rameno.

„Ten hoch bude muset zkusit své štěstí, Halte,“ prohlásil.

„Štěstí? Nemá žádnou naději!“ odvětil Halt.

Sir David smutně souhlasil. „Ať se stane, co se má stát. Do toho souboje nesmíš zasahovat. Zastavím tě, i kdybych si jen myslel, že se chceš o něco pokusit. A nenuť mě k tomu. Na to jsme přátelé až moc dlouho.“

Několik vteřin vydržel Haltův zlostný pohled a pak hraničář s trpkým výrazem v tváři ustoupil. Věděl, že rytíř David nemluví naplano. Zákony rytířství pro něj byly vším.

Morgarath tohle zdržení nebral jako prohru. Byl přesvědčený, že ve chvíli, kdy chlapce skolí, přijme Halt jeho původní výzvu bez ohledu na králův rozkaz. A potom, než se jeho svět zřítí v troskách kolem něj, Morgarath alespoň pozná uspokojení ze zabití dávného, nenáviděného nepřítele.

Otočil se nyní k Horácovi.

„Jaké zbraně, mládenče?“ zeptal se urážlivým tónem. „Jaký způsob boje zvolíš?“

Horácova tvář byla strachy bledá a napjatá. Hlas mu na chvíli uvízl v hrdle. Nevěděl přesně, co se to s ním stalo, že tryskem vyrazil vpřed a vyzval Morgaratha na souboj. Rozhodně to neměl v plánu. Jako by ho ovládla slepá zuřivost a on teď najednou zjistil, že stojí tady, před celou armádou, a hází Morgarathovi do překvapeného obličeje rukavici. Pak si vzpomněl na Morgarathovu hrozbu Willovi a na to, jak byl

nucen opustit svého kamaráda u mostu, a konečně se mu podařilo promluvit.

„Tak jak jsme,“ řekl. Oba měli meč. Kromě toho visel Morgarathovi u sedla dlouhý pavézový štít a Horác měl na zádech zavěšený svůj malý okrouhlý štít. Ale Morgarathův těžký dvouruční široký meč byl téměř o stopu delší než obyčejný meč kavaleristů, jaký měl Horác. Morgarath se nyní otočil a znovu volal na Duncana.

„To štěně chce bojovat tak, jak jsme. Předpokládám, Duncane, že dohlédneš, aby se bojovalo podle pravidel?“ řekl.

„Budete bojovat do první krve,“ hořce souhlasil Duncan. Taková byla pravidla souboje.

Morgarath přikývl a posměšně se králi uklonil.

„Jen se ujisti, že tomu rozumí i hraničář Halt, který by mě nejraději zavraždil,“ rýpl si v rámci svého plánu vyprovokovat Halta k nepřítelne zuřivosti. „Řekl bych, že o zásadách rytířství toho ví hodně málo.“

„Morgarathe,“ řekl Duncan mrazivě, „nesnaž se předstírat, že to, co děláš, má něco společného se skutečným rytířstvím. Žádám tě znovu, ušetři život toho chlapce.“

Morgarath se zatvářil naoko překvapeně. „Ušetřit ho, Vaše Veličenstvo? Je to hotový hromotluk, na svůj věk je dost velký. Kdo ví, možná by bylo lepší, kdybys požádal jeho, aby ušetřil mě.“

„Když trváš na vraždě, je to tvoje volba, Morgarathe. Ale laskavě si nech své vtipy,“ řekl Duncan. Morgarath opět provedl posměšnou úklonu. Pak utrousil přes rameno směrem k Horácovi:

„Jsi připraven, hochu?“

Horác jednou polknul, potom kývl.

„Ano,“ odpověděl.

Byl to Gilan, kdo pochopil, co přijde, a podařilo se mu varovně vykřiknout, právě včas. Velký široký meč vyjel s neuvěřitelnou rychlostí z pochvy a Morgarath rubovým sekem švihl po chlapci vedle sebe. Díky varovnému výkřiku se Horác sklonil na stranu a ostří zasvištělo těsně nad jeho hlavou.

Ve stejném okamžiku Morgarath nasadil ostruhy svému mrtvolně bílému koni a cválal pryč. Sáhl pro štít a navlékl si ho na levou paži. Zatímco se Horác vzpamatoval, nesl se k němu Morgarathův jízlivý chechot.

„Tak už tedy začneme!“ smál se. Horácovi vyschlo v krku, když si uvědomil, že nyní bojuje o svůj život.

Třicet jedna

Morgarath otáčel koně na zadních nohou v širokém kruhu, aby k němu Horác nemohl. Horác věděl, že se brzy obrátí a zaútočí a že přitom využije své rychlosti a také síly meče v pokusu vyhodit ho ze sedla.

Horác stiskl koně koleny a odklonil se do opačného směru, stáhl z ramene kulatý štít, který mu visel na zádech, a levé předloktí provlékl jeho poutky. Ohlédl se přes rameno a ve vzdálenosti sta kroků spatřil Morgaratha, jak ostruhami pobízí koně do útoku. Spěšně popohnal koně patami a natočil ho čelem k černě oděné postavě.

Údery dvojích kopyt se střídavě překrývaly a splývaly a jezdci se řítili jeden proti druhému. Horác věděl, že protivník má výhodu delší zbraně, a tak se rozhodl přenechat mu první úder a potom se pokusit o protiúder, až se budou míjet. Už byli téměř u sebe, když se Morgarath náhle vztyčil v třmenech a z celé své výšky švihl mečem do střechy na chlapcovu hlavu. Horác úder očekával, a tak prudce zvedl štít nahoru.

Síla Morgarathova úderu byla zničující. V meči se spojila Morgarathova mimořádná tělesná výška, síla jeho paží a rychlost cválajícího koně. Dokonalým načasováním usměrnil a soustředil všechny tyto složky do jediného mohutného seknutí

mečem. Horác nikdy předtím nepoznal tak drtivou sílu. Když meč hrozivě třeskl do štítu, přihlížející sebou trhli a sledovali, jak Horác pod mocným úderem zakolísal a byl hned na první pokus téměř smeten ze sedla.

Veškeré představy o protiúderu vzaly za své. Horác nedokázal víc než narovnat se znovu v sedle, zatímco jeho kůň vyděšeně uskakoval stranou, protože Morgarathův hřebec, vycvičený pro boj, navíc vyhodil zadními kopyty.

Horácova levá paže, v níž držel štít, byla po strašlivé ráně zcela ochromená. Když Horác odjížděl stranou, opakovaně ji ohýbal a nenápadně s ní kroužil, aby v ní znovu získal cit. Konečně ucítil tupou bolest, která se šířila celou paží. Teď poznal opravdový strach. Nevěděl o žádném způsobu, jak čelit drtivým úderům Morgarathova meče. Pochopil, že veškerá jeho průprava, všechen výcvik, že to vše neznamena nic v porovnání s dlouholetou Morgarathovou zkušeností.

Obrátil koně čelem k Morgarathovi a znovu se rozjel. Při prvním útoku se střetli štít proti štítu. Tentokrát Horác viděl, že protivník má v úmyslu postupovat po jeho pravém boku – na stranu, kde měl meč – a pochopil, že příští drtivý úder nebude směřovat na štít. Bude mu muset čelit mečem. V puse měl sucho, cválal vpřed a zoufale se snažil vzpomenout si, co ho naučil Gilan.

Jenomže Gilan ho nikdy nepřipravoval na to, že bude stát proti takové nepřemožitelné síle. Horác věděl, že je příliš nebezpečné lehce sevřít meč a zpevnit paži až v okamžiku údem. Klouby na jilci meče mu zbělely a najednou byl Morgarath u něj a mohutným širokým mečem švihl na jeho hlavu. Čepel se zablýskla a Horác v poslední chvílce napřáhl meč, aby úder kryl.

Mohutný třesk a skřípění oceli o ocel drásalo nervy přihlížejícím. Horác se pod silou úderu znovu zakymácel v sedle. Pravá paže mu zmrtvěla od konečků prstů až po předloktí. Věděl, že se z toho sledu zničujících úderů musí nějak dostat. Nenapadalo ho ale jak.

Těsně za sebou zaslechl dusot kopyt. Otočil se a zjistil, že tentokrát se Morgarath nesnaží zaútočit z větší vzdálenosti. Místo toho téměř okamžitě otočil koně a větší sílu útoku obětoval za rychlý další úder. Opět se rozmáchl širokým mečem.

Horác zvedl koně na zadní, otočil se s ním na místě a Morgarathův meč zachytil opět štítem. Síla, která meč vedla, byla v tomto případě trochu méně zdrcující, ale jen nepatrně. Horác dvakrát ťal po černě oděném muži, jedním přímým a jedním rubovým sekem. Jeho menší a lehčí meč se ovládal snadněji než mohutný široký meč Morgarathův, ale Horác měl po krytí předchozího útoku paži stále ochromenou a údery nebyly dost silné. Morgarath je snadno odrazil štítem, téměř pohrdavě, a potom znovu sekl po Horácovi, tentokrát střechou, ze stoje v třmenech, aby se mohl více rozmáchnout.

Horácův štít náraz meče opět zachytil. Kruhová ocelová část byla po dvou mocných úderech, které zachytila, výrazně zprohýbaná. Ještě pár takových úderů a štít mu nebude skoro k ničemu, napadlo ho. Pobídl koně, odjel z Morgarathova dosahu a ze všech sil se snažil udržet v sedle.

Dýchal rychle a trhaně a obličej měl zbrocený potem. Potil se strachy i námahou, to věděl. Zuřivě potřásal hlavou, aby alespoň jasně viděl. Morgarath se na něj znovu řítí. Horác na poslední chvíli změnil směr, táhl hlavu svého koně doleva, zkrřížil cestu Morgarathovu útočícímu koni, a pokoušel se tak vyhnout obrovskému meči. Morgarath poznal, k čemu se chystá, takže změnil úder na reverzní a třískl do okraje Horácova štítu.

Široký meč se hluboko zasekl do oceli štítu a uvízl v něm. Horác toho využil, postavil se v třmenech a sekl střechou po Morgarathovi. Černý štít se zdvihl o zlomek vteřiny později, než měl, a Horácův meč se odrazil od černé zobákovité helmice. Horác tu ránu cítil v celé paži, ale nyní to byl pocit příjemný. Znovu udeřil, zatímco Morgarath zápolil s vyprošťováním svého meče.

Morgarath tentokrát zachytil úder štítem. Horácovi se však poprvé podařilo vložit do úderu náležitou sílu, a pán Deštných a temných hor zavrčel, když to s ním v sedle zahoupalo. Jeho štít se nalomil.

Teď Horác využil kratší čepel svého meče a rychle bodl do mezery, která se otevřela mezi štítem a tělem, a hrotem zasáhl Morgaratha do žeber. V mužích, kteří souboji přihlíželi, nakrátko vzplála naděje. Výpad však byl vedený z nevýhodného postoje a s nedostatečnou silou, takže černý pancír odolal. Ale Morgarath byl zraněn, pod brněním měl zlomené žebro. Klel bolestí a znovu vztekle zalomcoval uvízlým mečem.

A vzápětí přišla pohroma!

Horácův štít, poškozený po předchozích Morgarathových drtivých úderech, prostě nevydržel. Velký meč se konečně uvolnil, a jak vyjížděl ven, přetřel kožené řemeny, které štít přidržovaly na Horácově paži. Rozbitý, zprohýbaný štít odletěl pryč. Horác v sedle opět zakolísal a zoufale se snažil udržet rovnováhu. Morgarath byl příliš blízko na to, aby mohl použít dlouhou čepel, a tak jilcem obouručního meče zasadil ze strany ránu do chlapcovy hlavy chráněné helmicí. Mezi přítomnými to smutně zašumělo, když Horác vypadl ze sedla.

Nohou uvízl v třmenu a vyděšený kůň odklusal nějakých pětadvacet kroků. Horáce přitom vlekl s sebou. Což však Horácovi nejspíš zachránilo život, protože se tak dostal mimo dosah vražedného širokého meče. Nakonec se mu podařilo nohu kopnutím vyprostit a převalit se v prachu. Meč stále svíral v pravé ruce.

Potácivě se vyhrabal na nohy, oči zalité potem a plné prachu. Nejasně viděl, že Morgarath se na něj znovu žene. S mečem sevřeným oběma rukama kryl šikmý sek velkého meče, ale síla úderu ho srazila na kolena. Zadní kopyta Morgarathova koně vylétla, jedno Horáce zasáhlo do žeber a on se opět poroučel do prachu. Morgarath odcválal.

Mezi přihlížejícími zavládlo ticho. Wargalové hleděli na tu podívanou bez pohnutí, ale královští vojáci sledovali nerovný boj v tiché hrůze. Všichni věděli, že konec je neodvratný.

Pomalu a s bolestí se Horác znovu zvedl. Morgarath otočil koně a zahájil další útok. Horác sledoval, jak přijíždí, a uvědomoval si, že tenhle střet může mít jen jediný výsledek. Když se proti němu Morgarath řítí na mrtvolně bílém koni, jehož stočil mírně vedle Horácova pravého boku, aby měl dost prostoru na úder shora, začal se v chlapcově hlavě rodit zoufalý nápad. Vůbec netušil, zda mu pancíř poskytne dostatečnou ochranu. Ten nápad ho mohl stát život. Potom se mdle zasmál sám pro sebe. Zemřel by tak jako tak.

Celý se napjal, byl připraven. Kůň už byl téměř u Horáce a uhýbal vpravo od něj, aby Morgarath mohl zasáhnout protivníka pravou rukou co nejsilnějším úderem. Když už zbývalo jen posledních pár kroků, vrhl se Horác doprava k němu, záměrně pod přední kopyta koně.

Přihlížejících hlasitě zaúpěli a celé dějiště souboje na chvíli zahalilo mračno zvířeného prachu. Horác ucítil, jak ho kůň jedním kopytem zasáhl do zad mezi lopatky. Vzápětí se mu před očima rudě zablesklo, když pocítil úder dalšího kopyta do helmice. Upínací řemen se přetrhl a helmice mu sletěla z hlavy. Potom schytl další rány, bylo jich víc, než byl schopen spočítat, a svět byl jen zmatenou směsicí bolesti a prachu a nejvíc ze všeho rámusu.

Kůň nebyl na Horácův sebevražedný čin připraven, takže se zoufale pokusil srážce vyhnout. Chvíli klopýtal se zkříženými předními nohama, potom se převrátil po hlavě do prachu. Morgarathovi se podařilo včas skopnout třmeny, byl však vymrštěn přes hlavu svého koně a sletěl na zem. Široký meč mu vypadl z ruky.

Bílý kůň se s hrabáním zvedl a přitom poplašeně a zuřivě řičel. Ještě jednou kopl do schýlené postavy, která zavinila jeho pád, a potom odklusal. Horác hekal bolestí a pokoušel se vstát. Zvedl se do kleku a matně zaslechl slabé jásání z řad přihlížejících vojáků.

Potom jásoť zvolna utíchal, protože mlčenlivá, černě oděná postava ležící několik kroků od Horáce se také pohnula.

Morgarath si jenom vyrazil dech. Zhluboka se nadechl a vstal. Rozhlédl se, spatřil svůj meč ležet napůl pohřbený v prachu a zvedl ho. V Horácovi se všechno sevřelo, když se dlouhá postava, která se teď rýsovala proti nízkému odpolednímu slunci, krok za krokem začala blížit k němu. Zoufale zvedl meč a vyhrabal se na nohy. Morgarath odhodil svůj černý štít. Sevřel meč oběma rukama a postupoval vpřed. Horáce mučivě bolel každý kousíček těla, ale stál pevně a čekal.

Znovu se ozvalo nervy drásající, skřípavé třesnutí oceli. Morgarathovy úderý přšely na Horácův meč a bojovnícký učen je z posledních sil vykrýval. S každým dalším mocným úderem však jeho paže umdlévaly. Začal ustupovat, ale Morgarath na něj pořád dotíral a drtil Horácovu obranu jedním úderem za druhým.

A potom, když hrot Horácova meče klesl k zemi a on nebyl schopen najít sílu a opět ho pozvednout, zasvištěl Morgarathův široký meč ještě jednou, udeřil do kratšího Horácova meče a přetřal jeho čepel na dva kusy.

Morgarath s krutým úsměvem ve tváři o krok ustoupil a Horác tupě zíral na uťatou čepel ve své pravici.

„Myslím, že už jsme skoro u konce,“ pronesl Morgarath svým tichým, mdlým hlasem. Horác pořád civěl na nepoužitelný meč. Jeho ruka téměř samovolně sáhla po dýce a vytáhla ji z pouzdra. Morgarath si toho pohybu všiml.

„Myslím, že tohle ti nejspíš k ničemu nebude,“ zasmál se. Potom zvolna a s rozvahou zvedl svůj široký meč do výše a rozmáchl se k poslednímu mocnému seku střechou, kterým rozsekne Horáce až k pasu.

Chvilíčku předtím, než to provedl, Gilan pochopil, co bude následovat.

„Můj bože, on chce...“ uniklo mu ze rtů a zároveň pocítil vlnu bláznivé naděje.

Široký meč padal v oblouku dolů. Horác teď vložil všechno do posledního pokusu odolat. Vykročil vpřed zkřížil dvě čepele, které držel v rukou, tak aby dýka podepřela useknutý meč.

Mohutný Morgarathův úder třeskl do pevně zkřížených čepelí. Horác však přikročil blíž k vysokému protivníkovi a tím snížil sílu úderu i páku dlouhého meče.

Horác podklesl v kolenou, ale udržel se na nohou. Chvíli zůstali s Morgarathem stát zaklesnutí zbraněmi hrud' na hrudi. Horác viděl zášť i zmatek ve tváři šíleného muže, který nechápal, co se to děje. Pak se zášť změnila v překvapení a Morgarathovi náhle celým tělem projela hluboká, palčivá bolest, neboť Horác uvolnil dýku a ze všech sil ji přes kroužkovou zbroj vrazil Morgarathovi přímo do srdce.

Pán Deštných a temných hor se pomalu zhroutil na zem.

Na dlouhých deset vteřin všichni přihlížející omráčeně ztichli. Potom propukl jásot.

Třicet dva

Tam, kde bylo ještě před chvílí bitevní pole, nyní vypukl zmatek. Wargalská armáda, během kratičkého okamžiku vysvobozená z područí Morgarathovy mysli, se teď jen tupě motala a čekala, až jí nějaká síla zavelí, co má udělat. Wargalové ztratili veškerou útočnost a většina z nich prostě upustila zbraně a někam odcházela. Někteří se posadili a tiše si pro sebe zpívali. Bez Morgarathova vedení byli jako malé děti.

Část, která si razila cestu k útěku přes průsmyk Tří stupňů, nyní tiše a nehybně stála a odevzdaně čekala, až se ti vpředu posunou.

Duncan to vše s úžasem sledoval.

„Budeme potřebovat celou armádu ovčáckých psů, aby všechnu tu sebranku sehnali dohromady,“ řekl baronu Araldovi. Člen královské rady s úsměvem odpověděl.

„Pořád lepší než to, co jsme měli proti sobě ještě před chvílí, můj pane,“ prohlásil a Duncan to musel uznat.

S malým kroužkem Morgarathových lidských přísluhovačů to bylo horší. Některé zajali, ale ostatní uprchli do nehostinných bažin. Velitel hraničářského sboru Crowley potřásl hlavou, když si uvědomil, že on i jeho muži mají kvůli nim před sebou spoustu dlouhých a namáhavých dní v sedle.

Tušil, že bude muset vyčlenit zvláštní jednotku hraničářů, která Morgarathovy nohsledy pochyť a postaví je před královskou spravedlnost. Vždycky to dopadne takhle, pomyslel si hořce. Zatímco všichni ostatní si můžou sednout a složit ruce do klína, práce hraničářů pokračuje bez přestávky.

Horáce, pohmožděného, potlučeného a krvácejícího, vzali na ošetření do králova osobního stanu. Po šíleném skoku pod kopyta bitevního koně byl ošklivě zraněný. Měl zlomených několik kostí a z jednoho ucha mu tekla krev. Žádné z těch zranění však kupodivu neohrožovalo jeho život a králův osobní ranhojič, který Horáce neprodleně prohlédl, si byl jistý, že chlapec se brzy úplně zotaví.

Když se nosiči chystali odnést Horáce z bojiště, přispěchal k nosítkům sir Rodney. Knír měl naježený zuřivostí a zhurta se pustil do svého učně.

„Zatraceně, co tě to napadlo?“ zařval, až sebou Horác leknutím trhl. „Kdo ti řekl, že máš vyzvat Morgaratha? Nejsi nic víc než jen učeň, ty kluku, a ještě ke všemu příšerně neposlušný učeň!“

Horác by rád věděl, jestli ten křik bude trvat ještě dlouho. Protože kdyby měl, tak by snad raději chtěl být zpátky na bojišti s Morgarathem. Byl jako omámený, bylo mu zle, všechno se s ním točilo a obličej sira Rodneyho, zrudlý vztekem, mu tancoval před očima. Měl pocit, že slova bojového mistra mu v hlavě poskakují ze strany na stranu, a nechápal, proč se vlastně tolik rozčiluje. Možná že Morgarath zůstal naživu, pomyslel si unaveně, a hned jak ho to napadlo, zkoušel vstát.

Zlostný pohled sira Rodneyho okamžitě zmizel a jeho výraz se změnil ve starostlivý. Jemně zabránil zraněnému učni vstát. Pak pevně stiskl Horácovu ruku.

„Odpočiň si, chlapče,“ řekl. „Už jsi toho dnes vykonal dost. A vedl sis dobře.“

* * *

Halt si mezitím razil cestu zástupem neškodných wargalů. Ustupovali klidně a bez odporu a on zoufale pátral po Willovi.

Po chlapci ani po králově dceři však nebylo ani stopy. Jakmile Morgarath vyslovil svoji posměšnou poznámku, všichni si uvědomili, že pokud je Will stále naživu, je naděje, že přežila i Kasandra, jak se Evanlyn ve skutečnosti jmenovala. To, že se Morgarath o ní nezmínil, mohlo znamenat, že její pravý původ zůstal utajen. Haltovi bylo jasné, že právě proto vystupovala pod jménem své služebné. Zabránila tak Morgarathovi, aby zjistil, jak cenná kořist mu padla do rukou.

Halt se netrpělivě prodíral další skupinou zamlklých wargalů, když tu zaslechl ze strany slabé zasténání. Zastavil se a podíval se tím směrem.

Opřený o kmen stromu tam seděl nějaký Skandijec. Už mu nezbývalo mnoho života. Celý se sesunul k zemi, nohy měl rovně natažené v prachu a hlavu svěšenou ke straně. Kazajku z ovčí kůže mu na boku třísnila velká krvavá skvrna. Těžký meč ležel vedle něj, ochablá paže už ho nedokázala udržet.

Ruka malátně zašmátrala po meči a oči prosily Halta o pomoc. Nordel už byl příliš zesláblý a meč mu vyklouzl. Vyčerpaný a téměř slepý nemohl meč najít a věděl, že smrt je blízko. Halt poklekl vedle něj. Věděl, že už není nebezpečný, byl na tom tak, že nemohl nic předstírat. Halt zvedl meč, položil ho muži do klína a jeho ruce složil na kůži potažený jilec.

„Díky... příteli...“ s námahou ze sebe vypravil Nordel.

Halt smutně kývl hlavou. Skandijce jako válečníky obdivoval a nedělalo mu dobře vidět jednoho z nich v takovémhle stavu – slabého tak, že mu z ruky vypadl meč. Hraničář věděl, co to pro mořské nájezdníky znamená. Zvolna vstal a už byl na odchodu, když ho něco napadlo.

Horác říkal, že Willa a Evanlyn zajala skupinka Skandijců. Co když tento muž něco ví? Halt znovu poklekl na koleno, uchopil muže za bradu a otočil jeho obličej k sobě.

„Ten chlapec,“ promluvil naléhavě, protože věděl, že nemá mnoho času. „Kde je?“

Nordel svraštil čelo. Ta slova mu něco připomněla, ale všechno, co ho kdy potkalo, mu připadalo tak dávné a tak nedůležité.

„Kluk,“ vyslovil namáhavě. Halt se nedokázal ovládnout. Zatřásl umírajícím mužem.

„Will!“ křičel z bezprostřední blízkosti Skandijci přímo do tváře. „Hraničář. Kluk. Kde je?“

V Nordelových očích slabě zajiskřilo porozumění a vzpomínka. Na toho kluka si pamatoval. Líbilo se mu, jak je odvážný. Obdivoval ho, jak se jim postavil u toho mostu. Bezděčně vyslovil poslední slova.

„U toho mostu...“ zašeptal. Halt s ním znovu zatřásl.

„Ano! Ten kluk u mostu! Kde je?“

Nordel se na něj podíval. Musel si na něco vzpomenout. Věděl, že pro toho zachmuřeného cizince je to důležité, a chtěl pomoci. Ten cizinec mu přece podal meč. V tu chvíli si vzpomněl, co to bylo.

„... odešel,“ dostal ze sebe konečně. Přál si, aby s ním ten cizinec tolik netřásl. Vůbec to nebolelo, to ne, Nordel necítil nic. Ale pořád ho to probouzelo z toho sladkého, příjemného spánku, který ho někam unášel. Vousatá tvář teď byla hodně daleko, na konci nějakého tunelu. Ozvěna k němu z dálky nesla cizincův hlas.

„Odešel kam?“ Naslouchal té ozvěně. Líbila se mu. Připomínala mu... něco z dětství.

„Kam-kam-kam?“ vracela ozvěna znovu a znovu a Nordel vzpomínal.

„Bažiny,“ vypravil ze sebe. „Přes bažiny, k lodím.“

Když to řekl, usmál se. Chtěl tomu cizinci pomoci a dokázal to. Když ho tentokrát obestřela hřejivá temnota, cizinec už s ním nezatřásl. Byl šťastný.

Halt se zvedl od Nordelova těla.

„Díky, příteli,“ řekl prostě. Potom se rozběhl k místu, kde se tiše popásal jeho Abelard, a vyšvihl se do sedla.

V bažinách rostla tráva vysoká až nad hlavu a nacházely se tu močály, ale také jezírka čisté vody. Většina lidí pokládala

bažiny za neprostupné. Stačil jediný neopatrný krok a člověk mohl rychle zapadnout do bahna a už z něj nevybřednout. V beztvaré krajině se navíc dalo snadno sejít z cesty a poutník v ní mohl bloudit tak dlouho, dokud ho neudolalo naprosté vyčerpání nebo neobjevili jedovatí vodní hadi, jimiž se to tam jen hemžilo.

Rozumní lidé se bažinám vyhýbali. Tajné stezky z jednoho konce na druhý znali pouze dvě skupiny lidí: hraničáři a Skandijci. Co se Halt pamatoval, podnikali Skandijci své nájezdy právě z této oblasti pobřeží.

Abelard šel jistým krokem jako všichni hraničářští koně, ale jakmile se dostali mezi přerostlou travu a na bahnitou půdu, Halt sesedl a vedl ho. Značení bezpečné cesty bylo nenápadné a aby ho nepřehlédli, potřeboval být blíž k zemi. Zanedlouho zpozoroval stopy, které ukazovaly, že před ním tudy prošla nějaká skupina. Zaradoval se. Museli to být Skandijci s Willem a Evanlyn.

Přidal do kroku a skoro okamžitě za to zaplatil, protože sešel z cesty a zapadl po prsa do hustého bezedného bahna. Naštěstí stále pevně svíral Abelardovy otěže a statný koník ho na povel vytáhl.

Napadlo ho, že to je další dobrý důvod, proč vést koně za sebou.

Znovu našel stezku, určil svou polohu a vydal se dál. Přestože netrpělivost s ním přímo cloumala, nutil se do klidu a opatrného postupu. Stopy pronásledované skupinky začaly být stále čerstvější. Věděl, že je dohání. Otázkou zůstávalo, jestli je dohoní včas.

Kolem bzučeli komáři a bahenní mouchy. Nezafoukal ani slabý vánek, vzduch nad močálem byl dusivě teplý a Halt se hodně potil. Šaty měl mokré a nasáklé páchnoucím bahnem, a když ho Abelard tahal z močálu, ztratil jednu botu. Pokračoval však dál a každým čvachtavým krokem se víc a víc přibližoval ke svému cíli.

Věděl ovšem, že zároveň se čím dál víc přibližuje i ke konci bažin. A to znamenalo ke břehu, kde kotvily skandijské lodě.

Musel najít Willa dřív, než Skandijci dorazí na pobřeží. Jakmile se Will jednou ocitne na vlčí lodi, bude s ním navždy konec. Vezmou ho přes Bílé moře do studené, zasněžené skandijské země, kde ho prodají do otroctví a bude odsouzen k živoření v dřině a nekonečné otrocké práci.

Přes hnilobný zápach bažin nyní zachytil čerstvou slabou vůni soli. Moře bylo blízko! Veškerá opatrnost šla v tu chvíli stranou. Halt zdvojnásobil své úsilí a dal v sázku všechno, jen aby dostihl Skandijce dřív, než se dostanou k moři.

Tráva před ním teď řídla a půda po nohama byla s každým krokem pevnější. Utíkal a kůň klusal za ním. Vyběhli na pobřeží, dlouhé a větrné.

Výhled na moře mu zakrýval nevelký písečný pahorek. V běhu se vyšvihl do sedla, přitiskl se Abelardovi k šíji a pobídl ho do cvalu. Kůň se přehnal přes písčité val.

Nedaleko od pobřeží kotvila vlčí loď. Na samém břehu moře malá skupinka osob právě nastupovala do člunu a Halt i na takovou dálku poznal v malé postavě uprostřed svého učně.

„Wille!“ zakřičel, jenže mořský vítr odnášel jeho slova na druhou stranu. Koleny i rukama pobízel Abelarda vpřed.

Právě dunění kopyt je varovalo. Erak stál po pás ve vodě a spolu s Horakem postrkovali člun do větší hloubky. Ohlédl se přes rameno a spatřil šedozeleně oděnou postavu na huňatém koni.

„U Hergelovy brady!“ zaláteřil. „Hod' sebou!“

Will seděl vedle Evanlyn uprostřed člunu. Při Erakových slovech se otočil a spatřil Halta – nebyl dál než nějakých dvě stě kroků. Will si stoupl a snažil se, aby na rozhoupaném člunu neztratil rovnováhu.

„Halte!“ zavolal zoufale, ale Svengal ho okamžitě udeřil hřbetem ruky a Will se rozplácl na dně malého plavidla.

„Ani se nehni!“ poručil mu Svengal. Erak s Horakem se vyhoupli do člunu a při nejbližší vlně veslaři rychle zabrali.

Stejný vítr, který jim nedovolil zaslechnout Haltův křik, donesl chlapcovo slabé zavolání k Haltovým uším. Uslyšel ho i

Abelard, napjal svaly a řítíl se vpřed dlouhými skoky. Halt pustil otěže, stáhl z ramene luk a vložil do tětiny šíp.

V plném trysku zamířil a vystřelil.

Veslař na přídi vyhekl překvapením a sesunul se k okraji člunu – Haltův mohutný šíp mu propíchl paži nad loktem. Člun se začal naklánět ke straně. Erak vyskočil, odstrčil zraněného veslaře a chopil se vesla.

„Veslujte jako čerti!“ křikl na ostatní veslaře. „Jestli se dostane moc blízko, je s náma se všema konec.“

Halt nyní vedl Abelarda koleno, vehnal ho do moře a pobízel ho kupředu v zoufalém pokusu přiblížit se ke člunu. Znovu vystřelil, ale vzdálenost byla příliš velká a cíl se houpal na vlnách. Navíc Halt nemohl střílet moc blízko ke středu člunu, aby nezasáhl Willa nebo Evanlyn. Největší naději by měl, kdyby se dostal natolik blízko, aby mohl každou ranou odstřelit jednoho veslaře.

Znovu vystřelil. Šíp se zasekl hluboko do dřevěné záď člunu necelý palec od Horakovy ruky. Horak ucukl, jako kdyby se spálil, a vyjekl překvapením. Pak se přikrčil, když další šíp pleskl o hladinu sotva stopu za záďí.

Člun se však nyní vzdaloval, protože Abelard, ponořený po prsa ve vodě, zpomalil. Koník udatně bojoval s vodou, ale člun se už blížil k vlčí lodi a byl příliš daleko. Halt popohnal koně ještě o několik kroků dál, ale potom zastavil. Prohrál – sledoval, jak posádka vytahuje osazenstvo člunu na loď.

Dva nejmenší členy odváděli na záď ke kormidlu. Skandijci stáli kolem paluby, vylézali na hrazení a urážlivě pokřikovali na malou postavu, kterou bylo v našedlých zpěněných vlnách sotva vidět.

Jakmile se Erak dostal na vlčí loď, sehnul se, aby byl ukrytý za okrajem lodi, a ječel na ně.

„Slezte dolů, vy blázni! Je to hraničář!“

Zahlédl Haltův luk, pak viděl, jak se jeho ruce nepředstavitelně rychle mihají. Zbývajících devět šípů opsalo vysoký oblouk během letu vzduchem a potom první z nich udeřil.

V rozmezí pouhých dvou vteřin tři ze Skandijců, kteří stáli na hrazení, v dešti šípů klesli. Dva se svíjeli a bolestně nařikali. Třetí byl nepřírozně tichý. Ostatní členové posádky se vrhli na břicho na palubu, zatímco šípy kolem nich svištěly a dunivě se zabodávaly do dřeva.

Erak opatrně vystrčil hlavu nad okraj lodi, aby se ujistil, že Haltovi došly šípy.

„Tak do práce,“ zavelel a chopil se kormidelního vesla. Na Willa prozatím zapomněli, takže se nenápadně přesunul k okraji lodě. Ke břehu nebylo moc daleko a nikdo se teď na něj nedíval. Věděl, že by to uplaval, a už se vytahoval na hrazení. Potom však zaváhal, pomyslel na Evanlyn. Věděl, že by ji neměl opustit. Ještě ve chvíli, kdy o tom přemýšlel, sevřela Horakova velká tlapa límec jeho kazajky a bylo po rozhodování.

Loď začala nabírat rychlost a Will sledoval, jak do postavy sedící na koni narážejí vlny příboje. Halt byl tak blízko, a přece tak nekonečně daleko. V očích ho pálily slzy a slabě k němu doléhal Haltův hlas.

„Wille! Zůstaň naživu! Nevzdávej se! Já tě najdu, ať budeš kdekoli!“

Chlapec polykal slzy a zvedl ruku na rozloučenou se svým přítelem a učitelem.

„Halte!“ zanařikal, ale věděl, že hraničář ho slyšet nemůže. Znovu k němu přes hučení větru a moře zalétl ten hlas.

„Já tě najdu, Wille!“

Potom se vítr opřel do velké čtvercové plachty vlčí lodě a ta se obrátila od pobřeží k širému moři a vzrůstající rychlostí zamířila k severovýchodu.

Ještě dlouhou dobu potom, co loď zmizela za obzorem, seděla na koni ponořeném až po prsa ve zpěněných vlnách promočená postava a hleděla za ní.

A Haltovy rty stále opakovaly tichý slib, který nikdo jiný nemohl slyšet.

O autorovi

Série dobrodružných bestsellerů *Hraničářův učeň* Johna Flanagana původně obsahovala dvacet povídek, které John napsal proto, aby svého dvanáctiletého syna Michaela přilákal ke čtení. Od té doby urazily tyto příběhy dlouhou cestu. Objevují se na seznamu bestsellerů vlivného deníku *New York Times* a pravidelně figurují v užším výběru při udělování cen za literaturu pro děti a mládež v Austrálii i jinde ve světě. Byly přeloženy do 17 jazyků a v současnosti se podle nich připravuje celovečerní film.

John, někdejší autor televizních a reklamních scénářů, žije se svou ženou Leoníí v přímořském předměstí Sydney zvaném Manly a pracuje na dalších příbězích série *Hraničářův učeň*.